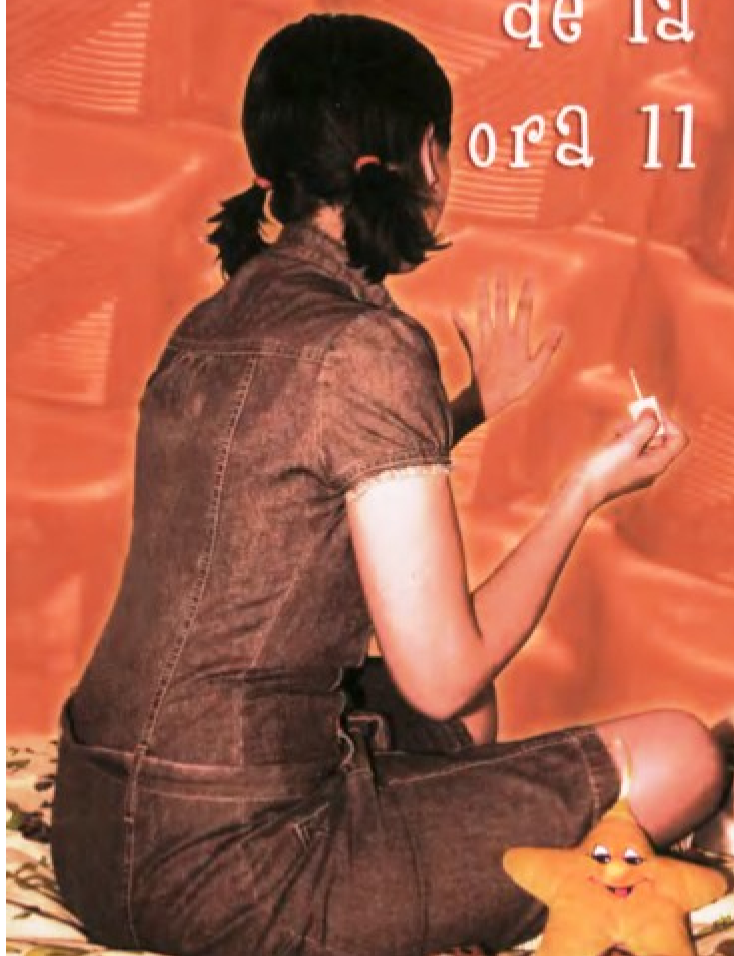

CAROLINE PITCHER

Prăjitura de la ora 11

Traducător Diana Georgiana Vlase

RAO

Aceasta este povestea verii care tocmai a trecut.

Este povestea lui Lizzie, a lui Star şi a mea, a lui Dodo, a lui Pram Gran, a lui Bottom Bob şi a Femeii-şef, a Băiatului-cu-Tuba a Străinului Chipeş.
(Este şi povestea lui Jono Watkins şi a picioarelor mele.)

Cine spune povestea?
Eu.
Emma Peek.
Cunoscută de puţină lume drept M.

Viaţa s-a schimbat pentru noi toţi în vara aceasta...
Să nu pierzi autobuzul!

Iat-o pe Star, mergând către staţie, când autobuzul apăru grăbit pe şosea, întrerupându-i visarea şi huruind şi fâsâind „prrr fâsss sss!”
Am strigat:
— Fugi, Star, fugi!
Toată lumea din autobuz îşi întoarse capul să se uite la ea.
Star nu aleargă dacă nu trebuie, dar, când o face, picioarele ei lungi fac salturi mari. Genunchii ei sunt îndreptaţi către cer. Poate face şi piruete dacă vrea, chiar şi la opt şi zece dimineaţa.
Era cât pe ce să fie strivită de uşă când aceasta se

închise.

— Nemaipomenit, Star! mugi cineva pe care nu se făcea să-l bagi în seamă, mai ales atât de devreme.

„Ignoră-l”.

— Bună, Star. Eşti pregătită pentru ziua E? am întrebat-o eu, în timp ce se lăsă să cadă pe scaunul din faţa mea.

Dădu din cap, prea obosită ca să mai vorbească.

Era marţi, dar nu o zi de marţi normala. Era ziua E, începutul examenelor, multe, multe, multe examene.

Ziua se întindea în faţa mea ca un iaz, întunecat şi cu plante alunecoase. Era o singură lumină ce putea străluci prin tot acel întuneric ca un far şi această lumină era Străinul Chipeş.

El era cel mai bun lucru din călătoria cu autobuzul.

El era cel mai bun lucru dintre toate!

miriapodul uriaş fără picioare păroase

Mare parte din această poveste are loc în autobuzul ce duce spre şcoală, aşa că mai bine v-aş spune cum este.

Este roşu.

Are un singur etaj.

Huruie pe drum şi sâsâie când opreşte.

Arata ca un miriapod uriaş, cu roţi, bineînţeles, în loc de picioare mici şi păroase, şi cu vreo opt roţi doar, nu o mie. Miriapodele au picioare păroase? Asta e una din întrebările universale, nu-i aşa? Poate nu vom şti niciodată.

Roţile autobuzului se învârtesc mereu…

Capetele din autobuz se întorc şi privesc…

Dar oamenii din autobuz NU pălăvrăgesc.

Nu la prima oră a dimineţii, în niciun caz. Se asigură că ochii lor nu se întâlnesc cu ai altcuiva. Fac feţe-feţe dacă nu au acelaşi loc în fiecare dimineaţă şi scot tot felul de sunete. Uneori se aşază cu gurile deschise, dar le închid înainte de a coborî. Vedeţi, nu este un autobuz şcolar. Doar

că mulţi dintre noi, cei de la şcoală, ne urcăm în el dimineaţa şi după-amiaza.

Scaunele sunt acoperite cu un material albastru ca de covor, cu modele micuţe reprezentând păianjeni alb cu roşu. Scaunele sunt noi şi nu miros oribil, şi nici nu au gumă de mestecat lipită pe ele sau alte mizerii, ca în autobuzele cu care am mai circulat.

Pe şofer îl cheamă Steve. Este brunet şi are un cercel în urechea dreaptă, dar nu ştiu dacă e înalt sau scund pentru că e mereu aşezat, conducând autobuzul.

Lizzie flirtează cu Steve în fiecare dimineaţă. Lizzie flirtează mereu. Fie te pricepi la asta, fie nu.

Eu nu mă pricep.

Steve nu conducea în acea dimineaţă, însă.

pachete şi poezii, şi borcane cu maioneză

Star era deja cufundată într-o carte.

Star citeşte tot aşa cum alţi oameni respiră. Citeşte benzi desenate şi ziare, pachete de cereale, etichete de pe borcane de maioneză şi marmeladă, *Furtuna* lui William Shakespeare şi bilete de autobuz. Citeşte poezii şi pălăvrăgeşte despre Ted Hughes, Carol Ann Duffy şi Benjamin Zephaniah. Am văzut-o citind chiar şi mituri vechi, în timp ce autobuzul huruia prin oraşul întunecat. Ştiţi acele mituri, despre grecul care străbate toată lumea pe vas, îi cântă sirenele şi se întâlneşte cu un ciclop.

Vreau să spun că şi mie îmi plac poveştile astea, dar nu le-aş citi într-un autobuz.

Star îşi dădu cu mâna părul după ureche. Mama ei obişnuia să-i împletească părul şi arăta grozav, dar îi lua ore în şir. Când mama ei a plecat, Star nu a mai putut face asta singură, aşa că îl lega doar la spate, astfel încât flutura ca un pămătuf de şters praful.

În acea zi şi-l strânsese în coc deasupra capului, ca un defect pe marginea unui ceainic. Gata de examene.

M-am holbat la părul acela şi mi-am dorit să-l pot prinde şi eu la fel. Nu-mi place părul meu. Nu îl pot aranja, cum face Star.

Am pufnit:

— Vreau să scap de ziua de azi! Ce fel de viaţă e asta, Star?

Se întoarse şi spuse:

— Nu te îngrijora, M. Totul va fi bine.

— Ba nu, Star, chiar nu va fi bine!

Să nu mă înţelegeţi greşit, am învăţat, din greu. Tocmai avusesem o săptămână liberă pentru studiu şi înainte de asta fusese vacanţa de la jumătatea semestrului. Dar îţi ia mult timp să te instalezi, să ai muzica şi creioanele adecvate. Am stat multă vreme în camera mea cu cărţile, gândindu-mă la cât de frumos scriu şi admirând literele pe care le desenasem la titluri, cu diferite creioane colorate. Roz şi auriu sunt preferatele mele, cu capete curbate şi înflorituri, ca acele cărţi înluminate ale călugărilor. Anluminurile culminau cu studiile economice. După aceasta, auriul se termina.

studii economice înluminate, din secolul douăzeci şi unu

Deci munca mea arăta fantastic, dar când am încercat să văd dacă reuşesc să mi-o amintesc pentru examene…

PANICĂ! ATAC DE PANICĂ!

Învăţasem. Am sacrificat timpul pentru bronzat. Ce persoană crudă pune examenele importante în timpul verii? Uitaţi-vă la picioarele mele! Sunt maro-aurii pe faţă şi albe ca brânza pe spate. Trebuie să mă bronzez, nu să recapitulez.

„Ei bine, mi-am spus, după examene pot recupera timpul pentru bronzat. Vom avea multe zile libere şi apoi e vacanţa de vară, dacă soarele nu va exploda sau nu va

dispărea până atunci”.

— De-abia aştept să se termine examenele, am spus. Mi-e dor să mă odihnesc.

Star privea pe fereastră. Nu mi-a răspuns.

O voce din capul meu spunea că Star se purtase diferit în ultimul timp. Nu puteam spune cum. De obicei Star e departe de noi, în sistemul ei solar. Îi place acolo sus. Dar în acea zi ceva plutea în jurul ei, ca o atmosferă.

Ups! Autobuzul se opri cu un scrâşnet de frâne şi toată lumea fu aruncata în spate, ca nişte Pringles în pachet.

Înlocuitorul lui Steve

Staţia lui Lizzie. Am văzut-o încruntându-se şi mi-am dat seama că şoferul nu era Adevăratul Steve. (Nu-l observ pe Adevăratul Steve deoarece nu-mi place de el.)

Oare şoferul care nu era Steve, ci înlocuitorul lui, nu observase staţia aceasta decât după ce aproape că trecuse de ea?

Lizzie se aşeză lângă mine. Lizzie este cam singura persoana pe care o suport lângă mine dimineaţa (cu excepţia lui Basil). Star şi cu mine suntem prietene bune, dar Star e timida, chiar şi cu Lizzie şi cu mine, şi amândouă avem nevoie de ceva spaţiu dimineaţa devreme. Un patinoar ar fi de ajuns.

Lizzie îşi luase o faţă cu adevărat tragică. Se lamentă:

— Ce început de zi! Fără Steve.

— Este zăpuşeală, Lizzie! Poate că şi-a luat o zi liberă şi a plecat la Skegness.

— Pun pariu că e la Lido, spuse ea. Mmm… Gata să se scufunde în piscină îmbrăcată în pantalonii ei foarte scurţi… Ia gândeşte-te, M.

M-am gândit. Picioare slăbănoage. Talia ca mijlocul unui acordeon… Ca a tatălui meu…

Aşa că am spus:
— E cam în vârstă.
Ea ignoră asta. Spuse:
— Cât ai făcut, M?
— Cât am făcut ce?
— Pentru cursul de ştiinţe exacte, bineînţeles, spuse ea. Eu am lucrat toată noaptea. Dar acum nu mai am nimic în cap. Am băgat prea mult acolo şi capacul nu se mai închide, aşa că toate informaţiile şi-au luat zborul. Vai, M! Uită-te la unghiile tale! Dodo va face urât când le va vedea!

Interludiu despre unghii

— Dodo nici nu va observa, am spus eu. Va fi prea ocupat să ofteze. Oricum, făcutul unghiilor mă calmează. Este ca meditaţia.
Mi-am ridicat mâinile să se vadă mai bine. Fiecare unghie era de o altă culoare: mov-închis, negru, albastru, bronz, auriu, sidefiu, roz-aprins, smarald şi argintiu (de două ori; e culoarea mea preferată, când e vorba de unghii).
— Doamne, M! mormăi din spatele autobuzului cel pe care nu-l băgasem în seama mai devreme. Ai licenţa pentru unghiile alea? Mă bucur că port ochelarii de soare.
Nu m-am obosit să mă întorc.
Jono Watkins are mereu ceva de comentat despre mine. Niciodată nu e drăguţ. Se crede superior şi amuzant. Are doi fraţi mai mari pe care îi copiază. Poate ei au S & S. Stil şi Sofisticare.
El nu are.
Nici măcar nu m-am enervat. Indiferenţa mea îi va arăta că nu este la înălţime.
— Presupun că şi unghiile tale de la picioare sunt la fel de impresionante.
— Nu se lasă Jono Watkins ăsta.

— Nu presupui bine! am spus. Şi îl poţi acuza pe Basil pentru asta.

(Acesta este un lucru care nu-mi place la Basil. Nu mă lasă să îmi fac unghiile la picioare. Celălalt lucru care mă deranjează e respiraţia lui, pentru că Basil este un împătimit al usturoiului.)

— Vreau să spun că nu are niciun rost să-ţi decorezi unghiile la picioare, M. Nu ţi le vede nimeni.

„Las-o baltă cu unghiile mele de la picioare, Jono Watkins, taci!”

Vedeţi, am un secret. Un secret ruşinos…

Tocmai atunci autobuzul sâsâi şi se opri în…

…Cea Mai Importantă Staţie de Autobuz, Aflată în Centrul Universului

Ochii mei căutau ceva ce-i făcea fericiţi, panorama perfectă: *Inima ucigătoare, ce îţi tăia respiraţia!*

Oamenii erau împrăştiaţi prin staţia de autobuz, ca şi cum aveau să leşine la soare.

Erau multe feţe, dar numai una mi-a intrat în vizor, cea pe care aşteptam să o văd.

„Străinul Chipeş!”

Nu era acolo în fiecare dimineaţă. Ţineam un jurnal intitulat *însemnările zilnice ale Străinului meu.* Nimic mai mult, în caz că Jono Watkins l-ar fi găsit dacă îşi băga nasul. Scriam *însemnările zilnice* în fiecare dimineaţă, la înscrieri. Dodo credea că lucrez. Era mereu mulţumit să mă vadă tăcută şi „ocupată”, cum spunea el. (Sună cam aiurea.)

Din nefericire, nu-l puteam încadra în vreun fel pe Străinul Chipeş care se găsea în Cea Mai Imp. Staţie de Autobuz din Centr. Univ.

„Ce autobuz aşteaptă… şi când, şi cât de des…? Vă rog, să urce în autobuzul nostru într-o dimineaţă… Dar ce aş face dacă ar urca?”

Era atât de chipeş! Părul îi cădea în raze peste sprânceana bronzată, în şuviţe, la păr mă refer, unele brunete, altele blonde, de parcă ar fi fost coada lui Basil. Deşi Basil s-a născut cu coada aşa, nu este un câine vopsit. *Lookul* lui Basil este unul natural.

Ochii străinului păreau adânci şi întunecaţi ca nişte caverne, deşi, sincer, e greu să-ţi dai seama din autobuz. Era atât de detaşat, de parcă nu l-ar fi interesat ce se întâmpla în jurul lui.

Sunt sigură că era cu gândurile departe. Era nonşalant. „Un cuvânt bun, m-am gândit eu, aşa este el”. Am spus-o încet, repetat, ca o mantra: „Nonşalant, nonşalant, nonşalant...”

În dimineaţa aceea probabil că a simţit că îl priveam. Nu şi-a ferit privirea. A privit înapoi, adânc în sufletul meu. Am vrut să mă topesc (precum ciocolata neagră într-o tigaie cu apă fierbând, când faci Prăjitură cu ciocolată de la ora 11. Mult mai târziu.)

Privitul a durat mult timp, deoarece era Momentul Tubei.

momentul Tubei

Momentul Tubei este marţea. Ne aflam în Cea Mai Imp. Staţie de Autobuz de ore întregi, ceea ce era perfect pentru mine, datorită Chipeşului Străin. Vedeţi, autobuzul trebuia să aştepte o grămadă până ca micul Clasa-şaptea, cu tuba sa uriaşă, să se urce în autobuz. Imaginaţi-vă pe cineva atât de mic, cu un instrument imens! Şi eu cânt, dar la flaut.

A urcat scările clătinându-se, izbind tuba de uşa maşinii. Faţa îi era roşie ca sosul dulce-acrişor. Ştiţi, tipul acela de sos pe care îl pui pe Tăiţeii de la miezul nopţii.

Tăiţeii de la miezul nopţii este... sunt... un fel de mâncare multi-etnic pentru secolul douăzeci şi unu. Puteţi să vă preparaţi acest fel de mâncare singuri! Rugaţi-i pe

părinţi să vă facă rost de cele câteva ingrediente simple. Luaţi o oală cu apă fierbând. Apa nu este multi-etnică, este probabil din râul Trent, cu ceva înălbitor care ucide toate vietăţile molipsitoare ce şerpuiesc în ea, dar care vă otrăveşte şi pe voi.

TĂIŢEII DE LA MIEZUL NOPŢII*

excelenţi pentru când dormi până târziu.

Totuşi, sunt atât de roşii, încât părinţii tăi se vor plânge de spălatul vaselor. Şi nu lăsa tăiţeii nesupravegheaţi în timp ce te duci să-ţi faci unghiile, pentru că vor arde fundul oalei.

Ai nevoie de:

- **multe pachete de tăiţei tradiţionali (din Thailanda sau din Manchester)**
- **un vas cu sos Szechuan dulce-acrişor (de la un supermarket de lux)**
- **apă**

1. fierbe tăiţeii în apă
2. scoate-i deoparte
3. varsă deasupra sosul roşu

Mănâncă cu beţigaşele dacă vrei să te dai mare, cu degetele dacă ţi-e foame.

URAAA!

Gata cu introducerea despre tăiţei.

Toată lumea l-a privit pe Clasa-şaptea cel cu faţa roşie cum s-a zbătut cu tuba lui. Asta a înrăutăţit lucrurile. S-a străduit din răsputeri să nu lovească pe cineva. Cu cât s-a străduit mai tare, cu atât a lovit mai mult.

Azi a lovit-o pe Femeia-şef.

— Scuzaţi, a murmurat el.

— Nu-i nimic, a spus ea. Mi-ai atins doar servieta.

Era o servietă elegantă, strălucitoare, pentru că ea era o femeie elegantă. Pun pariu că păstrează înăuntru o pereche de rezervă din dresurile acelea elegante şi lucioase, în caz că şi le agaţă pe cele pe care le poartă. Asta spune în reviste că trebuie să faci şi pun pariu că dresurile de rezervă ale Femeii-şef suit în acea servietă sub sandviciurile ei, care nu sunt dintre cele banale cu brânză *cheddar* şi murături, ci cu legume prăjite, crustacee uscate la soare şi langusta. Sau poate că merge la masă în oraş, cu prietenii ei fiţoşi, şi serveşte sushi feng shui şi apă minerală cu puţin mango.

note de subsol cu privire la Femeia-şef

Femeia-şef este foarte stilată şi sofisticată, spre deosebire de Jono Watkins care doar crede că este astfel. Era în fiecare dimineaţă în autobuzul nostru, cu pielea atât de curată şi de bronzată, cu bluza atât de albă, cu fuste atât de scurte şi de drepte şi, în zilele răcoroase, cu sacouri atât de bine călcate. Femeia-şef sigur nu transpiră; în niciun caz, nu ca d-na Pimm, profa de chimie.

Avea buzele date cu gloss şi una dintre acele tunsori după care recunoşti femeile cu bani: acelea bibilite şi aranjate, şi subţiate la ceafă. Avea şuviţe subţiri, blond-cenuşii şi argintii. Era atât de suplă, cu un aer de afaceristă, niciodată demodată, spre deosebire de femeile care nu îşi pierd timpul cu aranjatul, ca mama mea.

Câţi ani avea Femeia-şef? Nu era în vârstă ca mama, puţine femei sunt.

Femeia-şef era prea elegantă să fie mama cuiva, deci cu cine putea face pe şefa acasă? Pun pariu că avea sub comanda o mulţime de oameni la serviciu. Lizzie şi cu mine am decis că era Dir. Exec. La Tesco sau la Liberalii Democraţi, poate chiar la Next.

Dar, atunci, de ce mergea cu autobuzul? Nu părea să fie un militant protransport ecologic, nu cu acele dresuri.

Zâna Inelului a vizitat-o pe Femeia-şef cu câteva luni în urmă. Am observat asta înaintea lui Lizzie. Era greu să nu observi, deoarece Femeia-şef îşi flutura mâna, ţinându-se de bară când autobuzul schimba direcţia. Mmmmm... Foarte drăguţ.

Inelul de pe degetul din mijloc îi lucea în lumina soarelui. Atârna acolo ca o greutate de zece tone, un munte imens de fascicule mari, albastre, cu baza de un alb strălucitor. Lizzie a spus că baza era formată din diamante, de calitate Koh-I-Nor. Dacă ar mai fi avut alte bijuterii, degetul i s-ar fi îndoit sub greutatea lor.

În această dimineaţă, Femeia-şef privi fasciculele şi albul strălucitor, şi oftă adânc. Unii oameni nu sunt mulţumiţi oricât de mult ar avea, nu-i aşa?

mai mulţi bani, mai puţin spanac

Băiatul-cu-Tuba era şi mai roşu decât sosul Szechuan. Era atât de agitat, nu mai ştia unde să se ducă, dar Star bătu cu palma locul de lângă ea, zâmbind. Un zâmbet de uşurare străluci şi pe faţa lui mică şi roşie, şi se aşeză: „pleosc”!

„Parcă asta e Star cea pe care o ştiu eu”, mi-am spus. Ea e drăguţă cu copiii mai mici. Tatăl ei a adus o nouă „doamnă” anul trecut, Partner, cum o numeşte el, aşa că Star s-a ales cu un frate şi o soră vitregi. Eu abia dacă i-am văzut. Odată, Lizzie şi cu mine am trecut pe la Star şi ei ne priveau ascunşi după uşă.

Aş dori ca şi surorile mele să stea după uşă. Ce noroc pe Star, că nu are surori mai mici şi enervante. Eu am două. Este groaznic să ai rude copii mici; cele două surori ale mele nu sunt vitrege, dar tot mă fac să-mi doresc vărsare de sânge măcar o dată pe zi. Azi-dimineaţă era un rând de dinţi pe pervazul geamului de la baie. Ca şi cum

cineva ar fi săpat după rămăşiţe de dinozaur. Părţile de la rădăcină mai erau încă roşii de sânge. Surorii mele Sophie i-au căzut mulţi dinţi în ultimele două săptămâni, de când Zâna Măseluţă a început să lase câte o lira la fiecare vizită. Cred că Sophie le economiseşte pentru un nou joc din colecţia ei cu Wrench, Crossbow Creepies, Truck Madness, Doom Devils şi I'll be back, you, suckers!

Atât de nedrept! Eu primeam douăzeci de penny amărâţi, mai puţin decât oricine din clasa mea! Zâna Măseluţă a mea nu auzise de inflaţie. Deoarece sunt cea mai mare dintre surori, părinţii îmi spun: „Emma, fata noastră cea mai mare, noi am încercat pe tine. Ne putem relaxa puţin cu celelalte, acum că ştim că tu ai ieşit bine”. Şi îşi zâmbesc unul altuia, satisfăcuţi.

Ce vor să spună e: „Te-am ţinut sub observaţie cum ar ţine două pisici imense un şoricel (sau două vulpi, un iepuraş pufos). Ai ieşit bine, fără crime în masă, probleme de alimentaţie (în afară de dependenţa de ciocolată), fără heroină sau sarcini multiple la doisprezece ani, aşa că putem s-o lăsăm mai moale cu surorile tale”.

Dar răul a fost făcut. Numele meu este Emma Peek şi sunt dependentă de ciocolata.

Am suferit, *vai, cât am suferit,* în copilărie. Ore stricte de somn, dulciuri o dată pe an şi fără mestecat gumă în public, lecţii de muzică în fiecare săptămână în loc de orice altceva voiam să fac, pizza de casă, maronie şi crocanta, cu bucăţi de legume deasupra, „legume ce au trăit cândva pe pământ adevărat şi nu le e ruşine!”

Am fost hrănită cu prăjituri fără prea mult zahăr, salată din fructe proaspete (drept ospăţ! Ha, ha, ha!) când prietenii veneau în vizită, salată de fructe cu *fructe proaspete!* Stânjeneala era mult prea mare.

Am fost nevoită să înghit nesuferitul spanac.

Dacă s-ar fi obosit să mă întrebe, aş fi spus: „Zece lire de dinte, vă rog. Mai mulţi bani, mai puţin spanac”.

marele căscat

Înlocuitorul lui Steve bâjbâi ceva şi autobuzul o luă din loc.

Acum, că îl văzusem pe Străinul Chipeş, restul zilei se întindea ca un mare căscat.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc este un examen, mormăi Lizzie, rotindu-şi ochii mari.

Să vă spun despre Lizzie. Este o prinţesă a dramei. Poate cânta şi dansa, şi interpreta, făcându-i pe părinţi şi pe profesori să plângă în timpul pieselor de la şcoală.

Dacă o pui să o interpreteze pe Ofelia cu probleme, pe Bette Davis tuşind, pe Little Nell patetică şi murind, pe Lady Macbeth lamentându-se şi răzuindu-şi sângele de pe mâini, pe dată o face.

Nu interpretează un rol. E copleşită. Ochii i se pot umple de durere şi de tristeţe. Pot străluci. Pot topi betonul şi îi pot înnebuni pe băieţi.

Lizzie oftă din toată inima, şi căută în geantă cartea de ştiinţe. Părea că cineva curăţase baia cu ea. Răsfoia paginile prea repede să poată citi ceva, ca şi cum ar fi răsfoit un pachet de cărţi de joc. Mi s-a părut un pic cam târziu ca să repete, dar n-am vrut să-i spun asta. Clasa-şaptea îşi pusese tuba lui mare pe culoar, aşa că toată lumea trebuia să sară peste. Îşi întinsese picioarele şi le sprijinea de instrument. Stătea rozând creionul, cu o carte deschisă pe genunchi. M-am uitat peste scaun şi am văzut o mâzgăleală cu creionul. Poate că îşi punea la punct tema. Cântase prea mult la tubă cu o seară înainte, probabil, pentru că, din experienţa mea, îţi faci temele imediat în Clasa-şaptea. Eşti inocent, eşti nerăbdător, pur şi neatins. Când ajungi la liceu, aşa ca mine, este altceva. Este greu, atât de greu să ai şaisprezece ani, ăsta-i adevărul.

— M! Aproape că am uitat! strigă Lizzie. Am şi eu internet acum. Îţi voi trimite un e-mail diseară. Poţi să-mi

trimiţi şi tu e-mail, M!

— E-mail? Sau, *„E! Male!*[1]*”*.

Dialectul meu de Yorkshire a zăpăcit-o pe Lizzie, care mă privea fără să priceapă. Lizzie se prinde greu la glumele mele.

— Stai aşa, să notez, am spus eu, luându-i cartea de ştiinţe. Vezi? Te-ai prins?

— Îhî. Foarte nostim, M.

— Acum dă-mi adresa ta.

— Îm, nu sunt sigură, cred că Lizzieluscioiusbigfoot-polka puncte şi alte puncte sau aşa ceva. Cred. A ta?

— Pot să ţi-o dau pe-a mea când îţi scriu, Lizzie.

— Dar poate îţi scriu eu prima. Hai, M.

— Bine. A mea este Mmadhouse.co.uk.

Lizzie şi-a notat-o în cartea de ştiinţe.

Clasa-şaptea mâzgălea acum furios. Apoi şi-a băgat stiloul în gură şi a bolborosit, astfel încât buzele i-au devenit albastre. Putea fi mai rău. Se putea asfixia. Ştiţi, computerele sunt mai sigure decât stilourile. Internetul nu are peniţe cu care să vă înecaţi.

Serviciu retras

Staţi să vă explic: sunt dependentă de internet. Ca şi atunci când mă bat la cap să las telefonul, deşi economisesc o groază de bani folosind mobilul meu, părinţii mă bat la cap să renunţ şi la internet. Bineînţeles că îl folosesc de obicei ca să îmi fac temele. Ai mei ameninţă să oprească conectarea. Ei spun că serviciul poate fi retras.

Lizzie doreşte şi ea să devină dependentă de internet, dar are nevoie de practică. Nu are răbdare să înveţe să-l folosească. Nu cred că se simte chiar în largul ei când navighează.

---

1 Joc de cuvinte în limba engleză: „e-mail“ şi „E! Male!“ (Ei! Bărbat!) se pronunţă la fel. (n.tr.)

În ceea ce o priveşte pe Star, ea urăşte tehnologia. Are nevoie de foi de hârtie că să se poată exprima, nu de tastatură.

Lizzie spuse:

— Sper să fie loc pe internet pentru toată vorbăria ta, M.

Vedeţi, lumea crede că eu vorbesc mult.

Voi tăcea un moment şi se va îngrijora.

M-am holbat la ceafa netedă a lui Star.

Şuviţe aurii străluceau peste cele brunete.

cum sunt eu cu adevărat
(pe bune?)

Părul meu nu a strălucit niciodată cu tente aurii sau brunete. Are culoarea unui iepuraş. Am văzut iepuri de ţară la picnicuri. Mă refer la picnicurile familiei mele, nu la ale iepurilor. Părul meu are exact culoarea blăniţei lor. Nedesluşită.

Este un sat în Scoţia care se cheamă Nedesluşitul. Am văzut indicatoare cu numele lui, când am fost în vacanţă. Pun pariu că era mai distractiv decât maşina noastră, cu surorile mele ţipând şi ciondănindu-se, şi tata mormăind:

— Cum se poate să vreţi *din nou!* Patru persoane de sex feminin şi una dintre ele mereu vrea la toaletă.

Şi mama văicărindu-se din cauza cafelei şi a trei sarcini.

Părul meu are o culoare nedesluşită. Am încercat să-l fac mai interesant cu un tub de vopsea de culoarea cireşei, dar a devenit portocaliu, ca Văduva Twanky de la pantomima pe care a trebuit s-o fac de Crăciun, pentru că am surori mai mici.

A fost amuzant, de altfel.

Apoi am încercat Auriu-de-Toamnă, dar mi-a făcut părul Purpuriu-de-Toamnă, culoarea murelor când ţi se

strivesc în mână dacă le culegi pentru ca mama să-ţi facă tartă de mure şi mere, pe care rar o face, pentru că se plânge mereu de greutatea ei, aşa că tu primeşti în plus, în timp ce ea se uita la fiecare înghiţitură pe care o iei, cum face şi Basil.

După Auriul-de-Toamnă, mi-am lăsat părul în pace. A revenit la iepurele nedesluşit, dar măcar nu mai arăta ca un spălător de tigăi. Chiar şi fără vopsit, părul meu devine sălbatic şi lânos, dacă nu-mi petrec ore aranjându-l cu spumă/gel/soluţie de descreţit/ser lipicios sau balsam de îndreptat, orice oferă magazinele în sâmbăta respectivă.

Sunt de înălţime medie, nici slaba, nici grasă.

Nu ştiu cum arăt cu adevărat. Nu te poţi privi aşa cum priveşti un străin, nu-i aşa? Iar în fotografii mereu am arătat caraghios, având un aer artificial. Cu greu mă recunosc.

— Eu sunt aceea? întreb. Eu?

Sunt destul de palidă, dar nu precum chinezii. Cam ca pastele nefierte. Părinţii mei sunt amândoi destul de graşi şi foarte albi. Factorul genetic nefericit? Mai mare decât media.

Lizzie are o mamă destul de albă şi un tată „colorat”. Este grec. De ce a venit în ţara asta deprimanta? Lizzie îi spune George Patriarhul, dar mama ei este cea care conduce totul. Se ţipă mult în casă la Lizzie.

Lizzie are pielea închisă la culoare şi un păr gros, negru, uimitor. Uneori se dă cu puţină henna şi are tente de mahon şi carmin.

Mama lui Star a fost plecată în Franţa anul acesta, ca să predea, aşa că ea l-a avut numai pe tatăl ei în preajma. Star spune că noua lui parteneră este ca el de data aceasta, albă biologic şi din ţinutul de mijloc. Star este ceea ce Jojo şi Carly de la şcoala numesc „o fată palidă”. (Jojo şi Carly sunt, cu siguranţă, negre.) Când Star are de completat formulare stupide, cred că trebuie să bifeze rubrica „metis”, ceea ce e oarecum o prostie pentru că

toate rasele sunt amestecate, în special britanicii. Pierdem ani după ani la şcoala învăţând despre vikingi şi romani, şi normanzi, şi celţi, şi alţi cotropitori, şi apoi chelioşii îmbrăcaţi în tricouri Union Jack ţipă cu privire la puritatea rasială. Îi vezi în oraş sâmbăta după-amiaza.

Bunicul mamei lui Star a fost indian din Trinidad. Jono Watkins a spus că trebuie să fi fost un Trini-bunic. („Ha, ha, ha, Jono Watkins.”) Oricum, Star a explicat odată că Trini-bunicul s-a căsătorit cu o mamă malaeziană, dar de fapt ei erau din Erdington, adică Birmingham, şi apoi fiica lor, mama lui Star, s-a căsătorit cu tatăl lui Star, care era din Nottingham.

Aşa că toate astea demonstrează că Star nu e la fel de ştearsă ca mine. Ea spune că vrea să meargă în Trinidad şi în Malaezia, dar nici Trini-bunicul, nici Mala-bunica nu vor să meargă să-şi găsească rădăcinile aşa cum ar trebui. Star merge să-i viziteze când mama ei vine acasă pentru câteva zile.

Eu am rădăcini neinteresante. Poate că mă voi reîncarna în iepuraş? Nasul meu are un vârf pufos. Cineva a spus odată că se mişcă atunci când vorbesc. Cred că viaţa unui iepuraş e grea, având atâţia pui în timp ce aştepţi să fii împuşcat de un fermier bătrân şi morocănos.

Zâna Sânilor

Este Zâna-cea-Rea de la bal, după părerea mea.

Zâna Sânilor m-a vizitat devreme, cu doi bulgări mari, imenşi. Încă nu mă simt în largul meu cu ei. Lizzie este foarte fericită cu ai ei. Stau în sus şi în faţă, îţi sar în ochi şi bărbaţii îi observa. Lizzie nu se supără, de fapt îi pune mereu în evidenţă.

Pe mine mă deranjează să îmi fie observaţi bulgării. Aş vrea îi leg în vreun fel, cum făceau chinezii, numai că bulgarii, nu picioarele, cum făceau ei, astfel încât aceştia să nu se legene şi să nu atragă atenţia asupra lor. Star este

un record în departamentul sânilor.

Zâna Picioarelor

Una bună, Zâna Picioarelor.

Să ştiţi, mă închin la altarul ei, dedic ore întregi picioarelor mele. Şi am planuri pentru ele; am văzut o doamnă la TV făcând nişte unghii minunate, cu căluţi de mare, porci şi telefoane mobile, ba chiar şi cu Ferarri. Trebuie să-mi iau şi eu trusa pentru picioare. Mi-am pilit unghiile de la picioare cu vârf, dar nu mă simţeam bine când mă încălţam. S-ar putea să mai fac asta în vacanţa de vară şi să caut nişte tatuaje cu henna şi inele pentru degete. (Nu cercei. Mă interesează să arăt bine, nu să mă doară.)

Când voi fi bogată, voi angaja un tehnician pentru unghii, un stilist pentru păr şi un antrenor personal arătos.

În acea dimineaţa groaznică de examene, nu-mi puteaţi vedea picioarele. Erau închise în pantofii de şcoala. Dar se dau cu adevărat în spectacol (v-aţi prins?) în weekenduri, când degetele de la picioare sunt arătate lumii. Chiar mai rău decât unghiile nelăcuite, sunt cele neîngrijite. Să presupunem că am un accident şi ajung la spital! Ar fi aproape la fel de rău ca şi cum aş purta chiloţi vechi.

Când port sandale sau sunt desculţa, lumea mă lauda pentru picioarele mele. Îmi plac picioarele mele. Sunt mai frumoase decât mine. Restul este adunat la un loc, într-o masă imensă.

Picioarele mele sunt speciale.

Sunt cel mai bun lucru al meu.

Nu a fost mereu aşa. Jono Watkins vă poate spune asta.

Dar este un secret ruşinos, *ruşinos.* L-aş ucide dacă l-ar dezvălui vreodată.

mai multe detalii

Ce altceva mai vreţi să ştiţi? Vorbesc cam mult... Cred că uneori sunt puţin cam zgomotoasă. Dodo-Dodoloaţă spune că vorbesc MULT PREA TARE.

Spune:

— Emma Peek! Emma Peek! Emma Peek!

Asta e „gluma” lui pentru că spune că fac zgomot cât pentru trei.

Zgomot? *Moi?* Ei bine, poate că aşa e, dar sunt zgomotoasa pentru că viaţa este palpitantă, doar dacă nu eşti Dodo-Dodoloaţă, bineînţeles.

Trăieşte clipa, Dodo, de ce n-o faci?

cum e de fapt Dodo-Dodoloaţă

De fapt nu-l cheamă Dodo-Dodoloaţă. Este domnul Donaldson, aşa că i-am spus mai întâi Donald şi apoi Dodo, pentru că are un nas mare ca un cioc şi un mers legănat. De aceea Adam, care face parte din Clanul Wot (acoliţii insuportabilului Jono Watkins) a vrut să-l poreclească Dodoloaţă pur şi simplu, dar eu m-am opus, deoarece numele ăsta mă ducea cu gândul la sâni, deşi nu i-am spus asta lui Adam, bineînţeles, aşa că am făcut un compromis şi i-am spus Dodo-Dodoloaţă. Este totul clar.

El oftează mereu. Domnul Donaldson, dirigintele clasei, prof. de mate, poartă nişte veste groaznice şi are nişte urechi uriaşe, care îi atârnă.

Lizzie şi cu mine am hotărât cu mult timp în urmă că factorul lui de tristeţe a depăşit limita. Ne-am întrebat dacă să-i sugerăm Blutak pentru problema urechilor. Ceva cu care să şi le strângă sau o proteză de urechi, poate.

Mama spune că Dodo e destul de drăguţ, dar ce ştie ea?

Poartă pantaloni doi-în-unu. Ştiţi, din aceia care au

fermoar. Poţi să le scoţi partea de jos şi să stai prin casă în pantaloni scurţi.

Dodo fredonează. Fredonează melodii. Se pare că reuşeşte să se păstreze curat, aşa că ăsta e un plus. La fel şi Zebra Mints. Cumpără o groază de lame de gumă mentolată pentru noi. Le spune Zebra Mints, dar nu ştiu ce denumire au la magazin. Le împarte în pauze aproape în fiecare dimineaţă şi, în special, în perioada examenelor. Sunt moi şi mentolate. De-aţi auzi cum foşneşte hârtia!

Lui Dodo-Dodoloaţă îi place muzica. Aşa îi spune el, muzică. Aproape toată e groaznică. Noi aducem muzică în ultima zi a semestrului. El întotdeauna e primul cu o grămadă de melodii vechi de Beethoven sau de Eels şi pune stăpânire pe CD player cu lucrurile lui înspăimântătoare de Dodo.

Crăciunul trecut a pus Bach, Johan Sebastian şi apoi un tip pe nume Santana. La început, credeam că Dodo vorbeşte despre Moş Crăciun. Nu. Tipul ăsta, Santana, arăta ca un vagabond cu pălărie şi cânta la chitară o salsa pentru vârsta a treia, pe care vârstnicii o dansează imaginându-şi că sunt bestiali.

I-am spus lui Dodo:

— De ce nu puteţi pune muzică adevărată ca o persoană adevărată, domnule? În curând o să ne puneţi Jimi Hendrix şi asta ar fi cu adevărat sadic!

Dodo s-a holbat la mine cu neîncredere. A coborât vocea şi a spus:

— Hendrix a făcut o muzică celestă, Emma.

Nu glumea. Ştiu că nu glumea. I-am atins o coardă sensibilă, na.

Apoi a spus:

— S-a înţepenit iar butonul de volum? Poţi oricând să te angajezi ca sirenă de vapor, Emma!

Cum a putut rosti cuvântul acela cu „a”?

Vedeţi, nu ştiu ce voi face când voi termina şcoala

N-am nicio idee despre angajare. Toată lumea mă tot

întreabă:

— Şi ce ai de gând să faci, Emma?

Nu ştiu! PANICĂ! ATAC DE PANICĂ!

Dodo s-ar putea să aibă dreptate cu butonul meu de volum. Nu sunt tăcută precum Star. Ea le ţine pe toate înăuntru. De fapt, cred că ea e puţin cam ciudată. Vreau să spună că nu e precum ceilalţi pe care îi cunosc.

E tăcută, secretoasă, dar se vede că toate se petrec în capul ei. Şi ceea ce se petrece în capul ei e total diferit de ceea ce se petrece în capul altora. Mă duce cu gândul la o perlă dintr-o scoică. Chiar! E aproape suficient de poetic pentru Star. Nu încearcă să fie de gaşcă sau să ţină pasul şi îmi place asta, nu-mi plac cei care încearcă să fie la fel. Autobuzul s-a oprit în faţa şcolii. Nu trebuie să sunăm. Atât Steve, cât şi înlocuitorul lui, opresc oricum. Păcat! Dar măcar puteam scrie *însemnările zilnice,* în timp ce Dodo încerca să organizeze pe toată lumea.

Cred că acum ar trebui să tragem perdeaua peste toate aceste zile E de la şcoală, pentru că sunt cu adevărat groaznice. Dar în curând voi putea tăia un examen de pe orarul meu. Mi-a luat mult timp să îl desenez, cu auriu, cu roz şi cu purpuriu. Am făcut un orar adevărat, cu ceasuri în fiecare colţ şi o cărare punctată cu materii, cam ca o rută de autobuz, dar nu în ordine, pentru că m-am gândit că pot crea o surpriză încercuind examenele de care am scăpat deja şi văzând ce mi-a rămas. Ei bine, nu este. Voi şti data viitoare. Am trecut în orar matematică, spaniolă, arte, limba engleză, literatură engleză, muzică, istorie, ştiinţe, tehnologia informaţiei şi a comunicării, şi puţin din textile.

Of!

On-line, via La Bob

După ce am ajuns acasă în acea seară, a trebuit să ies din nou!

Unde?

La Bob.

Sunt două magazine lângă noi, unul deasupra celuilalt, şi amândouă suit ale lui Bob. Ambele magazine răsună de muzică country, ceea ce e groaznic.

Bottom Bob e la parter. Vinde legume şi mâncare congelată, fasole prăjită şi băuturi acidulate, vinuri, Bacardi şi dulciuri.

Top Bob e la etaj. Scările pornesc de lângă biscuiţi. Un deget mare verde de pe perete arată înspre

Vederi Cadouri şi

Multe produse deosebite, de kalitate

La capătul scării înguste, Bob vinde o grămadă de prostii, maiouri şi şosete cu ursuleţi pe ele, boxeri uriaşi cu kilometri de elastic, tanga şi cărţi de joc, jucării şi gladiole din plastic, chinezoaice cu toiege de cioban, ceasuri-deşteptătoare cu feţe roz zâmbitoare. Orice nu se poate mânca, decât dacă eşti Basil, care poate roade orice.

În acea seară, mama m-a trimis la Bob după castraveţi. De ce nu poate face cumpărăturile cum trebuie?

Ca să mă alint, mi-am cumpărat şi dulciuri, farfurii zburătoare şi şireturi pentru ghete. E copilul din mine, ştiu, care a fost privat de dulciuri în toţi acei ani.

Am reuşit într-un final să îl gonesc pe tata de la calculator, cam pe la ora opt. A plecat, mormăind ceva despre conturi şi facturi, dar ştiu că petrecuse o oră cu Lara Croft.

„Pleacă, tată”.

Aveam un mesaj nou! M-am gândit că Lizzie mi-o luase înainte.

Am dat click pe „citeşte mesajul nou”.

Ghiciţi ce era! Nu puteţi! Era…

Nu ne-am cunoscut. Încă. Sper că vom face cunoştinţă în curând. Te văd în fiecare dimineaţă în

autobuz. Ai examene în curând? Citeşti multe cărţi. Ţine-o tot aşa. Craig

CUM?

A trebuit să recitesc de cinci sute de ori. Inima mi-a luat-o în sus şi în jos ca un ascensor.

Era EL! Trebuia să fie, nu-i aşa? Am răspuns? Trebuia? Nu trebuia?

Trebuia să răspund pe loc sau să amin, ca să par rece şi pretenţioasa, genul acela de fată care iese mereu în oraş. Am răspuns imediat.

Dragă Craig.

Şi eu te văd. Da, am examene, dar nu sunt tocilară. Poate ne întâlnim în weekend. M. (Aşa îmi spun prietenii. Celălalt nume al meu e Emma.)

Ce trebuia să fac în continuare? Trebuia să cânt la flaut. Întotdeauna fac asta când lucrurile merg bine şi nu mă pot linişti. Mă machiez puternic şi îmi răvăşesc părul şi mai rău decât este. Mă privesc în oglinda şi îmi închipui că sunt o sirenă cu părul în vânt. Mă imaginez într-o formaţie de fete. Lui Basil îi place să mă asculte cântând, întorcându-şi capul dintr-o parte în alta.

N-am putut dormi. Nici n-am încercat. Nu voiam, pentru că, dacă dormeam, nu mă puteam răsfăţa cu gândul la e-mail şi la Străinul Chipeş, al cărui nume e Craig. Ce nume frumos! Întotdeauna mi-a plăcut numele Craig.

M-am gândit că mi-ar fi plăcut să-l pun pe blondul Craig pe un suport pentru prăjituri şi să îl întorc încet, să-i privesc părul şi ochii căprui-închis, şi spatele drept, şi fundul minunat (deşi nu poţi vedea aşa mult când stă în staţie, uitându-se după autobuze). De fiecare dată când m-am gândit la chipeşul acela blond, nonşalant, şi la e-mailul lui mi se părea că pot sări până la luna de pe cer, chiuind.

Când mă gândeam la Craig (în fiecare secundă a

fiecărui minut), mă gândeam la caramel. Probabil era datorită culorii ochilor lui, amestecată cu frumuseţea lui dulce…

Probabil că am adormit, pentru că m-a trezit mama boscorodind:

— Ai să întârzii, Emma! Vei pierde autobuzul! Şi va trebui să te duc eu la şcoală! Şi atunci voi întârzia la ore!

Toţi vorbesc despre lucruri neimportante! Mama preda olăritul unor adulţi care ar trebui să înveţe mai mult de atât. Sunt adulţi obişnuiţi şi unii mai în vârstă care n-au fost la şcoală cu secole în urmă sau cărora li se pare greu. Mama spune că unii o folosesc drept terapie. Ea, să se ocupe de terapie? Ha! Are ore de trei ori pe săptămână, începând de la nouă şi jumătate, şi ţine mereu să se laude cu asta.

Nu trebuia să se îngrijoreze. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să pierd autobuzul.

Vreau să spun că nu mă deranja să întârzii la şcoală, dar voiam să stau în autobuz şi să-l văd pe Craig.

dacă Jono Watkins ar fi o maşină…

— Iar înlocuitorul lui Steve! se plânse Lizzie, în timp ce îşi aşeza fundul pe scaun. Şi nici nu ştie ce s-a întâmplat cu Adevăratul Steve. Sunt disperată. Dar, hai, M, mai bine vorbim despre e-mail.

Cum? Cum de ştia deja?

— Ce e cu e-mailul, Lizzie? am spus eu. Am lăsat suspansul cât mai lung posibil.

— Ei bine, n-ai primit niciun mesaj de la mine, nu-i aşa?

— A, nu, cred că nu, Lizzie.

Se întoarse înspre mine şi se încruntă.

— Mă bucur că ai observat, M, spuse ea nervoasă. Credeam că o să fii supărată că nu o să primeşti unul. Sunt probleme cu serverul sau aşa ceva. Trebuie să le rezolvăm.

Am…

N-am putut aştepta să continue cu problemele ei despre server, am vrut să-i spun ce era cu adevărat important, cum ar fi că am primit un e-mail de la Altcineva!

— Hai, Lizzie, întreabă-mă cine…

— Cine? întrebă Lizzie.

N-am răspuns imediat pentru că eram atentă, dar EL nu era în staţie azi. M-a cuprins dezamăgirea totală.

— Cum voi supravieţui până mâine? am protestat eu. Nici măcar nu ştiu dacă îl voi vedea atunci. Nu e aici în fiecare dimineaţă. E imprevizibil.

— Vai mie! Nu este Nonşalantul! Trage-di-e! mârâi o voce de pe scaunul din spatele meu.

Jono Watkins se pare că mă auzise vorbind ieri. Cât de greu îi era să audă cu urechile alea imense, clăpăuge şi băgăreţe? ÎL URĂSC. Nu vă dau note de subsol despre el, pentru că se poate crede important. Să vă spun doar că în clasa a şaptea o scriitoare a venit să ne vorbească. Era cam nebună şi avea nişte cercei imenşi. Ne-a învăţat un fel de joc scris, numit DACĂ… Şi vă spun că, DACĂ Jono Watkins ar fi mamifer, ar fi un urangutan imens, care mârâie. DACĂ ar fi o floare, ar fi una carnivoră, urât mirositoare şi ofilită. O bijuterie? imitaţie. Instrument muzical? Trâmbiţă. Pasăre? O gâscă de mare cu picioare albastre.

L-am întrebat odată ce fel de maşină crede că este.

— Un Ferrari roşu, bineînţeles, iubito! strigă el.

— Nu, Jono. O rablă. Una bej, am spus.

Apoi Star strigă:

— Uite-o pe Pram Gran!

Pram Gran

O vedeam pe Pram Gran de vreo două ori pe săptămână.

Azi purta o plasă de păr roz. Era mereu atât de

grăbită, mergând aplecată, împingând căruţul. Nu era un cărucior, era un căruţ din acelea mari, demodate, săltăreţe.

Şi în căruţ? Credeţi că era nepotul? Un bebeluş drăgălaş, cu bonetă croşetată?

Aşa am crezut noi prima dată când am văzut-o, dar într-o sâmbătă am trecut pe lângă ea pe stradă şi ne-am uitat bine.

Era un câine.

Era învelit în pături cu capul pe o pernă înflorată.

— Probabil că iubeşte câinii foarte mult, spuse Star. Este prea bătrână ca să se agite aşa.

Lizzie spuse:

— Da, dar măcar are părul îngrijit. Hai, M, nu-mi mai pune răbdarea la încercare. De la cine este e-mailul? Aminteşte-ţi cine eşti şi nu mai fi aşa misterioasă!

Am încercat să fiu misterioasă pentru a suta secundă, dar nu pot ţine lucrurile pentru mine, aşa că am spus:

— Străinul Chipeş din staţie mi-a trimis un e-mail aseară şi m-a întrebat dacă am examene şi mi-a scris că ar vrea să ne întâlnim şi că îl cheamă Craig.

— Probabil că e nebun, trist, surd şi orb, mormăi Jono.

Am strigat:

— Nu te aud, Jono Watkins! Ieşi din viaţa mea şi du-te înapoi în cutia ta!

— Unde te vei întâlni cu el? întrebă Lizzie.

Asta m-a încuiat. Vedeam deja probleme cu ai mei dacă nu era vreun tocilar de la şcoală pe care-l cunoşteau părinţii altcuiva, n-a fost supravegheat de întreg clubul de părinţi în fiecare secundă din viaţa lui la grădiniţă, la şcoală, bla, bla, bla, nu citea *The Gardian* şi nu ştia să numere până la o mie zece la trei luni. Când se bagă părinţii devine o problemă serioasă. Mama probabil ar sugera să le iau şi pe surorile mele dragi cu mine la întâlnire. Întotdeauna face asta. S-ar putea să fiu nevoită

să le implic şi pe prietenele mele…

— Sper că asta nu e tot ce are, spuse Star, gândindu-se încă la Pram Gran. Credeţi că este un suflet singuratic în doliu?

— Nu. Cred că este doar dusă, spuse Lizzie.

Nu cred că Lizzie a fost vreodată menită unei cariere ce implica persoanele în vârstă sau cu dizabilităţi…

Deodată Star se întoarse către mine şi zâmbi.

— M! Trebuia să-ţi spun. Mă bucur pentru tine. Mi-am dat seama după faţa ta în momentul în care te-ai urcat în autobuz că s-a întâmplat un lucru bun. Eşti toată roz şi ochii îţi strălucesc.

— Mersi!

M-am gândit că Star se simţea mai bine azi. Îţi dai seama, să observe cum eram îmbrăcată!

Star nu e numele ei adevărat. Unul din motivele pentru care i se spune aşa este pentru că ia numai note mari la examene. Poate de asta e aşa în dimineaţa asta? Poate că se gândeşte la alte examene la care să strălucească?

Nu. Ea nu e aşa. Niciodată nu se lauda cu notele ei. Le ia ca atare. Cred că îi place într-adevăr să muncească. Examenele sunt o bucurie în plus pentru ea.

proiectul Basil

Când am ajuns acasă, m-am închis în camera mea. Voiam doar să mă gândesc la Craig.

Nicio şansă.

— Emma! EMMA? Ce faci?

— Repet. Am examene, ai uitat? Şi nu vreau să mă duc la Bob, nici sus, nici jos, mai ales dacă e pentru spanac!

— A! Mă întrebam dacă poţi să o ajuţi pe Sarah cu o temă. Are de prezentat un proiect mâine în clasă. Şi Sophie nu o lasă în pace.

Da, *mare* surpriza. Surorile mele mai mici se bat, cu adevărat vreau să spun, cu unghiile şi dinţii uneori (dacă Sophie încă nu i-a scos pe toţi pentru Zâna Măseluţă). Se bat oriunde ar fi. În maşină, la baie şi mai ales la supermarket.

— Hai, mamă! Nu poţi s-o faci tu?

— Trebuie să gătesc, Emma!

Sophie putea s-o facă. Putea să-şi ajute sora. Niciodată nu o făcea. Întotdeauna ocupă spaţiu preţios la calculator, jucând unul din jocurile acelea oribile (un maniac la volanul unei maşini de viteză sau un erou pierdut într-un labirint cu monştri bântuind în dulapuri).

Ei, bine… Sarah stătea cu hârtia în faţă la masa din bucătărie, cu creionul ascuţit foarte bine. Era pusă pe treabă.

Cred că era mai bine să mă pun bine cu părinţii dacă voiam să ies vreodată singură cu Craig.

— Emma! Acesta este proiectul Basil! anunţă Sarah. Mai întâi, ce tip este Basil?

— Este prostuţ, am spus.

— Nu! Este… nu este un fluture, nu-i aşa? Sau un joc?

— Nu, Sarah, nu e de niciun tip.

— Dar doamna Collins vrea să ştie.

Am oftat. Am privit în jos.

Basil s-a uitat în sus la mine. A pufnit şi apoi, hop! Direct pe genunchiul meu. Picioarele îi sunt scurte, dar săltăreţe. Poate sări, credeţi-mă.

— Ce fel, Emma? scârţâi Sarah.

M-am uitat la nasul lung al lui Basil şi la urechile sale enorme. A căscat cu un scârţâit. Limba lui roz s-a întins spre mine precum cea a unui cameleon, iar bătaia cozii lui a dat jos de pe masă foaia lui Sarah.

Basil nu părea adevărat. Putea fi unul dintre acei ciudaţi pe care-i dădea la TV cu ani în urmă. Este dulce. Dulce, dar urât mirositor. Unul dintre motivele pentru care

miroase este pasiunea lui pentru usturoi. Părinţii mei cumpără mult usturoi ca să gătească mâncărurile lor ciudate. Basil adulmecă usturoiul cu nasul lui lung. Îi place să-l poarte. Este exact mărimea lui Basil. Este trofeul lui, premiul lui. Pleacă cu întreaga căpăţână şi o ascunde în patul lui, apoi o ronţăie când mama uită să îi cumpere un os sau ceva de mestecat.

— Basil nu este un tip anume, Sarah, i-am explicat. Nu e de niciun fel. Nu ştim nimic despre mama şi tatăl lui pentru că e luat de la adăpostul de câini. Veterinarul a spus că are ceva de doberman şi mult din câinii de vânătoare germani, ceva de setter şi de rottweiler. Dar a rămas mic. E o adevărată corcitură.

Sarah şi-a ridicat creionul.

— Cum spui Basil pe litere? întreba ea.

I-am scris cuvântul în caiet. Ştiu ce trebuie să fac. De multe ori sunt prinsă pentru teme. Ar trebui să fie sarcina părinţilor. Ei îşi neglijează sarcinile, spun că au de gătit, de lucrat şi de spălat, şi alte scuze proaste.

Sarah şi-a întins vârful limbii către nas şi a început să scrie.

Vârful creionului s-a rupt şi a trebuit să-l ascuţim din nou.

A scris: „Rasa lui Basil este Un-Adevărat-Amestec”.

— Bine că am ştiut să-l scriu, spuse ea. De ce îl cheamă Basil?

— De ce nu? am spus eu. Apoi m-am gândit că e mai bine să-i explic. Când l-am luat, am vrut să-l botez Vagabondul pentru că era de pe stradă. Mama a spus că nu e un nume prea drăguţ şi că nu e corect, şi că arată exact ca Basil Brush, o vulpe de la TV, de pe vremea lor. OK, Sarah?

— OK, Emma.

Se încruntă. N-a scris nimic despre de ce pe Basil îl cheamă Basil.

Am petrecut mult timp cu tema despre Basil –

mâncarea lui preferată, plimbările preferate, mărimea piciorului – şi daţi-mi voie să vă spun aici că Basil este singurul câine pe care-l ştiu căruia îi miros picioarele. De parcă ar purta două perechi de tenişi vechi.

Ups, suntem pe teren minat…

Sarah a început să îl deseneze.

Mona Basil

Basil este foarte uşor de desenat şi de pictat. Deseori îl desenez cu creionul sau cu cărbunele şi l-am făcut şi în acuarele şi pastel, dar nu vrea să stea nemişcat. Basil? Natură moartă? Nu prea cred.

La început îl desenam din memorie, apoi din fotografii. Am de gând să-l pictez în ulei într-o zi şi să îi fac o ramă mare, strălucitoare, aurie.

Iubesc arta. Sunt tăcută atunci. Uit de tot ce e în jur cu excepţia picturii pe care o realizez. Basil e perfect pentru desenul meu observaţional şi e un bun ascultător când exersez la flaut. E plăcut să-l desenezi pe Basil pentru că nu pălăvrăgeşte şi nu strâmbă din nas când îşi vede portretul. Este fericit. Mona Basil. Dă din coadă orice ai face. L-am făcut albastru, cu un singur ochi mare. Picasso Basil.

Două secunde mai târziu, Sarah a sărit în sus şi mi-a băgat hârtia sub nas.

Basil arăta ca o perie de toaletă, cu un rânjet enorm.

— Hâm… ce sunt astea, Sarah? am întrebat, arătând către ceea ce arăta ca doi cartofi mari atârnând de sub Basil.

— Acelea sunt biluţele lui!

Bineînţeles. Ce prostuţă sunt!

Dar din discuţiile părinţilor pe care le auzisem, cred că Basil nu avea să mai aibă acele două biluţe ataşate de el mult timp. Mama spusese că trebuie „aranjate” de veterinar. A spus că toţi câinii din casă trebuie castraţi. A

spus că, dacă biluţele rămân intacte, ar fi fost prea mulţi pui de-ai lui Basil pe străzi. Îi şi puteam vedea, cu rucsacuri în spate, ducând cu ei întreaga avere… Ei, tata a vorbit despre mutilare, conspiraţii feminine şi dreptul câinelui de a alege. L-am susţinut pe tata de data asta.

M-am întrebat atunci cum arată câinele lui Pram Gran în afara căruţului. Cum îl cheamă oare?

Îl iubesc pe Basil.

Ora şase. M-am ridicat de pe scaun şi m-am târât la calculator.

Mesaje noi?

Niciunul. Mă mâncau degetele să ating tastatura şi să scriu: „Frumosule Craig. Spune-mi data şi locul, TE ROOOG!”

Dar toată înţelepciunea, după cum spun prietenele, revistele, emisiunile de radio şi televiziune şi chiar şi mamele, ca ultimă sursă, este: „Fii rece ca gheaţa. Mai rece decât vrei să fii”.

M-am controlat. M-am ridicat chiar şi m-am îndepărtat de calculator.

Aşa că nu-mi rămânea altceva de făcut, decât să învăţ.

muy buen

— *¡Buenos dias!*

— *¡Hola,* M!

— ’neaţa, Lizzie, ’neaţa, Gură-Mare, strigă Ignoratul, care nu ştia spaniolă pentru că viitoarea lui carieră de renume ca antreprenor global sau star internaţional îi cerea să ştie germană.

Perfect, pentru că asta însemna că nu era la ora de spaniolă cu mine.

Nu i-am răspuns.

Oricum, ce vrea să spună prin „Gură-Mare”? Gura lui e mult mai mare şi mai zgomotoasă decât a mea. E că Mi

într-o luni dimineaţă.

— *ĂżComo le va* M?

— *No hablo mucho español,* Lizzie.

Star s-a întors şi ne-a spus:

— Veţi face bine amândouă, o să vedeţi. V-aţi descurcat şi la ore, nu-i aşa?

Lizzie spuse:

— *Şi.* Dar cum e cu mesajul de la Craig, M. *¡Es importante!*

Inima mi-a coborât în picioare. În ultimele două zile bătuse haotic.

— N-am avut mesaje de la nimeni aseară. *No comprendo.*

— Poate lucrează târziu? Ştii că nu e în fiecare zi în staţie, doar. Poate lucrează în schimburi sau aşa ceva.

„Fii binecuvântată, Star. De asta nu era niciun e-mail aseară”.

Nu era în staţie. Era un semn bun sau unul rău pentru examenul de la spaniolă? Poate că va fi bine pentru că nu am fost distrasă de chipul lui minunat.

Sau poate lipsa lui era un semn rău…

Ce însemnau toate astea?

— Nu fi tristă, M, spuse Star. Vei mai primi veşti de la Craig, sunt sigură. Şi gândeşte-te, numai! În curând se termină toate examenele.

— Ba nu. De ce trece timpul aşa de greu? Aş vrea să se grăbească.

Clasa-şaptea cu tuba *problemo* se prăbuşi din nou pe scaunul de lângă Star. Lizzie şi cu mine am făcut feţe una la cealaltă. Devenea un obicei. În curând avea să-l adopte.

— Of, se smiorcăi el.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Star.

Ce fată ciudată! Era atât de timida şi de stângace, chiar şi cu cei din clasa noastră, dar n-avea nicio problemă cu Băiatul-cu-Tuba şi lacrimile lui.

Timp de un minut, acesta încercă să-şi controleze

smiorcăiala şi apoi sughiţă.

— Mi-am pierdut – *strănut* – cartea.

— Ce carte?

Strănut, strănut.

— C-c-cartea pentru engleză. Mă va ucide.

— Explică-i şi tu că ai căutat peste tot, spuse Star cu blândeţe. Toată lumea pierde câte ceva. Nu te poate ucide. Altfel ar fi arestata şi închisă.

Băiatul-cu-Tuba plânse:

— Dar nu mai are alta.

Nasul îi curgea gârlă. Ce scârbos! „Star, ai să primeşti premiu pentru bunătate. Numai nu te uita la mâneca lui...”

— Ce carte este?

Îşi şterse din nou nasul de mânecă.

— O carte despre o fată, un băiat, zăpadă şi gheaţă, şi un urs mare. Este... este de W... W... W...

— William Mayne, spuse Star. Nemaipomenit. Se cheamă *Drift.* Am o copie acasă. Ţi-o aduc eu.

Se poate să fi fost o carte despre zăpadă şi gheaţă, dar vă spun că răsărise soarele pe strada lui Clasa-şaptea.

Sala Ororilor

Urăsc sala aceea de examene. Este oribila. De obicei mă aflu acolo pentru lucruri plăcute, spectacole şi concerte, şi discoteci, cu noi toţi dansând.

Deşi acolo sunt şi vânzări de lucruri vechi ale Asociaţiei Părinţilor. Încerc să nu fiu de faţă la astfel de evenimente. Mi-e ruşine. Mama insistă să ajute. Mă pune să car plase imense, negre, cu lucruri pe care le-a scos de sub paturi. Vânzarea miroase a pulovere vechi şi a subsuori înnegrite, şi a oameni în vârstă de peste treizeci şi cinci de ani, şi a pantofi abandonaţi, cu vârfuri îndoite.

Dar ascultaţi asta! Aproape că aş prefera să fiu la o astfel de vânzare decât la examene, când sala se

transformă într-un loc al ororilor. Ne târâm înăuntru şi luăm loc pentru două ore de iad. Examenele sunt mai înfricoşătoare decât ultima cursă la Alton Towers.

Când se termină examenele, nu se termină de fapt, pentru că te simţi prost din cauza rezultatelor.

În aer plutesc tensiunea nervoasă, foşnetul foilor şi suspiciunea. Cine mâzgăleşte furios, când jură că nu a lucrat deloc, şi cine se uită pierdut, cu minţile aiurea? Deja plânge cineva?

Urăsc liniştea de la examene. Mă face să mă simt atât de singura. Aş vrea să strig în gura mare: „SĂ MĂ AJUTE CINEVA! ATAC DE PANICĂ! STRĂINULE CHIPEŞ, SALVEAZĂ-MĂ *PRONTO!*"

N-am vorbit despre examene pe drumul spre casă. Examenul la spaniolă? Terminat.

¿Malo? ¿Buen?

Habar n-am. *No lo se todavia.* Gata!

urcând

— Emma! Emma!

Sarah m-a cuprins de genunchi şi a privit în sus la mine, cu ochii strălucind. Ţinea o foaie boţită.

— Basil a primit o stea aurie! striga ea.

Am încercat să îndrept foaia. Alături de Basil în formă de perie era o stea aurie strălucitoare. Scrisul doamnei Collins era rotunjit şi egal, ca mărgelele pe un colier. Scria:

„Basil este frumos, Sarah, şi aşa este şi lucrarea ta".

— Lucrarea *ta!*

— Da! Tot ce am scris, scârţâi ea.

„Înţeleg. Bine, Sarah".

— Doamna Collins a spus că o pot aduce acasă. Spune că e deosebită. A spus că mama o să o pună pe perete.

OK, eu îmi doream doar să am un nou e-mail să îl

lipesc alături.

— Uite, Basil, priveşte-ţi portretul! strigă Sarah. Basil mirosi hârtia. Dădu din coadă şi mă privi, cu ochii lui mici, nedumeriţi. Probabil spera la nişte usturoi sau măcar nişte ceapă de primăvară.

Sophie apăru şi ea. Smulse hârtia de la Sarah şi strâmbă din nas.

— Ăsta ar trebui să fie Basil? pufni ea. Arată ca un furnicar.

„E timpul să repet”, am gândit eu.

— Emma? Emma!

De data asta era tata. Probabil am adormit pe cartea de mate. Îmi place matematica, de fapt. Dar am adormit.

— Emma! Ceaiul tău e gata! ţipă tata.

Şi, când coboram scările, spuse:

— A! Apropo, ai primit un e-mail.

Mersi că mi-ai răspuns, Emma.

Ne putem vedea weekendul ăsta? Eu lucrez sâmbăta. Vino să mă vezi. Magazinul mare de articole sportive de lângă piaţă.

Craig

P.S. Baftă la examene.

Inima mi-a sărit până la mansardă, apoi mai sus, direct prin acoperiş, până la cer! De ce se întâmplă toate deodată? Dragostea şi examenele în aceeaşi săptămână, fără să am timp să mă bronzez uniform pe picioare înainte de sâmbătă, din cauza matematicii…

vom fi acolo pentru tine

Dar primul lucru în acea dimineaţă de vineri fu Adevăratul Steve.

Era la volan, zâmbind mai mult decât de obicei.

Cel de-al doilea lucru erau picioarele.

Nu, nu ale mele.

Ale lui Jono Watkins, pentru că stătea în spatele meu, cu picioarele răsucite în sus, aproape agăţate de gât, mirosindu-şi tălpile. Câh! În ce călcase? Nu în gumă de mestecat.

Încerca să pară detaşat, ca de obicei, dar de data asta, era roşu la faţă.

Când Star a urcat, m-am aplecat în faţă şi i-am şoptit:

— Jono Watkins a călcat în ceva. Dar *Steve-Autentico* e *ici. ¡Este es maravilloso!* De-abia aştept să-i văd faţa lui Lizzie!

Am flecărit amândouă, apoi am depistat-o pe Lizzie în *parada de autobus* a ei, neştiind încă de transformarea lui Steve.

Faţa ei se însenină când urcă, am văzut-o pălăvrăgind cu Adevăratul Steve, zâmbind şi apoi – o veste bombă!

Se repezi în autobuz, spunându-mi:

— Dă-te la o parte, M! Am nevoie de un loc la fereastră după trauma suferită. Nici măcar nu vreau să îl mai văd vreodată!

Se împinse să treacă, cu spatele la mine. Lizzie are un spate uriaş.

— Ai luat pastile de maimuţă, Lizzie? gafă Ignoratul.

— Te rog, Jono, nu! Viaţa se prăbuşeşte în jurul meu, strigă ea.

— Care-i problema, Lizzie? am întrebat-o eu. Adevăratul Steve s-a întors, Lizzie, înlocuitorul lui a plecat.

— Este Adevăratul Steve plus nevastă, trânti ea. A avut liber doar ca să se însoare! Are o verighetă de aur şi încă un cercel acum! S-a terminat totul între noi pentru totdeauna. Asta a fost tot şi inima mea e ruptă în mii de fragmentele, nu mai poate fi reparată.

Tăcere pentru câteva secunde.

Dar nu pot ţine secrete, aşa că am spus:

— Ca să te înveselesc, Lizzie, am primit o invitaţie. Să mă întâlnesc cu Craig sâmbătă dimineaţă în oraş.

— Asta mă ajută puţin, răsuflă Lizzie, cu ochii în lacrimi. Putem merge la cumpărături.

— Cred că Craig s-a referit doar la mine! am scârţâit eu.

— Dar putem veni şi noi, Star şi cu mine! striga Lizzie. El nu trebuie să ştie că noi suntem acolo.

— Ba cred că da, Lizzie, se încruntă Star. Nu cred că putem fi în acelaşi magazin şi să pretindem că nu suntem cu M. Ne-am uita la ei încontinuu, nu-i aşa? Sau am suna-o. Sau mai rău, am putea chicoti sau arăta cu degetul.

Star este foarte înţeleaptă câteodată.

— Oricum, spuse Star, lucrez sâmbăta asta, aşa că nu voi putea veni.

— Ah! Păcat. Ar fi distractiv, strigă Lizzie. Ne-am putea uita doar din uşa magazinului şi apoi ne-am întâlni la o cafea, la Cafeneaua Arătoasă.

Lizzie nu voia să spună că era arătoasă cafeneaua. Se referea la tipii care lucrau acolo în weekend. Fii, nepoţi, veri. Lizzie putea face ca un cappuccino să ţină ore întregi, în timp ce ea le privea ochii negri, braţele ce ieşeau din tricourile albe ca zăpada, pantalonii negri strâmţi şi posterioarele îndrăzneţe.

— Vom fi acolo pentru tine, M, şopti ea foarte sincer.

— Veţi fi acolo ca să vă băgaţi nasul, am spus. Lizzie, ideea ta e nasoală. Citeşte pe buzele mele: NU!

— Chiar în dimineaţa zdrobirii inimii mele, M! striga ea. Cum poţi?

Juca rolul tragic. Avea public, pe Star şi pe mine, şi pe temutul Jono Watkins. Am privit în spate. Rânjea. M-am făcut observată pufnind tare şi rânjetul a dispărut.

Apoi m-am gândit: „Grijă, grijă mare în preajma lui Jono şi a picioarelor…”

Acesta este un secret întunecat, vulgar şi de temut.

fără fascicule

Băiatul-cu-Tuba, *fără* tubă, stătea de vorbă cu cineva în Cea Mai Imp. Staţie de Autobuz din Centr. Univ., un băiat mai mare, dar motivul pentru care staţia este Cea Mai Imp. Nu era acolo.

Băiatul mai mare l-a împins pe B-cu-T înspre autobuz chiar la timp. Era cam visător băiatul acela. Presupun că poţi visa la vârsta aceea. Nu ai stresul şi problemele pe care le ai la şaisprezece ani.

De ce trece timpul atât de repede? Dacă ar încetini, aş putea fi din nou în clasa a şaptea, fără examene, ei bine, fără acele examene cu adevărat oribile, în legătură cu care mă bat la cap părinţii. Şi n-aş avea secrete ruşinoase. Picioarele mele au un trecut.

„Au! Nu călcaţi pe pantofii mei vechi de şcoală!”

— Îmi pare rău, spuse Femeia-şef şi mă bătu pe umăr.

Bine că nu eram cu încălţămintea de weekend, deschisă în faţă, lăsând să mi se vadă unghiile lăcuite cu model. Ah! Tocurile ei erau adevărate cuie! E de mirare că nu m-a înfipt în pământ. Era fără dresurile strălucitoare. Bronzată, cu pielea de pe picioare netedă, fără mirişte la vedere. Pun pariu că ea n-a călcat *niciodată* în caca de câine.

Purta nişte ochelari de soare negri imenşi. În autobuz! Oare era celebră? Nu cred.

Femeia-şef s-a strecurat cu atenţie la staţia ei, ca Genghis Han în sandale cu tocuri înalte.

Am realizat deodată că nu purta fasciculele albastre!

Zâna Inelului se pare că îl luase înapoi.

Buddha, salvează-mi sufletul, vrei?

Bună, M. Sunt conectată acum şi vreau să ştiu totul imediat ce se întâmplă!

Lizzie. Pupici

Regret, am gripă. O lăsăm pe altă dată?

Craig

Eram distrusă. N-aveam să îmi mai revin niciodată.

Nu puteam face faţă singura dezastrului cu Craig. Trebuia să vorbesc. E-mailul nu era de ajutor în astfel de situaţii, aşa că la şase şi o secundă am sunat-o pe Lizzie, care se uita la *The Simpsons* cu un castron de căpşuni şi alune Toffee, plescăind în telefon.

Lizzie veni la mine. Putea rămâne. (De obicei stăteam la mine acasă din cauza fratelui insuportabil al lui Lizzie şi a prietenilor lui. Uneori se duceau în tabăra de cercetaşi, în sălbăticie, ca să răcnească, să se lupte şi să mănânce fasole prăjită, şi atunci puteam sta la ea peste noapte, dar în seara asta erau toţi la Lizzie.)

A fost uşor să fac ordine pe jos, băgând totul sub pat. (întotdeauna făceam asta când fetele dormeau la mine: Lizzie şi Star şi, uneori, Amy, Francesca, Jojo şi Carly. Parcă am fi butuci pe râu, pentru că podeaua e plină de persoane în saci de dormit şi Basil îşi face loc printre ei.)

— Hai să o sunăm pe Star să vină şi ea, am spus.

Auzeam o mulţime de râsete şi ţipete lângă telefon. Vitregii aveau prieteni în vizită.

— Star nu era acasă, au spus.

Probabil era încă la muncă, la ceainăria vârstnicilor. Stătea peste program?

Nu mai stăm niciodată la Star peste noapte. Rămâneam înainte, când părinţii ei erau încă împreună, dar nu cred că mai are voie să invite prietene la ea. Sau poate că nu întreabă ea? Trebuie să fie foarte ciudat. E atât de singură, nici măcar un Basil nu are în viaţa ei.

Lizzie şi cu mine am vorbit întruna. I-am explicat cum inima mea era frântă. Lizzie şi-a pus mâna la frunte şi a oftat cam vreo zece secunde. Mi-a spus că a ajuns la limita disperării zilele acelea.

A mai spus că Craig şi cu mine o mai înveseliserăm, dar că acum, când nu mă mai puteam întâlni cu el, era extra-supărată.

Spunea că se rugase lui Iisus, Fecioarei Maria şi lui Buddha ca să-şi revină după Adevăratul Steve.

— Buddha pare vesel şi de treaba, spuse ea. Cred că poate fi mai de ajutor decât Fecioara Maria. Şi arată mai simpatic decât Iisus, pare genul de om căruia i-ar plăcea să iasă în oraş.

Am spus:

— Buddha nu este un dumnezeu personal. Nu cred că îndeplineşte dorinţe. Dar dacă o face, să-mi însănătoşească inima, Lizzie, şi să o urce la cer, unde îi e locul.

Ea a spus:

— Uau, M, asta e chiar bine! Ar trebui să scrii un cântec. Ce-ar fi să scrii unul pentru trupa lui Jono?

— Cred că glumeşti! i-am tăiat-o.

— Dar, M, poţi cânta şi tu la flaut, strigă ea, iar eu aş putea interpreta într-o bustieră mică neagră.

— Ţie îţi place să fii pe scenă, Lizzie. Mie nu. N-am ce căuta pe scenă, decât, poate, într-un coşmar. Hei, mi-am adus aminte, cum merg planurile de carieră?

A spus că o convinsese în sfârşit pe mama ei. Dacă se descurca la muzica şi la teatru, şi la celelalte examene, putea merge la şcoala de teatru următorii doi ani. George Patriarhul nu era prea încântat de asta. Tot striga că va fi înconjurat de femei care ţipă atunci când Michael merge la universitate şi că şcoala de teatru ar face-o pe Lizzie mai rea.

— Eşti norocoasa, Lizzie, am spus. Tu ştii că vrei să ţopăi pe o scenă în faţa oamenilor. Star va merge şi ea la universitate şi, fiind atât de deşteaptă, va rămâne să predea acolo.

— Şi se va mărita cu un profesor strălucit, cu pantofi cu şireturi, şi vor avea o mulţime de copii inteligenţi…

— Şi toţi vor fi ciudaţi, dar drăguţi. Dar, Lizzie, eu nu ştiu ce voi face în viitor. Va trebui să am o slujbă şi nu ştiu care va fi aceea! Toată lumea ştie ce vrea să facă în afară de mine!

— Mi-e foame, spuse Lizzie.

PANICĂ! SITUAŢIE DE URGENŢĂ CU TĂIEŢEI, LA ORĂ TÂRZIE! Mama nu făcuse cumpărăturile cum trebuie. Nu aveam sos Szechuan. Puteţi crede? A trebuit să dublăm sosul soia, în schimb. În seara aia n-aveam starea necesara pentru a face Prăjitura cu ciocolată de la ora 11. Eram prea traumatizată, adânc şocată, şi ne lipsea şi Star. A trebuit să ne mulţumim cu o cutie cu îngheţată.

Ne-am trezit devreme de dimineaţă, la zece şi jumătate, pentru că ne era rău şi voiam să bem apă. Ei bine. Cam prea mult sos soia.

misterul de luni

— Cum a fost, M? întrebă Star.

— Nasol. Muncă şi TV.

— Nu, mă refer la cum a fost întâlnirea cu adevărata ta iubire? La magazinul sport.

— N-a fost. Avea gripă. A spus că are, cel puţin. Te-am sunat, Star. Nu ţi-au spus?

— Nu. Niciodată nu-mi spun. Privi în jos la mâinile ei şi clipi repede. Apoi respiră adânc şi spuse: îmi pare tare rău că nu te-ai putut întâlni cu el. Şi ar trebui să ai încredere în el, M. Crezi că s-ar mai fi obosit să te contacteze dacă avea de gând să pretindă că e bolnav?

Star era de-a dreptul înţelegătoare, cu vocea scăzută şi cu o cuta mică pe frunte. M-am întristat pentru că începeam să cred că şi ea avea problemele ei.

Spuse:

— S-a zbătut mult ca să ia legătura cu tine. Cum a făcut rost de adresa ta de e-mail?

— Şi eu m-am întrebat asta. Poate că ştie pe cineva de la şcoală. Adresa mea a fost în ziarul şcolii când am ajutat cu cutiile acelea de pantofi pentru copiii de la orfelinat de Crăciun. Cum a fost weekendul tău, Star?

Făcu o faţă!!

— A fost traumatizant. Am intrat în belea la serviciu. I-am dat doamnei Somercoates o bucată de migdală. Asta a fost o greşeală gravă. Ea poate doar să roadă. I se prinde migdala între dinţi şi se supără. Şi i-am dat prăjitura ei obişnuită lui Alfred, care a dat-o peste cap şi apoi a făcut o scenă groaznică, pentru că mai voia prăjituri şi nu mai erau. Oftă. Dar Violet şi doamna Blake mi-au luat apărarea, deşi le-am făcut ouăle prea tari. Au spus: „Sunt ca gloanţele, drăguţă!” Şeful m-a certat în faţa tuturor. Spune că sunt prea visătoare şi că trăiesc în lumea mea imaginară.

Ei. Da.

Staţia lui Lizzie. Avea o coafură serioasă, cu părul prins la spate, şi o faţă palidă, ca şi cum s-ar fi dus la mănăstire. Îşi ţinu capul sus, ochii plini de durere, ignorându-l pe *El marido Steve.*

— Te simţi ceva mai bine azi, M? întrebă ea.

— Puţin. Tu?

— Trec eu peste asta.

Oftă de parcă trecu alizeul.

De-abia m-am putut uita când am ajuns în *parada de autobus* a lui Craig. Nu era acolo. Cred că eram uşurată. „Poate că e bolnav, totuşi!”

— După cine te uiţi azi, Emma dragă? După Keanu Reeves? După un gândac de Madagascar?

Vocea trecu peste urechea mea ca un fierăstrău.

— Cu siguranţă nu după tine, Jono Watkins! i-am răspuns şi apoi Star spuse:

— Unde este? Mă refer la Clasa-şaptea. Cel care vine cu tuba lui.

— Poate că a pierdut autobuzul. Poate că e bolnav.

Se făcu, în sfârşit, lumină.

— Bineînţeles! Poate că el i-a spus lui Craig adresa mea de e-mail. Poate că e fratele lui. Mai ales că folosesc aceeaşi staţie. Aici similaritatea se termină, aveţi grija.

— Scria ceva când voi vorbeaţi despre e-mail, spuse

Star. Poate că a dat mai departe adresa ta. Păcat că nu e aici, pentru că mi-am adus aminte de cartea aceea.

Ochii lui Star păreau roz şi pufoşi.

— Te simţi bine, Star? Nu te mai gândi la prăjituri, i-am spus, dar ea se întoarse.

Ţine-te bine!

Dodo o dă în bară tare de tot

Nu ştiu care este problema lui Dodo Donaldson.

Cath Ratcliffe a spus odată că l-a văzut pe Dodo-Dodoloaţă cuprinzând-o pe domnişoara Poynton, de la engleză, ca o folie, lângă raionul de băuturi alcoolice de la Sainsbury.

Cath Ratcliffe spune o groază de lucruri. Minte de îngheaţă apele. Într-o zi e logodită, în ziua următoare are o întâlnire cu un necunoscut, apoi a primit un mesaj de la Leonardo di Caprio şi o săptămână mai târziu e însărcinată, cu gemeni. Orice povestire de-a lui Cath Ratcliffe este îndoielnică, mai ales una despre Dodo îndrăgostit. După cum spune Lizzie: „Ce femeie adevărată l-ar vrea pe Dodo şi vestele sale?”

Vestele sale sunt împletite de mână pentru membrii înalţi ai familiei primatelor, de către mătuşi şi bunicuţe. Nicio maşină care se respectă nu ar putea împleti astfel de accesorii. Sunt toate lăbărţate şi întinse, şi asta chiar înainte ca Dodo să se fi aflat în ele, ştiu asta deoarece într-o luni ne-a spus că e prima dată când poartă vesta, una cu broaşte ţestoase şi palmieri. Una dintre vestele lui preferate are modelul „Dansând în jurul soarelui”, e roşu cu verde, şi are o pată mare, galbenă, în mijloc, ca într-un desen al unui copilaş. (Pata e soarele, presupun. Ce tragic om, Dodo!)

Dodo era diferit în acea zi de luni. Nu era morocănos. Avea o cămaşă de culoarea cafelei cu lapte şi pantalonii *aproape* perfecţi, nu aceia obişnuiţi vechi, gri, traşi în jos

de greutatea cheilor şi a batoanelor de ciocolată pe jumătate începute.

— Ce cămaşă ca lumea, spuse Lizzie.

— Mulţumesc, Lizzie, spuse el, şi zâmbi. Repet: *Zâmbi!*

— Şi pantalonii arată bine, adăugă Ignoratul.

— Să trăieşti, Jonathon!

„Oh, Dodo, ce hippie eşti!"

Atunci ne-am dat seama că se tunsese, pentru că îi puteam vedea urechile imense, ridicându-se odată cu zâmbetul. Părul avea aceeaşi lungime în creştet şi era ras la spate. Era o îmbunătăţire, cu excepţia expunerii urechilor. Urechile bărbaţilor continuă să crească pe măsură ce ei îmbătrânesc, nu-i aşa? Ale tatălui meu aşa fac, parcă ar fi urechi de elefant. Şi ale lui Dodo sunt destul de mari pentru început.

Dodoloaţă arăta cam ca o oaie bătrână în haine de miel, da, sau mai degrabă ca un berbec bătrân în haine de miel… dar părea mai elegant. Poate că directoarea l-a bătut la cap? A făcut urât când suplinitorul australian a venit la şcoală în sarongul cu papagali. (Ei bine, era *dezgustător*! mai ales când urca pe scenă.)

Profesorii nu trebuie să arate ca vagabonzii, nu-i aşa, dar majoritatea profesorilor noştri aşa sunt, bărbaţii cel puţin. Dar ce vesel era Dodo în acea dimineaţă! Problema e că, uneori, crede că este simpatic.

Bifa şi semna la catedră şi, deodată, îşi ridica privirea din catalog şi spuse:

— Străluceşte! Ei? Se uita la Star. Ea privi în sus, nedumerită. Străluceşte, străluceşte, micuţă stea! Nu eşti prea pe fază în dimineaţa asta. Nu prea eşti diamant. Star se forţă să zâmbească şi apoi privi în jos în carte.

Apoi el spuse:

— Ai tocit pentru azi, Star?

Am văzut felul în care ea îl privea, ca o persoană rănita.

Tăcere oribilă. Nimeni nu prea ştia ce să facă, dar, bineînţeles, Cath Ratcliffe trebuia să se scuture de râs. Am spus:

— Las-o în pace.

Se opri.

Spuse şiret:

— Ori eşti bolnăvioară, micuţă stea!

Lizzie se enervă:

— Oi fi arătând tu bine, dar nu e cazul să te iei de Star. Ea are ceea ce tu nu ai. Creier!

Faţa lui Cath Ratcliffe se crispă. Tăcu puţin timp, dar o ştiu pe Cath, o ştiu de la şcoala primară, aşteaptă să treacă momentul ca să laşi garda jos. Bineînţeles, un minut mai târziu trecu pe lângă Star şi şuieră:

— Pari puţin stresată azi... puţin răvăşită, nu-i aşa, piele deşteaptă?

V-am explicat că sunt două Lizzie?

Lizzie – regina dramei, care iubeşte teatrul şi căreia îi place să fie pe scenă şi să interpreteze.

Şi adevărata Lizzie, care are viaţa ei de zi cu zi şi crede în lucruri.

Uneori nu le poţi deosebi pe cele două Lizzie. Uneori devin una singură.

Lizzie spuse, atât de calmă şi rezonabilă:

— De ce nu vorbeşti despre piele cu mine, Fată-şobolan? Sau cu Joanne şi Carly? Hei, Jojo! Cath vrea să discute cu tine despre piele!

Jojo şi Carly au rânjit, şi Cath Ratcliffe deveni mai albă decât niciodată.

Star continua să privească înspre carte.

O singură lacrimă mare căzu pe pagina ei. Se ridică împleticindu-se din scaunul ei şi ieşi în fugă din clasă.

— Aţi făcut-o, domnule, spuse Jono Watkins.

— Vai, strigă Dodo, momentul lui de încredere zâmbitoare fiind de mult trecut. Sper că nu e cu adevărat supărată.

— Şi eu aş fi supărată dacă aş fi atât de ciudată, spuse Cath Ratcliffe. Uitaţi-vă la părul ei, subţire ca acul, cu creierul amestecat şi un nume stupid.

— Râie ce eşti! strigă Lizzie.

— Fetelor, vă rog! Catherine! Elisabeth! strigă Dodo-Dodoloaţă, făcându-le cu mâna în timp ce Lizzie şi Cath stăteau faţă în faţă, cu umerii adunaţi şi mâinile gata de atac.

Unghiile lui Lizzie erau lungi şi întotdeauna fusese bună la deschis lucruri. Ale lui Cath erau toate roase. Lizzie ar fi câştigat şi clasa era acum toată pornită, cu Jono Watkins strigând:

— Bătaie de fete, ne place! Zgârieturi! Violenţa feminină, ce întorsătura!

Şi Clanul Wot strigând mereu:

— Uu, Uu, Uu!

— Mă duc s-o caut pe Star, am spus eu, dar chiar atunci ea intră şi se aşeză.

— Ei bine, bună, *Amaryllis,* spuse Ratcliffe încet.

A*

Numele lui Star este Amaryllis. Aşa a fost botezată. Mama ei citise asta undeva într-o poezie veche. A fost Amaryllis la şcoala primară, spunea ea, şi era în regulă acolo. Dar la şcoala noastră, lucrurile au început să se strice şi presupun că şi acasă. De atunci nu a mai vrut să o observe cineva.

— Dar *Amaryllis*-ul este o plantă drăguţă, îmi aduc aminte că i-am spus atunci. I-am luat mamei una într-o cutie, de Crăciun. Era la jumătate de preţ. A pus-o la fereastra din faţă. I-a crescut o floare roz, imensă, pe un lujer şi toată lumea care trecea pe stradă se uita la ea. Li se părea uimitoare! Nu părea adevărată.

Star mă privi. Spuse:

— Nu mă puteţi striga A? Ca pe tine?

Voia să spună cum eu sunt M. Bine. Ştiu că Emma nu începe cu M.

Apoi A a devenit cumva Star, pentru că lua mereu note de stea. Eu m-am gândit la numele ăsta şi sunt mândră, pentru că i se potriveşte, este special ca şi ea.

Cred că mereu va exista o Cath Ratcliffe, băgându-şi nasul oriunde ai merge, mai ales dacă eşti puţin ieşit din comun, aşa ca Star, dar eram supărată pe Dodo-Dodoloaţă, pentru că a dat-o în bară aşa, neştiind când să se oprească şi necăjind-o că e prea isteaţa. Ar fi trebuit să-i fie aliat. Star este, cum i se spune… *supradotată,* pentru că este atât de deşteaptă, cu cărţile şi poeziile ei. I-ar trebui profesorul ei special.

Dodo nu ar fi trebuit s-o necăjească atât de tare. Care era problema lui?

Acum, că trecuse criza, zâmbi tot la Star şi ea îi întoarse zâmbetul, pentru că nu e ciudoasă şi apoi Dodo păru mulţumit de el însuşi, deşi nu avea niciun motiv să fie mulţumit!

Star deschise cartea şi începu să citească.

Vocea nu-i trăda supărarea. M-am uitat pe furiş la ea şi am avut o revelaţie. Star este vulnerabilă, mai mult decât mine, mai mult decât Lizzie. Mă gândesc la perla aceea din scoica şi-mi imaginez cum piciorul uriaş al cuiva o zdrobeşte în bucăţele.

exfoliant şi loţiune, de ce nu!

Ce pot spune despre următoarele câteva zile? Trebuia să trec e-mailurile în *însemnările zilnice.* De altfel, viaţa era departe de a fi distractiva. Momentul de glorie al zilei era tăierea de pe listă a examenelor trecute.

Viaţa e grea când eşti îndrăgostit şi ai examene.

Aşa că, pentru a trece cu uşurinţă peste aceste zile dificile, am decis să petrec ceva timp cu picioarele mele.

Mai întâi, le-am înmuiat într-o soluţie cu mentă. Basil

a lins-o pe toată. Le-am înmuiat din nou.

Apoi, un exfoliant cu hidratant deodorizant. Basil l-a lins iar şi a strănutat. Din nou, exfoliant.

A urmat loţiunea cu lămâie. Mmmm! Basil şi-a încreţit nasul şi a refuzat să o lingă.

Apoi, despărţitoarele turcoaz pentru degete. M-am dat cu oja aleasă azi, Violet Cream alternată cu Morello Cherry.

A trebuit să-l alung pe Basil în această etapă. Îşi lipeşte botul de degetele mele de la picioare şi dă cu laba, mă mânjeşte şi trebuie să şterg unghiile şi să le dau din nou cu ojă.

După ce l-am alungat pe Basil am simţit – câh! – un miros urât de tot, deşi cosmeticele pentru picioare fuseseră atât de fructate.

Basil îşi îndesase căţelul de usturoi în vârful pantofului meu, la păstrare.

Cerere de oprire

Viaţa se schimbă mereu, nu-i aşa? Niciodată nu ştii cine aşteaptă să se urce la staţia următoare.

În acea vineri după-amiază, Star a rămas la bibliotecă, Lizzie tocmai coborâse din autobuz şi eu priveam pe geam, simţind că e sfârşit de săptămână, stresul de după examene, traumă, nimic, alte chestii, când l-am văzut pe *el!* Acel păr de înger, acea fericire, acea rază de lumină şi tunsoare frumoasă, greu de neobservat! Nu mai pare bolnav şi stă în staţie. Ei bine, cererea mea este următoarea: „Urcă-te în autobuzul meu în secunda asta! Lasă e-mailurile, vino şi stai lângă mine!”

Inimă ucigătoare, ce îţi tăia respiraţia! Dar degeaba am sperat şi i-am spus în gând cuvinte de dragoste, n-a vrut să se întoarcă şi să privească, aşa că autobuzul n-a oprit.

De-abia când am ajuns acasă mi-am dat seama ce trebuia să fac. Trebuia să apăs pe sonerie. „Coboară din

autobuz, fată dragă, coboară şi abordează-l!” Am văzut filmul în mintea mea, filmul în care actorii principali erau frumosul Craig şi cu mine. Vinerea viitoare voi fi PREGĂTITĂ. Star avea dreptate, trebuie să fie interesat, de-aia mi-a scris e-mailuri. Aş fi atât de inocentă şi de drăguţă pe stradă, cu unghiile de la picioare perfecte, fără vârfuri, mi-aş lua cele mai sexy sandale, poate unele noi, să le schimb în autobuz, i-aş oferi totul.

Dar cum s-a dovedit până la urmă, la sfârşitul zilei, nu mai trebuia să sar din autobuz vinerea următoare, PENTRU CĂ...

Bună M! Sunt mai bine acum. Ne putem vedea sâmbăta asta, de dimineaţă? Mâine adică. Pentru mine cel mai bine este cam în jurul orei 10, când magazinul nu e prea aglomerat – este prea devreme pentru tine?

Craig

Biletul către libertate

sunt *moi?*

Uau! Uau! Uau! Inima a trecut iar prin acoperiş şi a ajuns la apartamentul de la mansardă. Nu e ciudat? Eu l-am văzut când probabil că-mi trimisese deja e-mailul.

Apoi m-am gândit: „Să ne întâlnim la ora zece?” Trebuie să vă spun că într-o zi de sâmbătă obişnuită nu cobor mâncând cereale la televizor până la cel puţin unsprezece şi jumătate.

Ora zece la magazinul de articole sportive era prea devreme pentru mine. Craig nu mi-a lăsat timp pentru machiat. Ar trebui să mă trezesc la opt. Sâmbătă! Dar aveam să ne vedem, în sfârşit, să stabilim o întâlnire cum trebuie.

— Cum? se cutremură Lizzie. E mult prea devreme. Nu reuşesc până la ora aia!

— N-a aranjat asta pentru două persoane, Lizzie. Cu mine se întâlneşte.

— Ştiu! Dar trebuie să venim să vedem ce se întâmplă. Ora unsprezece e bine. Încă arăţi destul de proaspătă şi curată. Bine, Star? Mâine la unsprezece la Cafeneaua Arătoasă?

„Ne vedem ca să stabilim o întâlnire adevărată, în sfârşit!” mi-am spus.

Aş fi vrut ca viaţa să încetinească puţin. Voiam ca dimineaţa aceea să dureze o veşnicie. Parcă visam. Eram chiar eu, atât de calmă şi de naturală, explicând mamei că mă trezisem devreme pentru că trebuia să văd pe cineva la serviciu, cineva care mă văzuse în autobuz şi mă invitase în oraş? (Cu siguranţă eram eu, ieşind repede pe uşa din faţă înainte ca ea să apuce să respire pentru a cere detalii.) Eram eu, M Peek, urcând în autobuz să-l întâlnesc pe Străinul Chipeş care nu mai avea să fie străin? Eram eu, mergând pe strada către magazinul de articole sportive? Eram eu cea care ţipa în mobil la Lizzie când a sunat să vadă ce decisesem să îmbrac?

Eram eu, *moi,* ezitând în uşă, îndrăznind cu greu să intru? Mai bine aştept, până la şi cinci, la şi zece, nu trebuie să par prea dornică.

O, nu, uneia dintre unghiile Morello Cherries i-a sărit lacul. Sper că Craig nu scapă ceva şi se apleacă să o vadă.

Nu-l vedeam. Frumosul blond Craig. Nu-l vedeam nicăieri.

Sigur, avea să mă vadă el şi să vină la mine?

— Scuzaţi-mă, i-am spus tipului şaten de la tejghea. Este Craig astăzi?

Se uită nedumerit.

— Da, spuse el. Eu sunt Craig. Tu cine eşti?

grabă înspre Cafeneaua Arătoasă

Am mormăit:

— Identitate greşită, îmi pare rău, greşeală, şi m-am repezit înspre Cafeneaua Arătoasă.

Trebuie să fi crezut că sunt nebună, dar cum îi puteam spune întreaga poveste? Am încetinit. Îl mai văzusem pe acel Craig înainte, dar nu-mi dădeam seama unde. Şi lucrul cel mai groaznic era că şi el părea dezamăgit.

Lizzie era machiată puternic.

— Lizzie, eşti atât de gata de flirt! am strigat eu. Credeam că Adevăratul Steve ţi-a frânt inima.

— A făcut-o, a spus ea. Asta a fost marţi. Azi e sâmbătă. Unde este Star? S-a pierdut iar? A mai fost aici de câteva ori.

— I-am desenat o hartă de data asta. O hartă simplă cu centrul oraşului şi am pus săgeţi turcoaz drăguţe pe străzile pe care trebuie s-o ia, scriind pe ele: „STAR O IA PE AICI”.

Star nu se pricepe la indicaţii, dar o secundă mai târziu a apărut în uşă, uitându-se de jur-împrejur după noi şi Lizzie şi cu mine ne-am ridicat şi am strigat. A venit spre noi, strigând:

— De data asta aproape că m-am descurcat singura! A trebuit să întreb doar o dată.

— Pe cine ai întrebat? spuse Lizzie consternată.

— A, pe un bărbat drăguţ, în staţie. Mi-a zis că mă însoţeşte până aici dacă vreau.

Lizzie îşi ascunse faţa în mâini şi spuse:

— Star. Nu mai întreba bărbaţi drăguţi. Te rog. Aşază-te.

Cafeneaua Arătoasă era plină. Majoritatea clienţilor erau femei. Se cânta, întotdeauna este muzica în cafenea. Dacă închizi ochii, nu-ţi dai seama dacă eşti la un meci de fotbal sau la operă. Nu eşti nici într-o parte, nici în cealaltă. Eşti la Cafeneaua Arătoasă. Poţi asculta *Nessun Dorma, O Sole Mio Jailhouse Rock, Chicago you wonderful old man's town.* Ştiţi despre ce vorbesc.

— Deci spune-mi ce s-a întâmplat cu frumosul Craig, M., mă rugă Star.

Am respirat adânc. Trebuia să le spun.

— Nu era Craig. A fost o încurcătură. La magazinul sport. El nu era el şi eu nu eram eu. Niciunul din noi nu-l căuta pe celălalt. El nu era Craig cel pe care-l voiam eu şi nu ştiu pe cine credea el că întâlneşte, dar nu eram eu.

— Vai, dragă, îmi pare rău, spuse Star. Ascultă ariile astea frumoase, M. Lasă-te în voia muzicii. Muzica ajută la vindecare, nu-i aşa?

— Nu la fel de mult ca shake-ul de ciocolată, am spus.

Totuşi, ariile deosebite sau ce erau ele au ajutat. Atâtea sentimente şi atâtea pasiuni pulsând! Taţii şi verii, şi unchii arătoşi aveau voce bună în acea sâmbătă, amestecând cappuccino şi făcând expresso. Le ascultam vocile emoţionante, baritonale şi le priveam şuviţele de păr negru ca miezul nopţii.

Apoi urmă Marele Roberto. El era ceva deosebit.

note cu privire la Marele Roberto.
Mare-Maestru-al-Tiramisu

Prima dată l-am zărit pe Marele Roberto prin raftul cu mozzarella şi chifle cu roşii. I-am văzut părul. Avea nişte valuri de un albastru argintiu. Oare apelase, ca acei preşedinţi americani în vârstă, la conţinutul unei cutii de vopsea? Cine poate spune?!

Marele Roberto stătea mereu în spatele tejghelei, tăind. Tăia brânză şi roşii, şi legume verzi. Le punea în chifle crocante (din acelea bune, cu seminţe de susan pe deasupra). Râdea ciocolată şi sfărâma biscuiţii aceia cu migdale, şi scotea lichior, şi spărgea câteva ouă, şi amesteca lucruri cremoase în mixer şi, mmm, ce frumos mirosea, şi le turna în tăvi pe care un arătos mai tânăr le punea în congelator, pentru că altfel nu cred că rămâneau

la fel de bune.

— Ăla e tiramisù, acolo în tăvi, spuse Lizzie autoritar.

— Lizzie, ştiu despre tiramisù, am căscat eu. Are ciocolată în el.

Câteodată Marele Roberto începea să cânte, cu voce înaltă, fără să improvizeze. Era un şoc dacă se întâmpla să te afli chiar lângă tejghea. Se putea întâmpla să mănânci o chiflă cu ouă şi maioneză, şi deodată un scârţâit italian ce deranja urechile îţi împrăştia visele.

ochi de culoarea cafelei

Singurul care nu prea cânta era cel de care era interesată Lizzie, un arătos tânăr. Era brunet şi ochii îi erau adânci, întunecaţi precum cafeaua neagră. Nu trebuia să cânte pentru a atrage atenţia.

Lizzie şopti:

— Voi fi aici să servesc un cappuccino mare, în fiecare dimineaţă a vieţii mele.

Îl privi agale, de sub genele ei date cu mascara.

Arătosul veni către noi tot un zâmbet şi aşeză o farfurie cu marginea aurie în faţa lui Lizzie. Pe ea erau trei biscuiţi amaretti, împachetaţi în hârtie roz. Fără a-şi lua ochii de la el, Lizzie desfăcu biscuiţii şi îi băgă în gură. Arătosul se întoarse săltăreţ înspre tejghea.

— Mulţumesc, Lizzie, am spus eu. Erau trei biscuiţi. Şi noi suntem trei.

— Ţie nu-ţi plac migdalele, M, iar amaretti au lichior de migdale, spuse ea cu gura plină.

Avea dreptate. Migdala este singurul aliment care nu-mi place.

— Mie, da, spuse Star. Mie îmi plac migdalele.

Supărată, Lizzie ridică hârtia şi o scutură în palma lui Star. Eu aşteptam shake-ul cu lapte, simţindu-mă trista şi plină de regrete. Doar când aveam vreo cinci ani şi setul meu fermecat de Crăciun, cu aripi şi baghetă, nu a vrut să

transforme un săpun în ciocolată am mai fost atât de dezamăgita.

— Cum îl voi cunoaşte? m-am plâns eu. Se uita după mine dimineaţa, ştiu că aşa face.

— S-ar putea să nu te vadă prea bine de pe trotuar. Poate că nu ştie cum arăţi.

— Mersi, Lizzie!

— Bineînţeles că te vede şi crede că arăţi grozav! strigă Star, punând mâna pe umărul meu. De aceea te-a contactat. A fost doar o neînţelegere. Craig este un nume foarte popular, dacă stai să te gândeşti. Poate că sunt mulţi.

Chelnerul îmi aduse un pahar mare de shake cu lapte. L-am băut pe totodată, cu paiul. M-am simţit mai calmă şi cu mai puţine regrete.

— Star, am spus eu, cu grijă, tu te simţi bine acum?

— Da, spuse ea, privindu-mă în ochi.

Arăta mai bine în dimineaţa aceea.

Am mai căutat un rest în pahar şi am sorbit cu putere. Gata! Nici Basil nu putea recupera mai mult. Am spus:

— Dodo şi Cath s-au purtat urât cu tine ieri, Star. Se întâmplă ceva cu Dodo în momentul de faţă, se poartă ciudat de tot.

— Of, suspină Star, zâmbind uşor. Presupun că şi eu sunt ciudată. Nu mă pricep la oameni. Voi două vă descurcaţi atât de bine! Ţie nu ţi-e teamă de nimeni, Lizzie. Lizzie cu inimă de leu! Şi tu, M, tu eşti curajoasă, vreau să spun, Jono te necăjeşte mereu, dar tu nu bagi în seamă. Trage cu săgeţi, dar ele cad. Amândouă păreţi atât de sigure pe voi! Ştiţi, precum copacii care se leagănă în vânt, dar nu se rup. Eu nu simt că aş avea rădăcini cum trebuie. Sună aiurea lucrul ăsta?

— Sună… ăăă… diferit, Star, dar cred că înţeleg, am spus, deşi mă făcuse să par atât de detaşată în legătură cu Ignoratul şi nu sunt. Star, tu ai o mamă şi un tată…

— Da… numai că nu prea ştiu cum ar trebui să fiu. Toată lumea crede că ar trebui să înfloresc cu tata şi noua familie, dar mă simt mică şi insignifiantă. Mă simt prea pe cont propriu. Dădu din umeri. Probabil e o prostie.

— Nu, nu este. Toată lumea e pe cont propriu, iar tu eşti doar tu.

Nu ştiam exact ce să spun. Dacă e pe cont propriu sau, pur şi simplu, singura. Aşa că mi-am pus braţul în jurul ei şi i-am spus:

— Eşti diferită de multă lume, Star. Şi ăsta e un lucru bun!

— Hai să fim cu toţii diferiţi de Cath Ratcliffe, VĂ ROG! spuse Lizzie cu mâna la sprânceană.

— Ne aşteaptă vremuri bune. Anul ăsta va fi nemaipomenit! În! Parcă a vorbit mama. V-aţi hotărât ce materii alegeţi?

A ezitat, destul cât să observ eu. Apoi a spus:

— Istoria, engleza, spaniola, poate psihologia. Poate dreptul. Dar tu, M?

— Eu nu ştiu! Nu ştiu la ce sunt bună. Voi alege orice îmi va asigura o notă bună. Sau poate că voi renunţa când voi pica la toate. Vai, Star, ştii că tu vei merge la universitate şi vei fi mereu deşteaptă! Îţi cunoşti viitorul. Eşti atât de norocoasă!

Star se mulţumi să dea din umeri. Mai târziu, în acea vară, mi-am adus aminte de ce îi spusesem şi m-am simţit ca o trădătoare.

Tuturor fetelor drăguţe le plac prăjiturile cu lămâie

— Îmi voi lua o slujbă, strigă Lizzie, care nu prea ne ascultase. Uite! Ochii îi erau aţintiţi pe un anunţ: „SE CAUTĂ PERSOANĂ PART-TIME PENTRU WEEKEND”.

— Gândiţi-vă, doar, Arătosul toată ziua! spuse. Hei, voi două, am putea lucra toate aici! Ar fi grozav, nu-i aşa?

— Lizzie, nu au nevoie de trei persoane. Vor doar una, am spus.

— Iar eu lucrez la fiecare două sâmbete la ceainărie, spuse Star. Mi-e mai bine cu doamnele mai în vârstă şi cu prăjiturile. Nu cred că aş putea face faţă cântatului şi pantalonilor de aici. Şi e plăcut să am câte o sâmbătă libera şi să-mi pierd timpul cu voi două.

— Da, nu ne întâlnim prea des, am spus eu. Vă spun eu cum facem! La mine acasă. Diseară. Prăjitura cu ciocolată de la ora 11?

— Voi fi acolo, spuse Lizzie.

— N-aş rata-o pentru nimic în lume, strigă Star.

Un alt arătos apăru şi ne aruncă un zâmbet care putea topi şi o inimă de gheaţa. Aproape că o topi pe-a mea, iar eu prefer blonzii! În mijlocul mesei, chiar lângă singura garoafă ce stătea în vaza de argint ca un candelabru, puse un coşuleţ plin cu prăjituri. Erau micuţe, cu sirop de lămâie pe deasupra.

— Tuturor fetelor drăguţe le plac prăjiturile cu lămâie, şopti el.

Asta ar fi trebuit să fie cusut pe un şervet şi atârnat pe perete. Citate din *înţelepciunile Arătoşilor.*

Tuturor fetelor drăguţe le plac prăjiturile cu lămâie

În orice caz, acestor trei fete le plăceau.

Am dat o raită prin magazine să vedem dacă apăruse ceva nou şi ca lumea. Am verificat geaca neagră superbă la care mă uitam în fiecare săptămână. (Şi încă mă uit la ea. Mama nu vrea să mi-o cumpere. Este foarte rea. Spune că o sută de lire înseamnă foarte mult, dar ce contează banii! Generaţia ei este atât de materialistă!)

Star şopti:

— Hei, credeţi că mi-ar sta bine cu ăştia? Am banii de la ceainărie.

Ne arătă o pereche de pantaloni turcoaz.

Lizzie căuta prin standul de pantaloni precum Basil după o albină. Scoase o pereche şi spuse:

— Ăştia ţi-ar veni, fată enervant de slaba. Hai, încearcă-i!

Arăta fantastic! Star este slabă, da, dar are o talie ca o viespe şi abdomenul ei este plat.

— Perfect, Star! spuse Lizzie.

— Ia-ţi şi o bluză, i-am spus.

Şi-a luat una în aceeaşi nuanţă de turcoaz. Se lumină deodată! În ultima vreme era palida ca muştarul, dar în turcoaz şi fericita, era o dulceaţă. Îşi luă şi nişte cercei-butoni mici, albastru cu argintiu.

— Câh! strigă Lizzie, fluturându-şi mâna în faţa nasului. Magazinele încep să miroasă deja în iunie.

— Nu e din cauza magazinelor, spuse Star. Sunt subsuorile. Creează o atmosferă încărcată, impenetrabilă, nu-i aşa?

— Impene… cum? Star, eşti ciudata! am spus. Hai să ieşim de-aici. Ştiu! Hai să mergem în parc.

parcul cu îngheţată

Nu mai fusesem de mult timp în parc.

Când eram mică mergeam tot timpul şi apoi, când am crescut, a trebuit să merg cu surorile mele. Odată, Sophie a împins caruselul prea tare şi Sarah nu s-a putut urca, apoi Sarah a încercat să o tragă pe Sophie de pe leagăn… sau a fost invers? Au ţipat una la cealaltă mult timp, s-au repezit una la alta, iar lumea se uita şi dădea din cap. N-am mai fost după aceea niciodată.

Era la distanţă de două staţii de autobuz.

Am alergat înspre leagăne cu mâinile la spate, ca avioanele Concorde. Lizzie şi Star nu ţipă precum surorile mele şi toate trei am reuşit să ne urcăm într-un leagăn, Star aşezată, iar Lizzie şi cu mine într-un picior, ca berzele,

cu un picior pe scaun, ţinându-ne de funie.

— Ups! spuse Lizzie, uite că vine un gardian al parcului. Oare o să ne creadă că avem doisprezece ani?

Am făcut cu mâna şi am zâmbit gardianului care venea înspre noi, dar expresia feţei nu i s-a schimbat, aşa că am ştiut că nu-i a bună, aşa că ne-am dat jos şi ne-am îndepărtat.

— Hei! Priviţi acolo, spuse Lizzie.

Un rând de scaune cu spătar era în faţa chioşcului în care cântă orchestra. Lângă el era un căruţ vechi.

— Hai, fetelor! strigă Lizzie, aşa că ne-am dus într-acolo.

Pram Gran stătea pe un scaun, cu picioarele cam depărtate, mâncând îngheţata. Era ceva pe scaunul de lângă ea. În păturică am văzut câinele ei maro cu alb, cu blana cârlionţată, mult mai bătrân decât Basil. Nu avea picioarele din spate.

Dădu din coadă, frecându-se de păturica.

— Ce căţel drăguţ! Cum îl cheamă? întreba Star.

— Trotter, spuse Pram Gran. Întinse îngheţata către câine, care linse ca şi cum ar fi primit îngheţată în fiecare zi din viaţa lui.

Poate că primea.

— Îi păstrez fulgii de ciocolată de la sfârşit, spuse Pram Gran.

M-am gândit că nu are plasa de păr. Părul îi era răvăşit, ca paiele lui Worzel Gummidge. Credeam că are bucle strânse sub plasa aceea roz de păr, dar ea avea o claie în cap. O femeie sălbatică, sălbatică.

— Nu aţi putea să-i luaţi nişte rotiţe din acelea pentru spate? întrebă Star. Astfel ar putea alerga cu picioarele din faţă.

— Am încercat, dar îi place mai mult cu căruţul, spuse Pram Gran. Îi e şi mai cald aşa.

— Îl aduceţi aici în fiecare zi, atunci? am întrebat.

— A, nu! Ne place varietatea, lui Trotter şi mie. Ne

plictiseşte rutina. Se presupune că-ţi place rutina când îmbătrâneşti, dar nouă nu. Mergem la piaţă, în magazine, peste tot. Venim aici doar sâmbăta şi duminica. Pentru muzică. Lui Trotter îi place. Preferaţii lui sunt Verdi şi Puccini.

— Ar trebui să mergeţi la cafeneaua aceea din centru, am spus. Bărbaţii de acolo cântă mereu chestii din astea.

— Nu cred că le-ar plăcea câinele meu în cafeneaua lor, spuse ea. Mă restricţionează în multe locuri. Dar merită. E atât de mic, dar o companie atât de plăcută!

Ne zâmbi şi am gândit că a fost frumoasă, cu câteva decenii în urmă. Ochii îi sunt albaştri. A spus:

— Ştiu că voi, tinerii, mă credeţi nebună.

— Ba nu! am strigat noi, prea repede.

Spuse:

— E în regulă. Vedeţi, sunt singură. Trotter e viaţa mea acum.

— Nu aveţi copii? am întrebat, dându-mi seama prea târziu că poate nu aveam dreptul să mă bag.

— Nu, a spus Pram Gran. Am fost căsătorită şi am fost amândoi foarte fericiţi. N-am vrut niciodată copii.

Am dat din cap înţelegătoare, având în minte imaginea certăreţelor Sophie şi Sarah.

Pram spuse:

— Soţul meu a murit subit. Aşa că am mers la adăpostul pentru câini şi acolo l-am găsit pe Trotter.

— Trebuie să fi fost ziua lui norocoasă, spuse Star.

Se pricepe de fiecare dată să spună ce trebuie. Trotter dădu din coadă. Era chiar drăguţ, dar eu îl preferam pe Basil.

fără fulgi

O muzică plăcută, magică, se auzea în parc.

— Eu vreau o îngheţată! strigă Lizzie.

— Ce, chiar după tot ce aţi mâncat la arătoşi? am spus eu.

— Dar e o zi specială, spuse ea. Suntem toate trei în parc şi urmează seara de sâmbătă la M!

Avea dreptate, atâta dreptate! Am dansat puţin, în felul nostru, cu îngheţatele ţinute sus, în semn de sărbătoare.

— Ştiţi, nu cred că aici cântă orchestra sâmbăta, se încruntă Star. Cred că Pram Gran se înşală. Cred că orchestra cântă duminica. Ştiu, le las fulgii de ciocolată în schimb.

Şi se duse înapoi către scaune. Îi întinse fulgii de ciocolată căţelului, să îi mănânce. Era destul de rafinat, întorcându-şi capul dintr-o parte în alta.

Basil ar fi luat-o dintr-odată.

— E nebună, spuse Lizzie.

— Care dintre ele? am spus.

războiul ciocolatei

Când am ajuns înapoi acasă, am făcut curat în camera mea. Arăta nemaipomenit. De-a lungul pereţilor nu mai erau aruncate tot felul de lucruri. Apoi m-am dus în bucătărie, să verific rezerva de ciocolată pentru prăjituri. Ghiciţi!

— Sophie! Sarah! Cine mi-a mâncat ciocolata? am ţipat.

Erau în camera de zi, la jumătate de metru de televizor. Sophie înregistrase emisiunea *Boli Jenante.* Un bărbat ţinea în mână o sticlă mare cu un lichid agitându-se pe fundul ei.

— Unde este? am strigat.

Se întoarseră spre mine. Sarah avea vârful limbii în nară. Este lucrul pe care îl face cel mai bine. Sophie s-a repezit să oprească videoul. A băgat ceva în buzunar.

— Ai ciocolată acolo, Sophie? am întrebat,

ameninţătoare.

A scos ce avea în buzunar şi a pus pe televizor. Pe dată, Sarah a protestat:

— Dragonul meu! E al meu!

— Da, ei bine, tu nu-ţi iubeşti dragonul argintiu, strigă Sophie. Ţi l-am dat de Crăciun şi tu nu faci decât să-l arunci întruna pe jos. I-ai spart solzii şi i-ai rănit coada, uite!

— E al meu! Al meu! ţipă Sarah şi se duse spre Sophie, gata de luptă.

— Ştiu că e al tău, *proasto,* pentru că eu ţi l-am dat, dar mai bine n-o făceam, pentru că nu-l iubeşti cum trebuie! strigă Sophie.

— Sophie, ţine minte, ea e mai mică, am spus, gândindu-mă că am mai auzit asta înainte. Lasă-i ei dragonul.

— I-l las, spuse ea. Apoi îşi dădu ochii peste cap. Astfel nu mă putea vedea şi credea că e invizibilă. Sophie e ciudată.

— Ştii ceva despre ciocolată? am mârâit.

— Basil? încercă ea.

— Nu, Sophie. Ştim amândouă că Basil nu poate lua un scaun, pe care să se urce ca să ajungă la dulap. Lui Basil îi place usturoiul, nu ciocolata.

— Nu numai ţie îţi place ciocolata, Emma, spuse mama din uşă.

— Dar sunt singura care face prăjitură cu ciocolată!

— Şi apoi o mănânci pe toată cât noi dormim! se plânse Sophie.

— Şi voi mâncaţi toată prăjitura cu brânză şi stafide, şi mi-o lăsaţi mie pe cea cu căpşuni, am răspuns. Trebuie să mă sacrific doar pentru că sunt cea mai mare.

Mama oftă ca de obicei, spunând:

— Ce familie am!

A cui era vina?

Se duse la poşetă şi scoase portofelul.

— Poftim, spuse ea.
Aşa că Basil şi cu mine am plecat spre Bottom Bob.
Şi ghiciţi pe cine am văzut!

ei bine, e…

Lângă magazinul lui Bob era parcată o maşină imensă. Era roz cu argintiu. Avea aripi. Nu aripi adevărate ca ale unui avion sau ale unei păsări, mă refer la acele aripi de metal ce ies din partea din spate. Oamenii treceau pe lângă ea foarte încet, pretinzând că nu se holbează, pentru că sunt, vai, foarte politicoşi şi respectabili în cartierul nostru, dar în realitate sunt foarte băgăcioşi şi şireţi.
Un bărbat mormăia ceva despre cum era parcată, pentru că maşina imensă ocupase două locuri.
Basil se repezi spre maşină, aproape spânzurându-se cu lesa, şi udă satisfăcut roata. Basil trebuie să marcheze de şaisprezece sau optsprezece ori la o plimbare, ca să sperie rivalii pentru că… nu sunt sigură. Sindromul câinelui mic, probabil.
Am legat lesa de stâlpul pentru câini, din faţa magazinului. Lui Basil nu i-a plăcut asta niciodată. Credea că stâlpul era pentru alţi câini mai puţin importanţi. Schelălăi ca să mă înduplece şi ca o trompeţică din acelea de la petrecerile copiilor.
Am intrat în grabă la Bob şi am căutat ciocolata. Trei batoane ajung pentru o prăjitura ca lumea.
Clienţii lui Bob îşi întorceau capetele către un sunet ciudat. Basil încetase schelălăiala şi acum lătra, disperat că a fost neglijat şi legat de stâlp.
M-am întors pentru alte două batoane – nu poţi fi niciodată prea grijulie. Dacă surorile mele le găsesc din nou? În final am cumpărat opt în total şi un baton mai mic, în caz că mă simţeam slăbită în drum spre casă. Mineralele şi celelalte chestii scad când ai şaisprezece ani, eşti

răvăşită de stres şi de probleme menstruale, şi mai ai şi examene oribile, iar ciocolata este o sursă importantă de fier.

Apoi l-am văzut pe patron pentru prima dată. Era în spatele casei. Ştiam că era el, deoarece una dintre doamnele care servea acolo a strigat:

— Mai aveţi nevoie de mărunţiş, domnule Bob?

„Domnul Bob!”

— Nu, mulţumesc, Denise, spuse el.

Punea alimente într-un cărucior. Mâncare semipreparată pentru o persoană, n-am putut să nu o observ, caserole cu miel şi broaşte solitare, pui cu curry şi budinci pe care le poţi încălzi la microunde... Sunt curioasă de fel, mă interesează ce se petrece în jurul meu. Oare mi-aş putea găsi o S-LU-J-B-A în care să-mi pot folosi curiozitatea? Detectiv particular pentru cei bogaţi şi vestiţi? Reporter pentru o revistă scumpă?

Jono Watkins spune că sunt cea mai băgăcioasă fată pe care o cunoaşte, dar el nu are bun-gust sau respect, nici înţelepciune, nici S & S, iar judecăţii lui îi lipseşte cu adevărat... judecata.

Mă întrebam dacă vreo doamnă Bob îl aştepta acasă în acea după-amiază de sâmbătă. Mi-am îngustat ochii ca să nu observe că mă uit, şi vă pot spune că domnul Bob are o mulţime de inele de aur, dar nu pe inelar. Cu cine l-am putea cupla? Pram Gram a trecut cu căruţul ei prin gândurile mele...

Clămpăni – am spus „clămpăni” pentru că purta cizme de cowboy cu vârful ascuţit – până la uşă şi lăsă căruciorul acolo, pentru mai târziu, probabil.

Apoi se întoarse, zâmbi – clic – şi bătu batoanele mele în casă. Aveam banii pregătiţi, oricum. Ştiu cum e viaţa, ştiu preţul unui baton de ciocolată de calitate.

Şi domnul Bob ştia. A numărat cu mare atenţie banii mei, până la ultimul penny şi nu ştiu de ce, pentru că domnul Bob avea aur din cap până în picioare. În afară de

acele inele, avea un lanţ gros la gât şi un ceas de aur. Ei bine, trebuie să recunosc că-l vedeam numai până la bust din cauza tejghelei, dar cred că era plin de aur.

Şi vă mai spun ceva. Partea de sus a lui Bob nu era a lui. Părul acela nu crescuse din capul lui. Era gros ca preşul şi strălucea ciudat de nenatural. Domnul Bob îl cumpărase.

Ei bine…!

Basil urcă pe scara socială

Când l-am eliberat pe Basil de la stâlpul câinilor a sărit pe mine ca şi cum l-aş fi salvat de la laboratorul de testare pe animale. Am plecat.

Am oprit să desfac ciocolata. Deodată am simţit cum lesa se întăreşte şi începe să vibreze.

De asta mama îi ameninţă mereu biluţele lui Basil! Vai, ce ruşine, ce jenant, PANICĂ! ATAC DE PANICĂ!

Măcar dacă ar fi fost o căţea! Dar era încleştat de piciorul unei femei, imaginându-şi că e căţeaua visurilor lui. Şi, cel mai rău, picioarele lui Basil erau încleştate în jurul Femeii-şef!

Ea tot dădea din picior, încercând să scape de el. Dar Basil este un câine hotărât.

Nu voia să dea drumul.

De ce a trebuit să fie Femeia-şef? Nu ştia Basil ce strălucitoare era ea? Sigur, câinii caută alte lucruri când vine vorba de dragoste, blană groasă şi nasuri umede sau mirosuri, nu apă de toaletă Nina Ricci şi ţesături.

Şi de ce Femeia-şef atrage mereu dezastre? A fost lovita de Băiatul-cu-Tuba şi acum piciorul îi era aranjat de Câinele-Mic. Am încercat să mă uit în altă parte când îl trăgeam pe Basil de pe piciorul ei. Pantaloni din ţesătură de culoarea untului. Ei bine, fuseseră aşa cu un minut mai devreme. Problema este că Basil este un magnet pentru noroi.

— Îmi pare rău! Sincer. E mic, am mormăit, întrebându-mă dacă mă recunoaşte fără uniformă. S-a aplecat să se scuture de noroi şi de blană de pe pantaloni. Spuse:

— Cred că e cam confuz căţelul tău. Ar trebui să-l iei deoparte şi să stai de vorbă cu el.

Mai târziu mi-am dat seama că ea încerca să mă facă să mă simt mai bine, glumind. În acel moment eram de două ori mai roşie decât sosul Szechuan, ducându-l pe Basil acasă.

Prin cartier

voce rece, calmă

Cam la o oră după ce am ajuns acasă, Sarah a venit să-mi spună că mă sunase cineva.

— Nu era o fată, spuse ea.

— Atunci cine era? m-am mirat eu. N-ai cerut numele sau numărul de telefon? Nu eşti bună de secretara.

Dădu din umeri şi se făcu mică.

— Lasă-mă să verific numărul, am strigat, dând-o deoparte. Mă urmări până la telefon şi privi cum formez 1471. Nu am recunoscut numărul care a apărut, dar era local. Am murmurat numărul de câteva ori şi Sarah a spus, vrând să ajute:

— A, asta e prietena mea Jane. A sunat să mă invite la înot. După telefonul pentru tine, Emma, atunci nu ştiu cine a fost.

Surorile astea! Cine are nevoie de ele?

Am făcut o recapitulare la istorie, cu o mică parte din creier. Îmi place istoria. Am studiat Irlanda de Nord. Am făcut istoria medicinei. Îmi place şi asta (deşi nu vrei întotdeauna să ştii ce le-au făcut oamenilor, mai ales fără anestezie), în cartea mea era un desen cu „Părintele medicinei”, Hipocrat. Era cam ca Sean Connery, ştiţi, scoţianul acela în vârstă care a fost James Bond. El este un

Robbie Williams pentru bunicile noastre.

Telefonul sună din nou. Am auzit-o pe Sarah spunând:

— Mama te roagă să dispari de pe faţa pământului, nu avem nevoie de vulgarităţile dumitale, mulţumim. La revedere!

Câteva minute mai târziu, sună din nou. I-am luat-o înainte, de data asta. O voce rece, calmă…

Ghiciţi cine era?

— Bună, iubito! Sunt Jono! strigă el, cât se poate de vesel. Nu avea niciun drept să fie vesel. Dau o petrecere. Diseară. Puteţi veni toate? Tu şi fetele?

— E cam din scurt, Jono!

— De-abia am hotărât, spuse. Scap de bătrâni ca să văd un film. Nimic de speriat sau explicit sexual. Nu vreau să produc boli de inimă. Petrecerea este pe strada Tasmania, la numărul 22. Veniţi pe la nouă. Aduceţi de băut. Am eu grijă de mâncare. E aleasă. Pa!

A închis.

petrecere petrecere

— Bineînţeles că vin, strigă Lizzie. Sunt o adevărată petrecăreaţă!

— Ei, da, vin dacă mergeţi voi două, spuse Star, în dubiu.

(A trebuit să le sun să le avertizez, vedeţi, ca să-şi poată aduce haine de schimb şi farduri.)

Între timp m-am concentrat la unghiile de la degetele de la picioare, ce reprezentau Calea Lactee şi cerul nocturn, cu cât se poate de multe luni şi constelaţii.

N-am reuşit să le pun pe toate. Dacă te uitai la ambele picioare obţineai efectul maxim, aşa că trebuia să le ţin apropiate.

Star şi Lizzie au ajuns repede pentru pregătirile de petrecere.

— Ne spălăm pe cap şi apoi ne aranjăm, strigă Lizzie,

trecând peste mine şi urcând scările.

Cu mult autocontrol, am reuşit să nu folosesc niciun şampon ciudat de-al mamei. Era pentru păr albit, totuşi. M-am gândit că, dacă ceva merge prost pe tărâmul părului, n-am de gând să-l las pe Jono Watkins să vadă primul.

Ne-am spălat pe cap una pe alta şi am dat părul cu balsam, l-am aranjat şi l-am stors. Am încercat şi pe Basil, dar a fugit de uscătorul de păr.

Ne-am machiat una pe alta. Este grozav să fii machiată de altcineva, nu-i aşa? Chiar este o diferenţă. Îmi place să mă machiez puternic câteodată, în special la petreceri. Poţi pretinde că eşti altcineva sau te reinventezi şi devii misterioasă.

Lizzie se machiază şi devine altcineva. Ea pune accent pe ochi. În seara asta avea un look de Cleopatra. N-am văzut niciodată atâta creion de ochi. Ochii ei semănau cu cei pictaţi de egipteni pe partea din faţă a bărcilor, pentru ca acestea să vadă pe unde navighează. Şi-a dat buzele cu luciu. Era îmbrăcată în negru din cap până în picioare, ca de obicei, strălucind toată, şi efectul era de profet egiptean antic, cu mobil în carcasă de leopard.

Star purta pantalonii turcoaz şi bluza, şi i-am aranjat părul astfel încât să arate ca o floare minunată, auriu cu negru.

— Ce păr grozav ai, Star, murmură Lizzie, netezind cu palma creştetul lui Star.

— S-ar putea să-l mai scurtez, spuse ea.

Nu părea să vrea să-l taie vreun pic.

— Cum vrei să-l faci? întreba Lizzie, apăsând încet părul săltăreţ de pe capul lui Star.

— L-aş tunde în stil bob. Lynn spune că aşa ar trebui. Acolo unde se tund ea şi copiii ei.

— Dar de ce?

— Lynn crede că e puţin afro.

Sunt eu băgăreaţă? M vine de la „a mijloci” şi „a

măslui”? Am spus:

— Nu ştiu de ce nu te lasă Lynn în pace.

— Cred că vrea să semăn mai mult cu tata şi părul mă dă puţin de gol, spuse Star. Semăn cu tata. Ochii îmi sunt că ai lui. Mama spunea că sunt ca de onix.

Am privit în ochii ei. Erau aurii-verzui-maro. Da. Bunicul meu avea o scrumieră din onix şi era precum ochii lui Star.

— Ochii tăi au nevoi de nişte chestii, anunţă Lizzie, agitând peria de la mascara, încât credeam că are să-i scoată ochii lui Star.

O dădu cu un fard auriu, reţinut şi subtil (pentru Lizzie). Apoi i-am presărat sclipici pe faţă astfel încât pielea ei arăta ca mierea când devine vâscoasă şi cristalină în borcan. Star e unică. Este diferită. Este subevaluată. Este subtilă.

Star se ridică, timidă şi drăguţă. Nu ştia ce să facă!

Aşa că se plimbă puţin, privindu-se în oglindă şi apoi spuse:

— A, am adus de ronţăit.

Se duse la geanta ei şi scutură un pachet mare în faţa noastră. Smântână şi ierburi.

— Ştiu că ăstea-s preferatele lui Jono, spuse ea.

— În! am ţipat. Gândeşte-te la respiraţia lui după toate alea, Star!

— Şi eu am cola şi apă tonică, strigă Lizzie. Merg cu astea!

— Cu ce?

— Nu contează! spuse Lizzie, cu vocea ei.

Mi-am dat seama că nu aveam nimic pregătit să iau cu mine. Jono Watkins nu primea cu siguranţă prăjitură cu ciocolată. Poate că îi place. Am dat o raită prin dulapuri şi am găsit alune prăjite, nişte cutii cu limonada şi nişte cutii cu amestecuri – biscuiţi, napolitane, toate în plastic. Mama le cumpărase de Crăciun. Mereu exagerează cumpărând lucruri nepotrivite pentru petreceri, când oricum nu dă

niciuna. Prietenii ei adorm toţi până la opt şi jumătate. Cumpără lucruri pentru „cine ştie când”...

Vorbind de lup. Mama trecu de uşă, mormăind ceva despre prosoapele ude. Strigă:

— Fetelor, nu vreţi ceva de mâncare înainte de petrecere?

— Nu, am spus.

— Cred că va fi acolo, doamnă Peek, spuse Star.

— Hmm... Să fiţi cuminţi acolo, spuse mama ameninţător.

— Vom fi, vom fi! minţi Lizzie.

Mamele astea se bagă mereu.

— Nu cred că ar trebui să meargă la petrecere în timpul examenelor, strigă tata, gelos, pentru că el nu merge niciodată la vreo petrecere.

A, nu, un atac din partea ambilor părinţi! Dar, surprinzător, mama ne lua partea.

— Au nevoie de puţină distracţie, spuse ea. Examenele mai au nevoie şi de o pauză. Totuşi, Emma, ştii că tata va veni să vă ia dacă se face târziu sau aşa ceva!

Luminile de avertizare se aprinseseră în ochii ei. Aprinse la maximum.

— Mamă, am oftat, e doar Jono Watkins, stă după colţ, aproape.

Am observat că o mare parte din capul tatălui meu lucea în lumina puternica din hol. Vai de mine! Totuşi, putea fi mai rău, putea cumpăra o perucă gen Bob.

ţinutul Jono Watkins

Până după colţ, aproape, este un drum foarte lung când eşti pe tocuri înalte. Mai ales că trebuia să o iau printre case. Trebuia să fac paşi mici, chinezeşti, ezitanţi, şi să am grijă de Calea Lactee. Dar foarte rar aveam ocazia de a purta pantofi ca lumea, din cauza şcolii.

Am trecut pe lângă staţia de autobuz a lui Jono

Watkins. Era ciudat să o vezi pustie, fără nimeni aşteptând. Mă întrebam dacă este diferit să aştepţi autobuzul acolo, după ce ai mers pe jos o bucată. E ciudat să gândeşti că exista acolo fără noi. Mmmm… Profund, nu?

Casa lui Jono Watkins părea normala. Era alba, cu ceva din tipul acela Tudor-William-Shakespeare pe faţadă şi petunii la ferestre.

Uşa ne-a fost deschisă de un drac, îmbrăcat tot în negru.

Jono. Cineva îl machiase cu alb şi negru în jurul ochilor şi găsise ceva vâscos să-şi facă părul să stea în sus, ca nişte ţepi de porc mistreţ.

Presupun că el credea că arată ca un star pop, un fel de diavol heavy-metal, un fel de Eminem întâlneşte Craddle of Filth, în cimitir, cu un fierăstrău.

Ei bine, Jono Watkins, refuz să comentez!

Mârâi:

— Uau, Star! Arăţi grozav! Lizzie, străluceşti mai tare ca niciodată!

Am aşteptat. Nimic. Mersi.

— O, Jono, haide! Ce e cu tine? am spus, uitându-mă fix la bluza lui zdrenţăroasă şi neagră precum cărbunele.

Zâmbetul i-a dispărut, dar timp de o secundă doar. A spus:

— Sunt hard rock, ca de obicei, iar în seara asta sunt black metal vampiric, Emma.

Sigur. Când se întoarse să intre, am văzut că avea un lanţ în jurul taliei şi a posteriorului. Vampirii poartă lanţuri?

Era o GRĂMADĂ de lume, majoritatea din anul nostru, câţiva mai mici decât noi, câţiva mari pe care nu-i cunoşteam, poate din echipa de rugby a lui Jono şi apoi toată gaşca lui de aliaţi, tipi şi tipe. Obişnuiţi, pe bune.

Vedeţi, şcoala noastră este un liceu de stat obişnuit, într-o zonă obişnuită. Vreau să spun că e un amestec. Suburbii, nu centrul oraşului sau părţi la modă. Nu sunt

extreme. Vreau să spun că nu e nimeni cu care părinţii să nu dorească să te întâlneşti. Nimeni periculos. Nimeni nepotrivit. Păcat!

— Veniţi să vedeţi ce bufet am pregătit! strigă Jono Watkins, împingându-ne printr-o cameră întunecoasa din care se auzea vocea ţipătoare a unei femei care cânta, până în bucătărie.

— Ta-naa! o făcu el pe fanfaronul, dând din braţe. Piesa mea de rezistenţa!

Pe masă, în mijloc, era un pepene verde mare înconjurat de ananaşi şi brânză pe scobitori. Mai îngrămădise o mulţime de fâşii de salată pe o farfurie enormă, cu nişte viermi purpurii împrăştiaţi pe deasupra.

— Ardei iuţi! strigă el, văzându-mă derutată. Şi i-am umplut!

— Cu ce? întrebă Lizzie suspicioasă.

— A, cu usturoi, peştişori dintr-o conservă veche şi nişte chestii negre ciudate pe care le-am găsit într-un borcan… Cu tot ce am găsit. Am văzut tipu' ăsta, un bucătar, la TV. Dar mă simt inovator, iar crocodilul a fost ideea mea. Drepturile de autor îmi aparţin. Este pepene. N-aţi ghici, nu-i aşa? Crocodil… Mmmmm…

Mi-am aruncat ochii prin bucătărie. Am văzut un borcan mare de castraveciori într-un lichid galben şi o halba de bere dosita.

— În genul anilor şaizeci, Jono, am spus.

— Mă bucur că îţi place, spuse JW. Eu am făcut toate astea.

Mi-am adus aminte de munca lui Jono. În urmă cu doi ani, găteam la fiecare două vineri. Jono a făcut Extravaganţă din Peşte de Mare Adâncă şi a lăsat-o în clasă tot weekendul. Femeia de serviciu a crezut că era un cadavru. Presupun că era, într-adevăr.

Într-o săptămână am făcut plăcinte cu brânză. Era ceva feudal. Jono a spus ca familia lui era originara din Yorkshire şi ca ei le numeau SKONS.

Alexandra Parker (o tipă bogată care locuieşte într-o casă imensa, cu porţi electrice şi un iaz cu crapi) (nu ştiu de ce nu merge la Şcoala de Doamne Benedean sau undeva printre bogaţi, în loc de şcoala noastră) (dar e drăguţă) oricum, a spus:

— O, nu! Sunt sc-one-şi!

Nu mă gândisem niciodată la asta. Ce contează numele? Trebuie doar să le tai în două şi să le mănânci cu unt. Skonii lui Jono erau chiar ai lui, după cum veţi vedea.

În meniul din seara aceasta nu erau Skoni dezgustători.

Jono avea impresia că pregătise o mâncare bestiala, dar era ca un puşti făcând un lucru *à la* Blue Peter. Avea nevoie de ajutor pe frontul mâncării. De ce nu am mâncat înainte de a veni, cum am sugerat eu?

Am spus:

— Şi ca desert, Jono?

Nu se dădea bătut.

SKONII DEZGUSTĂTORI
AI LUI JONO WATKINS

(Aceasta este o reţetă de bază cu variaţii de nebăgat în seamă)

— Veţi avea nevoie de:
— 225 g de făină
— O bucată de unt (40–50 g
— Puţin praf de copt
— Puţină sare
— Ceva mai mult lapte
— Nişte stafide. Jono le-a înmuiat pe ale lui în ceva înainte…

1. Frecaţi untul cu făina, sarea şi praful de copt.

2. Adăugaţi nişte lapte. Adăugaţi stafide dacă vă plac. Jono a adăugat şi zahăr şi cine ştie ce altceva.
3. Întindeţi aluatul pe o placă cu făină – nici prea gros, nici prea subţire.
4. Tăiaţi plăcinţele cu un tăietor mare, dacă sunteţi normali. Puneţi într-o tavă unsă. Ungeţi cu lapte şi/sau presăraţi făină deasupra.
5. Dacă sunteţi Jono Watkins faceţi un SKON mare, presăraţi brânză pe marginea de sus pentru păr, faceţi ochii şi un rânjet mare cu stafidele (autoportret) şi mâncaţi-o pe toată singuri.
6. Coaceţi-le în cuptorul încins la 220°C timp de vreo 12 minute, până devin aurii deasupra. *FOLOSIŢI MĂNUŞA DE BUCĂTĂRIE*

Mâncaţi-le cu gem, frişca, miere, unt sau ciocolată.

— Uite-acolo, M! strigă el.

Pe o farfurie de carton încreţită stăteau bucăţi groase, galbene şi roz, de prăjitură Battenberg, cu urme mici de cremă lichidă.

— Garnisite de *moi,* Emma!

Câtă dreptate avea.

Privind în jur, am văzut turnuri de pahare din plastic. Sticle stăteau rânduri pe masă şi pe pervaz. Cumpărase cele mai ieftine lucruri de ronţăit de la supermarket, ştiţi, acelea super ieftine subţiri şi cu muştar. Făcuse sosuri. Usturoi şi chili. Îhh! Sos de roşii. Sos de salată cu bucăţi negre în el. Ceva subţire şi verde.

Jono Watkins mă studia cu gura plină, aşa că arăta ca o moluscă. Îl uram că îmi studia toate defectele. Puteam simţi roşeaţa de sos Szechuan urcându-mi-se în obraji. Se holba la nasul meu, gândindu-se, probabil, la un iepuraş.

Am spus:

— Care e problema ta, Jonathan?

Îşi mai îndesă mâncare în gură, o crănţăni şi apoi împroşcă:

— N-am absolut nicio problemă, Emma. Mă gândeam doar că arăţi foarte apetisant. Adulmeca aerul într-un mod afectat. Şi miroşi la fel de bine.

M-am holbat la el şi deodată privi în jos, uitându-se fix la picioarele mele. Studia Calea Lactee strălucind pe unghiile mele de la picioare? De asta avea privirea aia de „uite că mă uit la picioarele tale”?

Sau avea un alt motiv…

când eram într-a şaptea eram inocentă şi naivă

Când eram într-a şaptea, eram inocenta şi naivă. Ştiu că acest lucru este greu de crezut acum.

Am fost la o petrecere. Erau şi băieţi acolo. În primii ani de şcoala nu aveam băieţi la petreceri, dar acum se întorseseră.

Mă simţeam destul de ciudat. Nu le aveam pe cele două prietene bune ale mele atunci. Lizzie mă speria. Era atât de încrezătoare în forţele proprii, încă de atunci. O iubesc pe Lizzie, dar este ca un zid. Nu poţi trece de ea. Lizzie opune rezistenţă oricui şi asta te cam sperie când eşti într-a şaptea, până când îţi dai seama că şi tu eşti la fel.

Pe Star nu o prea cunoşteam – îţi ia mult timp să o cunoşti – şi nu fusese invitată nicăieri.

La petrecere voiam să mă ascund într-un colţ, dar aveam senzaţia că mă urmărea un reflector, să mă scoată în evidenţă. Eram ciudată cu totul.

Ne uitam la casete video, alese pentru noi, ca atunci când eşti copil. Stăteam pe marginea canapelei. Caseta s-a terminat. Toţi au plecat în bucătărie. Am rămas aşezată pe canapea. Alături, pe un scaun, era o pernă veche, scămoasă, albă şi mâncată de molii. M-am dus să o iau, dar

m-a scuipat, a mârâit la mine şi a adormit la loc. Îi puteam simţi respiraţia mirosind a peşte stricat.

Era cald. Mi-am dat jos adidaşii. Nu prea ştiam multe despre adidaşi atunci. Nu-i înţelegeam. Nu ştiam cum funcţionează.

Cu siguranţă nu ştiam cum pot mirosi.

Jono Watkins era şi el în clasă cu mine. Ghiciţi! Era de-a dreptul enervant. Era înalt chiar şi atunci, dar avea o voce caraghioasă pentru că se întrerupea. Părul îi era sălbatic şi portocaliu, îl vopsise, aşa că arăta ca floarea-soarelui a lui Van Gogh, pe un vânt puternic. Purta boxerii traşi în sus, deasupra taliei pantalonilor; aşa făceau toţi băieţii pe atunci. Cânta întruna un cântec, acela despre mamiferele de pe Discovery care îşi satisfăceau tot felul de nevoi.

În!

Oricum, Jono Watkins a venit şi el în camera aceea unde stăteam eu, la marginea canapelei, cu adidaşii daţi jos. Pisica bătrână dormea încă pe scaun, torcând.

Jono m-a privit, s-a uitat în altă parte şi iar la mine.

Apoi şi-a făcut vânt cu mâna în faţa nasului, a făcut: „Câh! Câh! Război chimic aici!” şi a plecat din nou.

secrete, ruşine, umilinţă şi război chimic în anii copilăriei mele

Erau picioarele mele, nu-i aşa? Umilitor.

Vai, voiam să se deschidă pământul şi să mă înghită, dar nu înainte de a-mi pune adidaşii înapoi şi de a lega şireturile strâns, să menţin mirosul înăuntru.

Mi-am petrecut restul după-amiezii îngrozită că avea să spună tuturor că îmi miros picioarele (ca brânzeturile acelea oribile pe care le mănâncă tata, de culoare galben-închis, care miros ca dormitorul lui Dracula. Tata se supără dacă mama nu îi cumpără de la magazin, dar ea spune că îi este ruşine să cumpere dacă nu merge direct acasă, pentru

că te priveşte lumea şi strâmbă din nas).

Nu cred că Jono Watkins a făcut publică ştirea despre picioarele mele în după-amiaza aceea, pentru că de fiecare dată când l-am văzut mânca. Deşi mân încă în disperare, nu se îngraşă, lucru demn de invidiat. Totuşi, de la acea petrecere au trecut câţiva ani în care să spună tuturor despre ruşinea şi umilinţa mea.

Curând, „am pierdut” acei adidaşi mirositori.

— Crezi că sunt făcută din bani! strigă mama când i-am spus. Cum poţi pierde o pereche de adidaşi, Emma? Unde sunt?

— Habar n-am.

Şi nu ştiu nici până în ziua de azi. Nu ştiu unde i-au dus oamenii aceia de la gunoi. Erau băgaţi într-o cutie goală de Cheerios şi apoi în punga neagră de gunoi. După asta, nu mai ştiu.

N-am mai pomenit de picioare, Jono Watkins şi cu mine, dar mereu mă gândesc la faptul că este în posesia secretului meu mirositor şi mă poate face de ruşine în faţa tuturor!

pune piciorul pe prima treaptă a scării evoluţiei

Prima oră de la petrecerea lui Jono a trecut foarte greu, petrecăreţii mai mult au vorbit şi au mâncat, au crănţănit şi au aruncat cu beţigaşe pentru cocktailuri.

Apoi atmosfera s-a animat. Feţele roiau în jurul meu. Toţi ai lui Jono erau acolo, Clanul Wot, cu politicosul Adam, care zâmbeşte mereu, strălucitorul Ashad făcând-o pe cinicul, sperând că toată lumea o să-i observe adidaşii noi, Dean şi Luke, Scott, care e mult prea deştept, şi Tunde, cu ochelari cu rama aurită, care îi dau un aer *serios.* Îmi sunt toţi dragi, presupun, dar sunt doar nişte *băieţei.* Nu-i cunoşteam pe Adam, Luke şi Ashad la şcoala primară.

— Este greu când te maturizezi devreme, i-am spus lui Lizzie. Băieţii nu reuşesc să urce mai sus de prima

treaptă a scării evoluţiei.

— Ştiu, oftă ea. Mi-e aproape imposibil să mă compar cu contemporanii masculini. Nu vreau să fac judecăţi cu caracter sexual, dar par atât de zgomotoşi, nerafinaţi şi imaturi. Vai! Tunde! Taie-ne şi nouă o bucată din prăjitura aia!

Am văzut că prăjitura roz cu galben fusese pregătită mult, mult mai devreme. Toată chestia aia galbenă uleioasă se muiase în farfuria de carton şi crema se prăbuşise şi se cam separase. Am ronţăit gânditoare o bucată de ananas. Era uscată şi tare, expirată de mult. Stăteam într-un colţ, visătoare, şi mi-am dat seama că eu căutam o singură faţă – A LUI.

Netransferabile

Maimuţele

EL. Cel pe care nu-l chema Craig, până la urmă. Da, ştiam că nu va fi acolo la petrecere, dar lucrurile deveneau puţin ireale şi, dacă ţi se pune pata cu adevărat pe cineva, nu-ţi poţi transfera sentimentele, nu-i aşa, ca pe un bilet, doar pentru că eşti la o petrecere dată de un ciudat din clasa ta. Cath Ratcliffe a sosit, având un strat exagerat de gros de machiaj. Era plină de gablonţuri şi avea nişte cizme uriaşe în picioarele ei ca beţele. Sânii îi erau strânşi sub bluza neagră şi afişa un decolteu pe care nu-l mai văzuse nimeni până atunci. Părea că Zâna Sânilor o vizitase.

Nu-mi venea să cred! Jono Watkins se învârtea în jurul ei, rânjind. Ce gând grotesc… Se mascase în demon, machiaj de fiul lui Frankenstein, doar pentru ea?

Lizzie luă nişte ananas, apoi se repezi şi îi luă sticla lui Jono. Îi aruncă o privire lui Cath, ca o săgeată ascuţită slobozită către un lup. Sau era o furculiţă? Sau un glonţ de argint? Sau un beţigaş auriu?

Orice ar fi fost, nu o străpunse pe Cath.

— Mai vrei, M? întrebă Lizzie, agitând sticla periculos.

— Nu, am spus.

Mă simţeam cam ciudat. Mi-am golit paharul în vasele petuniilor doamnei Watkins. Asta o să le învioreze.

— Ananas pe o suliţă? E bun, are vitamina C, strigă Lizzie. Hei! Ia priveşte braţele acelea! I-am urmărit privirea. Boyd McKenna, mai mare decât noi. Faţa îi era destul de ştearsă şi un chirurg plastic de prindere la rugby îi remodelase nasul, dar restul avea forme decente.

— A căpătat nasul acela la o grămadă, spuse Lizzie ştiutoare.

Presupun că braţele arătau bine dacă îţi plăceau muşchii. Se dăduse cu ulei de corp pe ele. O viespe bâzâia pe lângă el, plină de speranţă. Avea un tricou alb minuscul, ca să-şi arate bronzul. Maimuţică! Lizzie se strecură până la el să-l vrăjească. În!

Atmosfera devenea foarte gălăgioasă. Băieţii de la rugby ţipau şi făceau glume proaste cu măgari. Jono Watkins se uita pofticios la Ratcliffe şi ei îi plăcea la nebunie asta. El era adunat cu toată grămada, urlând: „Hai!” şi: „Bine! Nu mă zăpăci, tu”.

Traduc pentru cei care nu cunosc limbajul lui Jono Watkins: „Haideţi cu toţii. Foarte bine. Nu mă zăpăciţi, oricine aţi fi”.

Nu mi se pare cine ştie ce.

Star sorbea suc de portocale şi părea îngrozita.

— Nu cred că-mi plac petrecerile, M, spuse ea.

— La câte ai fost până acum?

— La una, spuse ea. Aceasta. Nu prea sunt chemată. Şi chiar dacă sunt, nu mă pot duce pentru că mă enervează să merg singura.

— Se rezolvă, Star! Când sunt petreceri, mergi cu mine şi cu Lizzie, şi apoi stăm la mine acasă. Vei fi bine! Ştiu că ţi-e greu să ne chemi şi pe noi la tine. Chiar nu contează.

— Ba da, spuse ea. Mă simt prost din cauza asta.

— L-ai întrebat pe tatăl tău despre asta?

— Nu chiar.

— De ce nu?

Nu mă privi. Spuse:

— Întotdeauna vorbeşte cu altcineva.

— Dar eşti fiica lui, Star.

— N-ai cum să ştii. Nu prea semăn cu el. Râse ciudat. Nu sunt de aceeaşi culoare cu niciunul dintre ei. Ei sunt toţi atât de albi. Orice ar însemna asta. Aseară Katy a venit şi şi-a sprijinit braţul pe masă, lângă al meu. Al ei e alb ca laptele şi al meu are culoarea cafelei cu lapte. Mi-a zâmbit doar, triumfând. Nu mă ajută să mă integrez.

— Semeni cu mama ta.

— Asta n-ar fi o problemă, dar ea nu este aici şi presupun că tata nu ştia în ce se bagă când s-a însurat cu ea şi m-au avut pe mine. Acum cred că îi este ruşine cu mine. Pune un spaţiu între noi. Este ca un râu care are curenţi pe care nu-i observi de pe mal. Nu-l pot traversa.

În tot timpul ăsta, Star evita să mă privească, jucându-se cu farfurii şi pahare din plastic.

— Dar, Star, eşti specială. Şi eşti fericită la şcoală. Nu-i aşa?

— Da… Nu părea prea sigură. Apoi se lumină. Măcar sunt observată din când în când la şcoală. Nu vreau să se termine asta. Sunt o fantomă la şcoală. O umbră pe care nu vor s-o recunoască. Ochii lor trec pe lângă mine.

— Dar… cum o cheamă pe…? Lynn?

— Ea e ocupată. Toţi sunt foarte ocupaţi. Ştii, dacă cer sarea, ei o plimbă de la unul la altul pe masă până când ultimul o lasă acolo unde să o pot ajunge. Toţi primesc de băut cu excepţia mea. Ei cred că eu sunt diferită.

— Ei bine, eşti, Star! De asta te iubim atât de mult!

— Nu, vreau să spun că ei mă cred cu adevărat ciudată. Nu le place să vorbească cu mine. Pentru că mai

degrabă citesc decât să mă uit la TV, şi…

Ceva mare se interpuse între noi, ceva cu picioare imense, strigând:

— Hai, Star, să dansăm!

Star ezită, dând din cap, era clar că nu voia să danseze, cu Jono sau cu ORICINE altcineva, dar el e atât de insensibil! Ieşiră din bucătărie şi intrară în camera unde era muzica dată tare.

Spun un singur lucru despre Jono Watkins – doar unul – are muzică bună.

Muzica de la petrecerile lui era bună: *Red Hot Chilii Peppers, Macy Gray, Moloko şi Moby.* Atâtea lucruri bune care încep cu M, aţi observat?

Lui Jono îi plăcea muzica dată tare. Un negru cu o voce cavernală cânta *I'm gonna work now, baby!* Cel puţin aşa suna.

Ar trebui să-l vedeţi pe Jono dansând! Se bâţâia în jurul lui Star ca o caracatiţă uriaşă fericită, aşa că ea, lăsând teama deoparte, chicotea şi dansa.

gata pauza

Începând cu acel moment, a continuat tot aşa. Frânele nu mergeau.

Lizzie apăru ţinându-l pe Boyd McKenna de mână. Apoi cineva spuse: „Dansezi?” chiar în urechea mea. Era un tip dintr-o clasă mai mare, care mormăie. Cred că îl cheamă Matt. Mirosea a gel de păr dulce, a bere şi a ţigară.

Am dansat lângă Lizzie, care striga:

— Şi, după Şcoala de Teatru, scena West End. Asta e în Londra, ştii, Boyd. Apoi poate un test pentru compania cinematografică Dreamworks. Sunt o mulţime de actori cu care vreau să lucrez.

Gura lui Boyd McKenna era şi mai larg deschisă decât de obicei. Mormăi:

— Serios? Cu cine?

— Poate Cruise, poate di Caprio sau Jude Law. Mă gândesc la ei, spuse Lizzie cu generozitate.

Am izbucnit în râs. Mă privi în ochi cu ochii ei mari întunecaţi, provocându-mă. Nicio clipire, nu se înroşi deloc. Asta e Lizzie!

Ştiu adevărul şi ea ştie că îl ştiu. Poate de asta suntem prietene atât de bune.

Dar Boyd McKenna se holba la ea cu falca atârnându-i, ca unui elan îndrăgostit.

Ignoratul se duse şi dădu mai tare volumul la muzică, apoi veni la mine agitând o sticlă.

— Nu, nu, nu! am spus.

— Hm! M nu vrea! strigă el. Tu nu vrei puţin, Lişie?

— Ba da! ţipă ea.

Cu excepţia duminicilor

Înapoi la natură

Nu putea să fie trecut de miezul nopţii, nu-i aşa? M-am uitat la ceas, care era înceţoşat, dar nu-mi aminteam să-l fi udat. Era deja duminică?

M-am plimbat puţin. Scările lui Jono Watkins erau puţin inegale. Am încercat toaleta. Era deja încuiată, baia la fel. M-am uitat prin uşa unei camere, era îngrijită, cu draperii creţe şi o baie cu acel tip de bideu pentru spălarea picioarelor. Probabil era camera părinţilor, simţeam că nu pot folosi toaleta lor, nu ştiu exact de ce. Puteam aştepta…

Am văzut camera lui Jono. Îhh! Uşa era larg deschisă şi luminile erau aprinse (în cazul lui Jono se întâmplă des asta, chiar dacă nu e nimeni acasă!). Avea postere indecente cu femei cu pieptul mare.

Tuburi de deodorant şi chestii pentru păr, şi nu mai ştiu ce erau aliniate pe masă ca nişte soldăţei gata de luptă. Ei bine, pierduseră.

Aveam nevoie de ceva verde pentru sufletul meu. Aveam nevoie de frunze şi calm, dar nu la fel de mult cum aveam nevoie la toaletă. Baia principală era liberă acum, IUPII! Minunat. Pentru unele lucruri merită să aştepţi.

Scările erau cam alunecoase şi sus mirosea a fum.

Am găsit verde pentru sufletul meu. Doamna Watkins avea o seră. Era nouă şi elegantă, în casa lui Jono! Erau plante mari şi un ghiveci cu găuri, cu ierburi ieşind din el. Am trecut pe lângă una ce mirosea a pipi de pisică. Nu-mi amintesc cum se cheamă… Doamna Watkins mai avea un set de mobilă de ratan, care-ţi lasă urme în formă de cruciuliţe roşii pe fund. Avea pernuţe strălucitoare. Mama îşi doreşte mobilă din ratan cu pernuţe, dar nu putem avea, deoarece Basil ar ronţăi picioarele şi ar face tot felul de lucruri cu pernuţele.

Dar în această seră am văzut ceva sprijinit de perete.

Chitara Ignoratului! Şi tobele lui Ashad! Aşteptând… Observasem deja că familia Watkins avea un pian mic. Tunde cânta la pian, Beethoven, Bach, jazz şi rock, orice. El spunea că „gâdilă clapele incorecte politic”.

Pun pariu că Luke îşi adusese saxofonul. Şi mi-am adus aminte. Matt cânta la chitară bas.

Asta însemna un singur lucru.

Trupa lui Jono avea să cânte mai târziu.

De asta Jono avea contur de ochi de faraon mort, lanţuri atârnând şi buze negre.

Anul trecut băieţii îi ceruseră sfatul lui Lizzie în legătură cu numele unei trupe. Am avut nişte sugestii nemaipomenite – *Paieta, Clanul, Trupa Băieţilor Răi, Las-o baltă…* o varietate din care să aleagă. Ne-au ignorat total.

Şi-au spus *Devastare în Masă.*

M-am întors în mijlocul acţiunii. Muzica era dată la volum maxim. Nu vedeam decât pahare trecând printre sticle şi guri, şi tot ce puteam auzi erau sunete răguşite. Matt voia să vină lângă mine. Am crezut că vrea să-mi umple paharul.

Nu. Am avut o apropiere de groază cu nişte buze imense, pline de salivă, ca ale unui Mick Jagger bătrân, cu implant. Ce coşmar scârbos! Era ca şi cum aş fi fost atinsă de un peşte de pe fundul oceanului, într-o emisiune de-a lui David Attenborough.

Am ieşit de-acolo în viteză. Am găsit-o pe Star în bucătărie, făcând ordine cu sticlele goale şi paharele strivite, şi resturile de mâncare, adunându-le în cutii goale.

Spuse:

— Ştii, M, aş vrea să plec acum. Îmi poţi împrumuta cheia ta?

Ignoratul trecu pe lângă mine împingându-mă. O ducea – vai, Doamne! – o ducea pe Ratchild de mână. Ea îmi aruncă o privire tâmpă, ca un vampir la masă.

Lizzie se duse la masă şi mai luă nişte felii de ananas, din crocodil.

— Îţi plac, Lizzie? strigă Ignoratul. Cred că voi fi bucătar la TV. Se câştigă bine, ştii. Voi fi urmărit pregătind de mâncare în mijlocul vieţii mele interesante şi aglomerate, pe terenul de rugby, în bucătărie, cu colegii şi fetiţele uitându-se la mine.

— Sper că gusturile tale în ceea ce priveşte mâncarea sunt mai bune decât în ceea ce priveşte femeile, i-o trânti Lizzie.

Tăcere.

Apoi am spus hotărâtă:

— Lizzie, noi plecăm. Mie şi lui Star ne-a ajuns şi cred că şi ţie!

— O-hoo! şuieră ea. M, şefa!

— Stai să dau astea deoparte din cale, spuse Star cu sticle sub braţ. Apăsă pe clanţa unei uşi. Nimic. Se împinse în ea, dar Star e puţin neîndemânatică, aşa că am spus:

— Probabil că împingi în partea greşită. Stai, lasă-mă pe…

— E încuiată, se încruntă ea. Cred că e camera de serviciu.

Apoi uşa se deschise de dinăuntru.

— Vai, îmi pare rău, spuse Star. O pereche de mâini se întinse după sticle.

Trebuia să mă uit.

Domnul şi doamna Watkins erau pitiţi în camera de serviciu. Ei bine, trebuie să fi fost domnul şi doamna Watkins, doar dacă Jono n-o închinase vreunui alt cuplu în vârstă. Aveau televizor şi DVD-player. Se auzeau cântece. Cu triluri. Am zărit o tavă şi ceşti, un ceainic şi un pachet de biscuiţi. (Erau Hobnob. Şi mie îmi plac.)

Era sâmbătă seara şi bătrânii ştiau cu siguranţă cum să se distreze. Săracii! Jono nu i-a tratat măcar cu o seară la cinema. Ce zgârcit Watkins ăsta!

Ne-am îngrămădit la uşa de la intrare.

Am observat că Ignoratul o lăsase baltă pe Ratchild în vreun colţ undeva şi era în jurul Alexandrei Parker.

E aşa un *căutător de aur!*

Întoarcerea Ananasului-Ucigaş

— Şi aveau saşi de dormit acolo, insistă Lizzie, în timp ce ne legănam pe alee.

Se putea auzi muzica lui Jono prin cartier. Mă întrebam dacă vecinilor lui le place *Skunk Anansi.* Cântă excelent, dar dicţia lui Skin este limpede precum cristalul şi versurile nu sunt tocmai ce ai vrea să audă părinţii. N-ar putea face faţă.

— Sună ceva, am spus.

Lizzie se aşeză pe trotuar.

— Unde mi-e telefonul, M? ţipă ea.

— De unde să ştiu eu?

Îşi goli poşeta şi o duse la ureche.

— Alo? strigă ea.

Star îngenunche lângă ea şi pipăi toate lucrurile de pe trotuar.

— Uite-l, spuse ea.

— Salut, Boyd! şuieră Lizzie. Boyd Smimoff, ţi-e dor de mine? Sunt pe trotuar. Nu, Boyd, nu vreau să văd sera lui Jono cu tine. Vreau să merg acasă acum.

Îi închise lui Boyd şi îşi băgă toate lucrurile înapoi în geantă.

— Vrea cineva un biscuit amaretti? spuse ea, agitând pungi cu furnituri. Sau o prăjitură cu lămâie? Hm, este încă lipicioasă…

M-am aşezat să mănânc furniturile. M-am uitat la umbrele negre care erau picioarele mele. Mi-era frig în sandale. În buzunarul de la geacă am găsit mănuşi din iarnă. Le-am tras peste sandale. M-am ridicat, trăgând-o pe Lizzie după mine, care se opunea. Star o apucă de braţ şi ne-am dus acasă.

Ne-a luat mult timp. Se părea că mergeam în zigzag şi Lizzie se tot aşeza şi cânta, *„Say my name, say my name"* – era singura bucată din cântec pe care şi-o putea aduce aminte.

Într-un sfârşit, i-am trântit-o:

— Este Lizzie Astopoulis! Lizzie Astopoulis! Lizzie Astopoulis! Gata, am spus-o, acum, taci, te rog.

Star se scutura de râs. Nu cred că am văzut-o vreodată râzând aşa şi era grozav, mi-a trecut deprimarea.

— Am crezut că facem prăjitură cu ciocolată, M, strigă Lizzie, căzând pe uşa din faţa casei mele. L-am auzit pe Basil repezindu-se fioros să prindă hoţii.

— Lizzie, e miezul nopţii şi ai trezit câinele, şi probabil n-a mai rămas ciocolată! am spus, bâjbâind după cheie.

Gata cu panica. Ciocolata era pe raft. Nu o mâncaseră sau, dacă au făcut-o, mama a fost la Bob înainte ca el să închidă şi să plece acasă la microundele lui.

Am început s-o rup în bucăţele, gata de topit, m-am împiedicat şi m-am lovit de dulap, au! Era vina lui Basil. Adulmeca pe la picioarele mele spetind să găsească bucăţele de ciocolata. Mi-am dat seama că încă mai aveam

mănuşile, aşa că m-am aşezat pe podea să le dau jos. Basil mârâi şi dădu din coadă. Era un joc. Înşfacă mănuşile şi mârâia. Nu mai conta, mănuşile aveau găuri mari în ele, oricum, acolo unde fuseseră tocurile. Erau distruse, ca şi tricoul lui Jono.

— Lui Jono îi plac picioarele tale, M, spuse Star. Se uita întruna la ele când dansam.

Uşoară PANICĂ! ATAC DE PANICĂ!

— Lui Jono Watkins îi place de Cath Ratcliffe, am spus.

— E băiat bun, să ştii, M, spuse ea. Este timid. De aia e aşa gălăgios. Timiditatea îi face pe oameni să se poarte ciudat.

Timid? Pf! Este mare, fără gust, insensibil şi ATÂT DE ZGOMOTOS! M-am ridicat. O lumină se gândea să se stingă sau să strălucească, sau aşa ceva.

— Îţi place de el, Star?

— Nu, bineînţeles că nu. E doar un prieten. Dar e drăguţ şi mă face să râd.

— Mai poţi spune asta.

— Mă face să râd. Oricum, M, ce e cu Matt?

— În! Buze de cod! Nu a fost o seară prea romantică, nu-i aşa? Decât dacă tu crezi că te-ai îndrăgostit, Lizzie. Lizzie?

Lizzie devenise foarte tăcută.

— Deci gata cu arătoşii, acum eşti cu Boyd, Lizzie?

Niciun răspuns.

Star şopti:

— M, poate că prăjitura cu ciocolată nu e o idee aşa de bună până la urmă…

Lizzie se ridică de pe un scaun şi se clătină până la chiuvetă. Aşa că la unu şi douăzeci şi cinci am anulat Prăjitura cu ciocolată de la ora 11.

Am deschis robinetele înainte ca mama să poată vedea bucăţile de ananas.

sindromul de duminică, deprimare totală

Duminică, Lizzie şi Star au plecat înainte de ora două după-amiaza.

Duminica poate fi excepţia, ziua ciudată, nu-i aşa? Sufeream cu siguranţă de sindromul de duminică, deprimare totală.

Eram tristă şi nu puteam să-mi revin.

Ce e viaţa asta? Prietenele mele plecaseră acasă, nici urmă de dragoste, doar examene şi gândul la vorbăria lui Dodo, de luni dimineaţă, când ne mărturisea: „Clasa mea nu mă lasă baltă! Cele mai mari note din an, cei mai mulţi trecuţi. S-a pariat pe asta în cancelarie, să ştiţi. Pe clase, clasa mea! Ha! Ha! Ha!”

Şi ce voi face eu? Ce cuvânt are şase litere şi începe cu S? Mă vor mai întreţine părinţii când voi avea douăzeci şi patru de ani? Îmi vor mai da ciocolată?

Nu mă pot imagina având douăzeci şi patru de ani! Este o vârstă aşa de înaintată!

— Emma, eşti doar epuizată, asta-i tot, spuse mama când am refuzat oferta ei ca eu să strâng după micul dejun.

Părinţii. La ce sunt ei buni? La ce ajută?

Am mai desenat un orar pentru repetat, în verde-smarald şi auriu, împărţind învăţatul în funcţie de cele mai bune programe TV. Trebuie să mai faci şi pauze, nu-i aşa? Altfel te mai şi îmbolnăveşti.

Aşa că eram obosită, fără prietene şi bolnavă de dragoste, cu oja sărită pe unghiile de la picioare şi o durere de cap. Familia mea nu mă putea ajuta. Surorile mele se certau pentru o păpuşă Barbie, pe care Sophie o băgase într-o conservă pentru mâncare de câini şi o ascunsese în coşul de gunoi. Mama se lupta cu maşina de spălat. Tata striga obscenităţi la omul care ne tundea peluza. Purtau discuţii cu privire la viitorul câinelui.

Situaţia biluţelor nu arăta aşa de bine din punctul de vedere al lui Basil.

Singura fiinţă fericită era câinele care nu suspecta nimic. Îşi petrecuse noaptea visurilor lui, cu trei fete mari care îl iubeau. Două dintre ele dormiseră în saci de dormit. Lui Basil îi place să se bage în sacii de dormit. Când se încălzeşte prea tare iese şi vine la picioarele mele.

Acum stătea pe genunchiul meu, cu faţa înspre mine, cam ca o pisică. Aţi citit vreodată cartea *o poveste cu un hobbit?* Hobbitul era un fel de pitic păros cu degete păroase la picioare. Basil are picioare de hobbit, cu smocuri lungi de blană portocalie între degete. Nu ştiu dacă picioarele hobbiţilor miros la fel de unt ca ale lui Basil. Mai are şi un deget mai sus pe fiecare încheietură. Presupun că asta înseamnă că este dotat sau binecuvântat cu puteri magice în vreun fel, ca al şaptelea fiu al celui de-al şaptelea fiu. Basil probabil că este al şaptelea fiu, cel puţin în marea lui familie. Mama spune că veterinarul îi va tăia degetul de mai sus sub anestezie când… nici nu pot să mă gândesc la asta.

Basil privi în sus spre mine, cu ochii lui mici, sinceri. Are un fel de înţelepciune fără cuvinte.

— Oare îl voi întâlni cu adevărat pe Craig-Care-Nu-Este? l-am întrebat pe Basil. Bomba-mea-Blondă, Străinul Chipeş… Şi ce voi face eu în lumea largă? Care este cuvântul meu, care începe cu S, Basil?

Basil se holba. Nu ştia.

Cineva ciocăni în uşa mea.

Ia-o pe calea de mijloc

drumul de mijloc

Mama nu ciocăneşte. Ea bate în stilul „sunt o doamnă politicoasă şi matură”.

Deci era un vizitator deosebit? Nu, era Sophie. Intră, fără să i se spună că poate. Eram pe cale de a ţipa la ea,

când i-am văzut buza tremurând.

Sophie nu plânge. Oare? Ba da, se pare că da. Şi-a şters nasul cu dosul mâinii şi apoi şi-a şters mâna de jeanşi. S-a întors către mine şi am văzut pe faţa ei că era furioasă.

— Care e problema? i-am trântit-o.

Nu Sophie e cea mică, ci Sarah.

Sophie intră în bucluc la şcoală pentru că pune botul. Asta a spus învăţătoarea ei mamei. A spus că Sophie are atitudine. I-am privit chipul, bosumflat şi obraznic. Hmmm.

Mormăi:

— Sarah nu a cerut. A luat-o pur şi simplu. A luat-o pe Barbie. Nu-i mai ajunge a ei.

Oftă.

— Sophie, ea e mică, tu nu te-ai jucat cu păpuşi Barbie de ani de zile, spui că sunt stupide. (Cred, oricum, că Ken este homo, aşa că de ce se mai agită Barbie?)

— Sarah primeşte de toate! ţipă ea. Nu a cerut-o! Sarah primeşte păpuşi Barbie noi şi chiar şi Ken, dar trebuia să o aibă şi pe a mea!

Buza îi tremura. Se deschiseră porţile fluxului. Ofta din greu, cu durere. Stătea acolo pur şi simplu, stană, cu lacrimi curgându-i pe obraji. Basil sărea întruna încercând să le lingă. Îi place să cureţe lacrimile sărate. Mă gândeam cât de dramatic izbucneşte în plâns cineva precum Lizzie, şi chiar îi place asta. Dar Sophie încerca să se abţină. Ei nu-i plăcea atenţia şi poate oamenii o credeau slabă dacă plângea. Era nefericită şi asta mă întrista şi pe mine un pic.

Am spus:

— Trebuie să apucăm pe drumul de mijloc, Sophie.

Nu ştiam exact care era drumul de mijloc, dar îi aud mereu pe oameni vorbind despre el, aşa că m-am gândit că e mai sigur decât s-o iei la dreapta sau la stânga. Oricum, ideea drumului de mijloc o alină pe Sophie imediat. Trebuie să fi fost drumul cel bun.

M de la mediator

Am privit-o pe Sophie cea fornăită şi am gândit că nu-mi cunosc sora prea bine.

Am spus:

— Unde este această Barbie veche, Sophie? Unde ai ascuns-o?

Tremurat de buză. Nu avea de gând să-mi spună. Sophie este foarte diferită de Sarah. Sarah stă adesea pe genunchiul meu, chiar dacă Basil e deja acolo. Cere ajutor cu temele, vrea să ne jucăm şi să meargă la cinema. Cu Sarah e simplu. Sarah ia viaţa uşor, cred. Este dulce şi drăguţă, şi nu prea îmi dă bătaie de cap.

Of, Doamne!

— Vreau doar să mi-o ceară, mormăi Sophie. Mi se pare corect.

— Da, dar unde este? Am să o pun să te roage – adică să ceară – dar trebuie să am păpuşa mai întâi, Sophie. Unde ai băgat-o? Nu ai mai rupt bucăţi din ea, nu-i aşa?

Tăcere.

Apoi spuse:

— În coşul de gunoi. Mai auzisem povestea asta. Într-o conservă de-a lui Basil. Ajută-mă, Emma!

Câh! Sophie o băgase pe vechea Barbie într-o cutie de conserve goală, în care fusese mâncare pentru câini, una dintre cutiile acelea înalte, pe care le cumpără mama ca să facă economie, numai că nu face, pentru că astfel Basil primeşte porţii mari. Poate că de asta veterinarul zice că e prea dolofan şi trebuie pus la dietă.

Aşa că ghiciţi cine a ieşit afară să o recupereze pe Barbie, deşi urăşte întreaga naţie Barbie. Ghiciţi cine a trebuit să spele urme de mâncare mirositoare de câini de pe părul ei galben şi de pe braţele ei roz.

Apoi a trebuit să negociez. Am găsit-o pe Sarah confesându-se lui Ken, şoptindu-i, spunând că sora ei

mijlocie cea obraznică i-a răpit noua lui prietenă.

— Vino cu mine şi rezolvăm asta! am spus, hotărâtă.

Erau două momente foarte dramatice. Mai întâi, Sarah nu voia să spună „te rog”. Apoi, o spunea prea încet, astfel încât Sophie nu o putea auzi.

Apoi Sophie a trântit-o:

— Facem schimb!

Pe faţa lui Sarah se citea dezamăgirea. A alergat în camera ei. S-a întors. A oferit o fundă pentru păr, un diapozitiv, o fotografie cu o trupă de băieţi, o carte Harry Potter veche, fără copertă. Ştia foarte bine că Sophie nu voia nimic din toate astea. Merita să încerce, totuşi.

— Cât de mult o vrei pe Barbie asta veche, Sarah? am întrebat.

— Foarte, foarte mult! ţipă ea, cu ochii mari de tot.

— O vrei la fel de mult ca pe un... dragon?

Sarah încremeni. Ştiam că am atins-o!

— Bine, mormăi ea.

Cu capul în jos, se duse să aducă micul dragon cu pieptul spart. M de la mediator? Rezolvasem disputa Barbie foarte diplomatic.

Poate o slujbă înaltă – pardon, carieră – în relaţii internaţionale, cu Kofi Annan, mi s-ar potrivi, cu costume şi ambasade, şi limuzine lungi şi lustruite, şi ciocolată de casă...

mizerabila zi de luni

La şapte şi un sfert sună telefonul.

— Emma! mormăi tata, cu chelia strălucind în lumina dimineţii, este prietena ta insomniacă la telefon.

Era Lizzie, care voia să ştie ce examen avem în acea zi. Este atât de ameţită şi de uitucă uneori!

— Lizzie, eşti atât de ameţită şi uitucă uneori, i-am spus.

— Mersi, M, mi-o trânti ea.

Când eram în clasele mici, Lizzie suna mereu dis-de-dimineaţă. Suna să întrebe de teme sau de ingrediente, pentru cursul de gătit. Niciodată nu îşi amintea ce găteam. O auzeam strigând ingredientele către mama ei. Dacă era ceva neobişnuit, care nu se găsea în cămara familiei Astopoulis, trebuia să iau eu şi pentru ea. Mă pricep în a anticipa, mai ales atunci când este vorba de mâncare.

Apoi m-am gândit la Star. Ea pierdea adesea autobuzul în zilele de gătit pentru că trebuia să-şi cumpere lucrurile în drum spre şcoală. Părinţii ar trebui să facă asta, nu-i aşa?

Cel puţin surorile mele erau fericite în dimineaţa aceasta. M-am trezit privind-o pe Sophie şi gândind că poate că nu e uşor să fii sora mijlocie, mai ales când cea mică este drăgălaşă.

ŞI NICI NU E UŞOR SĂ FII CEA MAI MARE!!! Cu examene şi un obiect al pasiunii care nu vrea să se urce în autobuzul tău.

Ca să fie şi mai rău, autobuzul a venit puţin mai devreme şi a trebuit să alerg, ceea ce m-a enervat.

Nu aveam de gând să îl privesc pe Ignorat.

Am privit în jos, uitându-mă oriunde altundeva, numai la Jono Watkins nu. M-am lovit la picior. M-am aşezat şi am răsfoit cărţile din geantă. Mi-am zis că nu mai e mult până vineri şi voi putea sări din autobuz să-l prind pe Străinul Chipeş.

— Ţi-a plăcut la petrecere, M? A durat până la ora patru, drăguţo. Trupa noastră a cântat o grămadă. Cineva a venit să spună că nu le place muzica! Poţi crede aşa ceva? spuneau că o să cheme poliţia. Poţi să-ţi dai seama? Şi s-au plâns că jucam fotbal. De fapt, jucam cu vechea oală de prăjituri a mamei. Nu s-a supărat…

Pauză. Cred că Jono visa că era încă la petrecere. Spuse:

— Ştii, noi, artiştii şi muzicienii, am avut mereu probleme în a fi acceptaţi de societatea conservatoare.

Altă pauză.

— Ţi-a fost rău, M? Ai dat la raţe?

— Nu, Jono, bineînţeles că nu!

— O, multă lume a dat! se dădu el mare. Ar trebui să vezi covorul nostru din living. Ne-ar prinde bine un aspirator industrial.

— Mulţumesc că mi-ai împărtăşit asta, Jono. Spui cele mai drăguţe lucruri.

Alta pauză.

— De ce eşti atât de nervoasă, Emma? Îmi spui?

— NU SUNT NERVOASĂ JONATHAN! AM TRAUMA CAUZATĂ DE SURORI! E LUNI DIMINEAŢĂ ŞI AVEM EXAMENE! SUNT OBOSITĂ! TACI!

pe Calea Dragostei

Spuse:

— Nu eşti un iepuraş prea fericit, nu-i aşa, M?

„Iepuraş? De unde ştie...”

— Hei, ţi-a plăcut prietenul meu, Matt?

— Matt? Nu prea.

— A! Am crezut că ţi-a plăcut mult.

„Ignoră-l. Va trebui să renunţe”. M-am tot uitat pe fereastră. Îl puteam auzi cântând, pentru el însuşi, imaginându-şi o mare de fete care îl adulau în timp ce cânta la chitară, dar cel puţin mă lăsa în pace.

Star a urcat. Înainte ca măcar să se aşeze pe scaun, el spuse:

— Deci n-am reuşit să te cuplez cu nimeni sâmbătă seară, Star?

— Nu, Jono, n-ai putut. Dar a fost o petrecere frumoasă şi mâncarea a fost bună.

— Mulţumesc, Star. Mă bucur că totuşi cineva mă apreciază!

Star minţea de îngheţau apele. Eu fierbeam.

Jono adăugă:

— Trebuie să spun că îmi pare rău pentru voi, fetele, acum că am văzut lucrurile din punctul vostru de vedere. A durat secole până mi-am dat machiajul jos, după petrecere. A fost o adevărată lecţie, cum se spune.

Am tras cu ochiul, îngustându-mi privirea ca să nu observe că îl spionez, şi am văzut că îşi păstrase ceva din look-ul lui de vampir.

Am spus:

— Ţi-ai pus prea multe chestii de liliac pe tine, Jono.

El spuse:

— N-am fost eu. Mama. Doar nu crezi că m-aş machia, nu-i aşa? Sună pervers pentru mine.

Apoi către Lizzie:

— Hei, hei! Ce mai face Boyo Boyd?

— De unde să ştiu eu, Jono? spuse ea. Dar mulţumesc pentru petrecere. Când e următoarea?

Vorbea serios?

El da.

— A, în august, cred. Un fel de celebrare a verii. Poate un grătar? Burgeri şi porumb dulce, şi tofu pentru vegetarieni? Ştiu de unde să iau ketchup ieftin, o grămadă.

— Bucătarii de la TV nu folosesc ketchup, Jono, am spus. Noapte bună. Acum, Lizzie, ce ai de gând să faci dacă îl vezi pe Boyd?

Îşi luă un aer preocupat.

Spuse:

— Sâmbătă seara mi-a plăcut Boyd Smimoff. Dar nu-mi place în viaţa de zi cu zi. Ştii la ce mă refer?

— Nu, a spus Star, în acelaşi timp cu mine.

— Să vă explic, fetelor. (Lizzie era acum Bridget Jones.) La petrecere Boyd arăta bine, cu muşchii săi şi toate alea. Dar nu e foarte inteligent. E doar o faţă drăguţă.

— Lizzie, faţa lui e stâlcită toată!

— Doar un braţ drăguţ, atunci. Forme ca lumea.

— Deci eşti încă îndrăgostita de Arătos?

— Nu ştiu. Vedeţi, de când inima mi-a fost zdrobita de *el de acolo* (priviri ucigătoare către Adevăratul-Steve) păşesc foarte atent pe Calea Dragostei.

— Cred că nici tu nu ţi-ai găsit bărbatul visurilor tale, Star?

— Ei bine, nu, M. Dar nici nu cred că este vreunul pentru mine.

Zâmbi uşor, ironic.

— Ei, Star, astea-s prostii. Arătai grozav sâmbătă seara. Nu era nimeni potrivit. Pentru *niciuna* dintre noi. Şi tu eşti puţin timidă, atâta tot.

Tăcere.

Am spus:

— Nu prea avem noroc pe Calea Dragostei, nu-i aşa?

note despre călugărie

Star spuse:

— Poate că ar fi mai bine să mergem să trăim la o mănăstire. Ştiţi, ca în *Hamlet,* când acesta i-a spus Ofeliei: „Du-te la o mănăstire”.

— Vrei să spui că tu ai putea să mergi să trăieşti acolo? se amuză Lizzie. Ne-ar sta bine în haine alb cu negru, largi. Măicuţele pot arăta ca lumea.

— Nu cred că purtau acele haine alb cu negru pe vremea lui Shakespeare, spuse Star.

— Noi n-am fi pe vremea lui Shakespeare. Noi am fi acum! Dar sunt şi dezavantaje. Măicuţele trebuie să mănânce rădăcini şi supă mereu, şi nu au încălzire centrală, şi nu se duc la cumpărături. Nu le-am văzut cumpărând îngheţată în parc.

— Şi nu au căţei, am spus.

Depresie. Cred că pică faza cu călugăria deocamdată.

Am ajuns în Cea Mai Importantă Staţie de Autobuz, aflată în Centrul Universului. Băiatul-cu-Tuba a apărut în vizor, dar nu şi Străinul Chipeş.

Şi apoi am văzut ceva ce nu ne aşteptam să vedem.

Pram Gran. Singură.

Se plimba pe trotuar, cu braţele întinse neîndemânatic, ca şi cum nu ştia ce să facă deloc cu ele.

Nu avea niciun căruţ pe care să-l împingă!

— Vai, nu, şopti Star.

— Ce va face? se plânse Lizzie.

Săraca Pram Gran! Acum nu mai avea pe nimeni.

Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Basil? Cine ar mai fi prietenul şi confidentul meu? Cine ar asculta de fiecare dată melodiile mele preferate, fără să se plângă? Cine şi-ar mai ascunde usturoiul în papucul meu?

atac de cord

Se putea şi mai rău. Drumul de mijloc? Acum eram pe Calea de Jos.

La şcoală, Cath Ratcliffe îi făcea ochi dulci lui Jono. Avea atâtea chestii pe faţă, încât părea că făcuse podele, la Debenhams. De ce nu sare mama ei din capul scării să-i spună: „Ai ani şi ani înainte să te machiezi, n-ar trebui să te duci la şcoală aşa”.

Ca să fie şi mai rău, Dodo era cât se poate de vesel.

Noi eram acolo, în responsabilitatea lui, treizeci de elevi stresaţi şi cu probleme de piele cauzate de lipsa somnului şi de ciocolată, întrebându-ne dacă să cumpărăm acţiuni la Spot Dogs, îngrijoraţi de Pacea Mondială, aflată în mâinile periculoase ale lui Bush şi ale lui Bin Laden, încordaţi din cauza notelor şi a lipsei Străinilor – Chipeşi, şi tot ce putea face el era să zâmbească. Dodo nemilos! Se străduia să se poarte astfel sau ce era cu el? Acum trebuia să ne îngrijorăm şi în privinţa lui.

Lizzie pregătea o scenă, îmi dădeam seama. Respira repede şi îşi îndoise genunchii, ca şi cum i-ar fi fost rău. Mi-a aruncat o privire scurtă, calculată, ce spunea: „Dacă mă dai de gol eşti moartă, M”.

— Domnule Donaldson... am avut nişte dureri în autobuz, spuse ea, cu o voce înceată.

— Calmează-te şi vei face foarte bine, Elisabeth, spuse el. Viaţa nu îţi va fi ruinată dacă iei nouă în loc de zece.

— Va fi dacă iau cinci! se plânse Lizzie. Atunci nu mă vor lăsa să merg la şcoala de actorie şi vreau neapărat asta.

— Elisabeth, îţi cunosc părinţii. Tot ce vor ei e să fii fericită, cântă Dodo.

— Aiurea! răsună vocea Ignoratului şi trebuie să recunosc că avea dreptate, deşi nu aveam să-i spun asta nici într-un milion de ani.

— Dar, domnule, mă doare. E din cauza stresului! şopti Lizzie, punând mâna pe piept şi rotindu-şi ochii mari.

— E partea greşită! răcni Ignoratul. Inima e pe stânga, dragă! Fu nevoit să se retragă spre uşă, râzând, pentru că Lizzie se îndrepta către el, dând pumni ca Lennox Lewis şi ţipând:

— Te voi termina, Jono Watkins, pe tine şi bucăţile tale de ananas.

Ratchild cârâi:

— Vezi? Nu poţi juca teatru şi să scapi de toate, Elisabeth Astopoulos!

— Punem pariu? strigă Lizzie.

Urmă un moment lung de tăcere. Acum punea în practică. Se clătină înapoi către un scaun, apucându-se de gât şi cu ochii rotindu-se. Dar chiar nici Lizzie nu putea să o ţină aşa mult timp şi izbucni în râs ca o hienă.

Ne-am revenit. „Atacul de cord” al lui Lizzie şi bătaia primită de Ignorat fuseseră adevărată terapie. Toţi ne simţeam mai bine.

Dodo avusese dreptate şi el, de data asta. Nimeni nu avea să moară dacă nu lua note mari, orice ameninţări ar fi făcut părinţii. Niciodată n-am auzit ca notele proaste la examene să fie motiv de adolescentocid. Sunt doar nişte

note pe hârtie, în biroul cuiva mult prea bine plătit. Aşa spunea domnul Benson de la mate, oricum.

Apoi Carly izbucni în plâns. Asta pentru că pleca. Mai mulţi aveau să plece. Carly pleacă la un colegiu, să facă lucruri care nu se fac la şcoală. Unii dintre noi aveau să lucreze! Şapte se mutau la altă clasă.

Ne copleşise emoţia. Eram împreună de cinci ani! Toţi eram parte a unui grup unit, chiar şi Ratchild. Dodo a fost trimis după şerveţele.

Niciodată nu ştii cine e în staţia următoare

Dar viaţa merge mai departe şi nu ştii cine va fi în staţia următoare sau dacă autobuzul vine, nici măcar dacă vor fi trei deodată.

Şi acum, iată un alt eveniment important neaşteptat, o invitaţie!

Alexandra Parker, cea cu sc-oneşii, spune: „Fiţi atenţi, vineri, sunteţi invitaţi toţi la mine, cam pe la şapte. Pentru o petrecere la piscină. Până pe la nouă-nouă jumate, facem şi un grătar!”

Uau! O petrecere la piscină şi grătar. Exact ceea ce ne trebuie. Vineri, ha?

— Alexandra, am şoptit când speram că nu mă aude nimeni. Dacă se poate, te rog, pot veni cu cineva? Deşi încă nu ştiu dacă el va putea veni.

— Bineînţeles. Piscina e mare! strigă ea, astfel încât Jono se întoarse şi privi. Normal că se întoarse! Şi mă întreb cu cine va plonja el, cu Alexandra sau cu Ratchild?

Uau! De-abia aştept ziua de vineri, deşi aş vrea să am mai mult bronz de expus în bikini… Şi apoi, după asta, sunt săptămâni întregi de lucruri de făcut, cum ar fi pălăvrăgeala şi cumpărăturile, şi mâncatul prăjiturilor cu lămâie şi stafide.

— Va fi grozav să mergem la petrecere vineri, nu-i aşa? i-am spus lui Star pe drumul către sală.

Ea zâmbi uşor. Nu m-am gândit la asta până mai

târziu.

fără Star

Star nu era în staţie azi.

Lizzie urcă şi am stat amândouă în tăcere. Chestiile astea cu examenele te fac aşa. Nu ştiu cum AŞA, dar cu siguranţă s-a întâmplat asta.

Clasa-şaptea arăta ciudat, aşezat pe scaunul lui Star. Se întoarse şi se uită lung.

— Unde e? întrebă acuzator.

Niciun respect pentru cei mai în vârstă, la tinereii ăştia!

— Presupun că vrei să spui: „Unde e Amaryllis, vă rog?”, i-o trânti Lizzie arogant.

Roşul-Szechuan îl năpădi pe gât în sus, peste faţă şi până la linia părului, încât îmi păru rău pentru el. Lizzie poate fi un pic înspăimântătoare. Apoi el se încruntă. Ups! Am văzut ceva urme de înfruntare acolo! Hormonii băieţaşului probabil fremătau.

— Ama… cum? se stropşi el. Credeam că o cheamă Star!

— Nu chiar, spuse Lizzie în acelaşi timp cu mine. Ba da.

Pauză lungă, timp în care eram cu toţii nedumeriţi.

— Star nu are examene astăzi, i-am spus. Lizzie şi cu mine facem tehnologia informaţiei şi a comunicării. Star nu. Dar va fi mâine. Avem muzica.

— De ce vrei să ştii? întrebă Lizzie.

El dădu din umeri.

— Aşa.

— Poate că îi plac femeile mai în vârstă.

Şoaptele de scenă ale lui Lizzie sunt la fel de tari ca şi cuvintele printr-un megafon. Priveam cum dosul urechilor lui devenea şi mai roşu.

— Poate îi place de Femeia-şef, am râs de el.

Apoi mi-am dat seama că Femeia-şef nu mai fusese în autobuz de ceva vreme. M-am colorat şi eu în roşu-Szechuan, amintindu-mi ultima dată când ne întâlnisem. Sper că nu mă evita pe mine şi pe prietenul meu patruped cel amoros.

miercurea mizerabilă

Mergeam doar pentru cursul de artă. Fără Lizzie, fără Star. Plictiseala.

Nimeni cu care să discut în autobuz.

Deodată Ignoratul se strecură lângă mine pe scaun.

— Nu-mi place să te văd singură, M, se auzi el. Ţi-e dor de fete, nu-i aşa?

— Mă descurc şi singură, mulţumesc, Jono. De fapt, îmi place, chiar. Îmi place că am timp să gândesc.

— Mmm, spuse el. La ce te gândeşti? La extensii pentru unghii? La Nonşalant?

Asta m-a dat gata! Nu comentariile de sus ale Ignoratului, ci gândul la Străinul Chipeş. Ce mizerabil mă simţeam, că nu-mi văzusem dragostea de ani! Şi acum, râia asta de fan Ratcliffe, bucătar travestit, distrugătorul gălăgios de vise, acest... acest... Jono Watkins se lua de Străinul Chipeş, spunându-i numele!

Ei bine, nu numele adevărat. Nici măcar eu nu-l ştiu pe ăla. Dar ştiţi ce vreau să spun.

Am spus (cu multă demnitate):

— Mă gândesc la arta mea, Jonathan. E lucrul meu preferat.

— Sunt impresionat.

Îl simţeam cum mă analizează, foarte aproape de faţa mea, dar nu aveam de gând să-l privesc în ochi. Apoi spuse:

— Normal, Emma, şi eu sunt artist. Dar nu le poţi face pe toate. Flerul meu artistic vine din muzica mea şi, bineînţeles, din felul în care pregătesc mâncarea. Mă

gândesc să prepar mâncare şi să o fotografiez pentru reviste. Apoi s-o mănânc.

— Ei, nimeni altcineva n-ar vrea să mănânce tot ce ai pregătit tu! am spus iute.

El râse doar. Ce obraz gros! Alţii ar fi atinşi de isteţimea mea, dar nu şi el.

Spuse:

— Dacă voi da o petrecere de vară, M, poate că vei vrea să mă ajuţi cu mâncarea? Star spune că eşti foarte pricepută. Dar n-ai gătit niciodată pentru mine.

Oare chestia asta era un compliment? M-am enervat simţind că roşesc.

Am spus:

— Poate că voi face totuşi ceva pentru petrecerea ta, Jonathan. Poate. Dar aş găti mâncare ca lumea, nu prostii. Legume crocante de pus în sosuri sofisticate. Salată umplută cu brânză cremă picantă. Pizza adevărată. Poate *fajitas* şi salsa bună. Pâine cu usturoi. Ţi-aş ridica petrecerea la nivel înalt.

De unde scoteam toate astea?

— Dar am un program foarte încărcat vara asta, am adăugat, în caz că se gândea că a dat norocul peste el.

Spuse:

— Emma, ce aş vrea de fapt e să-mi faci o prăjitură cu ciocolată. Aud că e divină cea făcută de tine. Aş cumpăra ingredientele, bineînţeles. Multă ciocolată. Şi m-aş asigura că e de calitate, dacă asta contează.

Îşi înclină capul într-o parte şi făcu o faţă de băieţel pierdut.

„Hmmmm…”

Trebuia să facă mai mult de atât.

joia de gândire

— Am mers la cafenea aseară, strigă Lizzie. Patriarhul a insistat să vină şi el, dar l-am făcut să aştepte

afară. E atât de zgomotos! Oricum, pot lucra în fiecare sâmbătă de la începutul lui iulie! Asta a spus Marele Roberto.

— Presupun că ar trebui să-mi iau şi eu o slujbă, am spus.

— Ai putea să lucrezi din nou la centrul acela pentru grădini, sugera Star.

— În niciun caz. Am rezistat doar o săptămână. Exploatare totală! Trebuia să ud chestii toată ziua şi să culeg petalele uscate, şi să pun petunii. Dar cu siguranţă mi-ar trebui ceva bani. Mi-aş putea cumpăra jacheta aceea neagră.

— Eu de-abia aştept săptămână Teatrului! ţipă Lizzie. Tu ce vei face, Star? Hei, trezeşte-te! Mergi în vacanţă undeva?

— Nu ştiu, spuse Star.

Deci cum a fost joi? În autobuzul spre casă, Lizzie şi cu mine am decis că fusese încă una din acele zile cu cei trei T – Tortură, Testare şi Transpiraţie. Te obişnuieşti cu asta după un timp. Şi apoi în final era…

libertatea de vineri!…

…şi asta însemna ziua în care aş fi putut sări din autobuz la Străinul Chipeş şi ziua petrecerii de la Alexandra, şi ziua în care trebuia să duc la şcoală o cutie plină cu fursecuri pentru noi toţi. Fursecuri grozave, uriaşe! Se întind încontinuu pe tava de copt, ca un jeleu proaspăt. Treizeci de fursecuri aurii pentru clasa mea – scuze, treizeci şi una, pentru că era şi Dodo. Şi a durat o groază să le fac, din cauza surorilor mele, care se plângeau şi protestau, aşa că a trebuit să fac şi pentru ele.

Aveam a cutie elegantă, cu capre desenate pe ea. Cred că vreo prietenă a mamei a cumpărat-o de la unul dintre castelele acelea prin care le place femeilor să se plimbe şi să viseze. Am pus hârtie de bucătărie, am

împachetat fursecurile şi am îndoit-o la margine.

Reţeta fursecurilor uriaşe v-o dau mai târziu, dacă am timp.

— Ce ai în cutie, M? strigă Ignoratul în minutul în care urcam în autobuz. Să văd, hai, fii de treabă! În curând nu mă vei mai vedea pentru trei luni.

— Doamne! am cârâit.

Am ridicat capacul ca să i le arăt, gândind că aroma fursecurilor îl va înnebuni pe tot parcursul examenelor.

Stratul de deasupra zbură pe podea. M-am ghemuit sub scaune să le recuperez. Unul ajunsese în ceva cam păros. L-am ridicat cu grijă, l-am îngrămădit într-o margine şi l-am acoperit cu hârtia de bucătărie.

Acela avea numele cuiva pe el…

Când m-am îndreptat, în sfârşit, Star era la locul ei, în faţa mea, punându-şi lucrurile pe scaunul din faţă. Se ridică, serioasă în scoica ei, gata pentru ziua specială.

Următoarea staţie. Lizzie urcă în autobuz, dându-şi părul pe spate şi strigând triumfătoare:

— Ora finală! Petrecere diseară şi apoi noi începuturi! Viaţa se schimbă, florilor!

Dodo-Dodoloaţă era extatic în dimineaţa aceea. Presupun că aştepta cu nerăbdare cele câteva săptămâni fără noi, dar nici măcar el nu e atât de entuziast. Avea chiar şi o pereche nouă de pantaloni, mai bună. Îi venea bine, culmea! Era crem. Vreau să spun că niciunul dintre băieţi nu ar fi purtat aşa ceva nici mort, dar nu era chiar rea pentru Dodo-cel-Bătrân, care avea şi o cămaşă albastră acceptabilă.

Se ridică şi se plimbă prin faţa catedrei, îşi drese vocea şi spuse:

— Sunt foarte sigur că toţi cei din clasa mea, 11D, vor avea rezultate foarte bune. Chiar mai mult, sunt foarte sigur că voi câştiga pariul din cancelarie. În al treilea rând, sunt foarte sigur că veţi face în continuare ceea ce vă doriţi să faceţi, 11D.

— 11D. Întotdeauna sună pentru mine a mărime de sutien, spuse Ignoratul.

— Totul îţi sună a sutien ţie, i-am trântit-o. Domnule! S-ar putea ca eu să nu fac ceea ce-mi doresc pentru că *nu ştiu* care e acel lucru!

— O! Ei bine, Emma, sunt sigur că notele tale îţi vor arăta direcţia potrivită.

Asta a sunat cam aiurea.

— Domnule Donaldson, spuse Star, pot spune ceva?

— Bineînţeles, Amaryllis.

Star avea o pată de culoare pe faţă. Îşi drese vocea şi spuse:

— Am căutat în dicţionar „a toci”, domnule Donaldson, şi nu mă supăr că-mi spuneţi aşa, pentru că mie îmi plac cărţile mele. Dar trebuie să vă atrag atenţia la sexismul inerent al remarcii dumneavoastră. Ştiu că nu v-aţi gândit la asta, dar pe Tunde nu-l necăjiţi că citeşte, nu-i aşa? Sau pe Scott. Ei bine, eu nu mă machiez mult, dar sunt curată şi încerc să fiu prezentabilă.

— Şi arăţi extraordinar, Star! spuse Jono. Eşti şi frumoasă, şi deşteaptă, drăguţo!

Ea roşi din nou. Îşi ridică bărbia. Era atât de impunătoare! Avea încredere în ea sau aşa ceva... Numai că i-am văzut buza tremurând.

— Star, am spus. Domnul profesor a făcut o gafă. Nu trebuie să te superi.

Dodo înghiţea în sec şi se simţea vinovat.

— Îmi pare rău, Star, sincer, spuse el, tot melancolic. Am vorbit de sus, cred. O să mă mai gândesc la ce am spus.

Părea că este la o emisiune TV, în care invitaţii îşi recunosc greşelile... „Mai mult, Dodo, mai mult, dezvăluie trecutul tău întunecat, un scandal despre profesori, ceva îngropat!”

Şi aşa, am trecut peste o nouă zi, croindu-ne drum printre ultimele examene, privindu-ne ceasurile, încercând

să ne păstrăm celulele creierului, cu un nod în gât de fiecare dată când vedeam pe cineva care avea să nu mai fie acolo semestrul următor, aşteptând ora patru şi, într-un fel ciudat, temându-ne de ea.

În sfârşit era gata!

Distracţie! Fursecuri uriaşe şi băuturi acidulate, aparate foto şi muzica lui Watkins dată tare!

— Paradis! ţipă Lizzie, aruncându-se peste o masă. Acum mă pot gândi numai la Arătos şi la vacanţă, şi la Şcoala de Teatru, şi…

— Petreceri şi concerte toată ziua şi toată noaptea, în garaj, cu *Devastarea,* strigă Jono. UAU! Priviţi acolo!

O viziune în albastru-mat

— Oho! Aceea e maşina pe care mi-o doresc! strigă Lizzie. Deşi cred că aş prefera argintiu.

— Cui îi pasă de culoare, femeie! strigă Jono. Este un Lotus. Deşi cred că stilul acesta este pus la încercare în departamentul testosteronului. Aş face o plimbare cu ea dacă tipa ar fi destul de seducătoare, dar pentru mine aş prefera un Lotus Şapte.

— Şi eu! strigă Dean, care e mereu de acord cu Ignoratul.

Ne holbam la maşina sport din parcare, atât de drăguţă şi albastru-mat. Mi-ar plăcea să am o decapotabilă ca aceea, şi, vuum!, cu părul în vânt… Deşi părul meu nu ar face faţă şi cred că Basil ar deveni sălbatic şi ar sări din ea, ar trebui să-l leg cu ceva şi să-i pun un coif cu găuri pentru urechi.

— Probabil că e mama cuiva care a ajuns mare, spuse Dean. S-a măritat pentru bani, cu un milionar. Niciun profesor nu şi-ar permite maşina aceea. Ochelari de soare negri, mari. Uitaţi! Dodo s-a dus acolo să vorbească cu ea.

Na! Ne-a picat faţa când am văzut că Dodo se învârte pe lângă Lotus, plin de speranţă şi zâmbitor.

— Hei, drăguţa, lasă-mă să-ţi conduc maşina! imită Jono vocea lui Dodo. Ah, sunt atât de tare, sunt un tip tare Dodo-Dodolor.

Şoferiţa se strecură afară din Lotusul albastru, întâi nişte picioare lungi în sandale aurii şi tocuri cui, şi se ridică, în rochia ei de vară crem. Îşi dădu jos ochelarii de soare.

— Dar o ştiu! strigă Jono.

Şi eu o ştiam. Aş recunoaşte coafura aceea scumpă oriunde.

Femeia-şef.

O zi perfectă pentru Dodo

— Şi aceasta este clasa mea! striga Dodo, cu ochii măriţi de mândrie. Şi trupa asta de indivizi tupeişti este clasa mea.

— Bună, clasă, spuse ea.

Era roz de emoţie.

— 11D! Aceasta este domnişoara Grey. Se întoarse către ea şi vocea lui scăzu la nivel de şoaptă, ca şi cum ar fi îngenuncheat în faţa unui idol. Aceasta este Karen.

Tăcere. Şoc total.

Jono Watkins fu cel care îşi aduse aminte de politeţuri.

Spuse:

— Ne bucurăm să vă cunoaştem, domnişoară Karen. Dodo, adică domnul Donaldson, este dirigintele nostru de vreo doi ani deja şi suntem, ăă… bucuroşi să spunem…

— Trei ani! strigă Lizzie, şi nicio zi mai mult!

— Vorbeşte atât de mult despre voi, spuse Femeia-şef. Era puţin mai scundă decât mine. Spuse: îmi povesteşte toate speranţele pe care le are în legătură cu voi. Nu-i aşa, Tim?

„Tim? TIM?”

— E drăguţ, am spus eu, pentru că trebuia să

împrăştie cineva liniştea care se lăsase.

Se holbau unul la celălalt. Obraji rozi, ochi de bovine.

Inima ucigătoare, ce îţi tăia respiraţia...

Era AMOR! Toată lumea era hipnotizata. Cum a reuşit proful nostru să pună mâna pe una ca ea? Era ceva în neregulă cu ea, ceva despre care nu ştiam?

Ashad şuiera, destul de tare încât să-l audă întreaga sală.

— Poate că Dodo e mai şmecher decât ne-a dat de înţeles.

M-am gândit că de aia nu mai oftează el. De aia se îmbracă cum trebuie acum. Femeia-şef n-ar tolera niciodată pantaloni doi-în-unu cu întăritură şi bretele. Se uita de jur-împrejur în sala noastră, de parcă ar fi fost în Capela Sixtină.

— Domnul a mai luminat-o în ultimul timp, spuse Lizzie acuzatoare. Înainte aveam plăcuţe maro, banale. Pline de găuri. Nu aveam plantele astea şi posterele. Îl duceţi pe domnul Donaldson acasă cu Lotusul dumneavoastră?

— Aveţi nevoie de un portbagaj de bicicleta, spuse Jono.

— Fără bicicletă azi, pentru că pornim într-o aventură, spuse ea.

Cuvintele „aventură” şi „Dodo” nu merg împreună. Mi-l imaginam dând cu capul de pod într-o coardă elastică, rotindu-se în apă cu clăbuci, ca un ursuleţ în maşina de spălat, sau alunecând dureros pe o stâncă. Însă m-am auzit spunând:

— Domnul poate face orice.

Femeia-şei se întoarse către mine şi se lumină, şi mi-am dat seama că îi făcea plăcere să audă asta.

O scânteie de recunoştinţă îi luci în ochi. Spuse:

— Nu te-am văzut în autobuz? Şi ai un căţel, nu-i aşa? Ce mai face? Tot aşa de vioi?

— E... bine. Dar nu mai aveţi inelul acela mare?

Cine a spus asta? Ce băgăreaţă!

— Oricine poate face o greşeală, şopti ea. L-am cunoscut pe profesorul vostru minunat chiar la timp!

„Aveam lucruri în comun, m-am gândit, pe Basil şi pe Dodo”.

— Aţi dat inelul înapoi? am şoptit. Nu mă pot abţine să nu fiu interesată, ştiţi.

— Da.

— Dar nu şi maşina?

— Maşina este a mea, spuse Femeia-şef hotărâtă. Am câştigat-o.

Vraja dragostei secrete a lui Dodo nu mai era importanta, pentru că ieşiseră la iveală pixurile. Ne semnam tricourile. Este un ritual important pentru clasa a XI-a, un fel de legătură, vedeţi voi. Am simţit că-mi scrie cineva pe spate şi apoi o voce murmură:

— Doamne, M, eşti atât de băgăreaţă! Cum poţi pune astfel de întrebări personale? De-abia ai cunoscut-o.

— Mă interesează persoanele de lângă mine. Sunt o fată curioasa din fire. Şi, de fapt, ne-am mai întâlnit. Am vrut să ştiu cum a câştigat maşina, dar n-am avut tupeul s-o întreb. Nu acum, oricum.

— Parcă eşti una din aia de la un tabloid, M, spuse el.

— Uite o idee, Jono… Dar ce scrii pe spatele meu? Îţi ia cam mult timp.

Am urmărit cum ochii Femeii-şef Karen îl căutau pe Dodo-Dodoloaţă, ca şi cum el ar fi fost singurul lucru din lume care conta. Ghiciţi! Mi-au dat lacrimile!

Vedeţi, Dodo nu era rău. Îi pisa de noi, în felul lui, şi, pentru următoarele secunde, era încă dirigintele meu.

Am apucat cutia cu fursecuri uriaşe şi le-am întins.

Femeia-şef spuse:

— Ce delicios! Luă un fursec şi-l rupse în jumătate – o bucată pentru ea şi una pentru Dodo. Aşa începe aventura noastră.

— Ăă scuzaţi-mă, ce fel de aventură e aceasta?

Vă vine să credeţi ce făcea Ignoratul? El, care tocmai mă acuzase pe mine că sunt băgăreaţă!

— De fapt, este un weekend cu crime, spuse Femeia-şef. Mergem la un castel de groază în Northumberland. Crimă şi o cină cu patru feluri. Crima cea mai revoltătoare şi locul cel mai blestemat.

— Ştiu cum e asta! strigă Jono. Este Lady McBeth. Nu, Star? Star?

Femeia-şef îl luă pe Dodo de mână.

— Arată-mi şcoala ta, te rog, Tim, spuse ea, şi imediat Timothy Dodo o conduse.

Era o zi perfecta pentru el.

— Viaţa e plină de surprize, nu? spuse Jono, foarte filosofic. Dacă Dodo şi-a găsit sufletul pereche, există speranţa pentru noi toţi.

— Nu pentru toţi, spuse Cath Ratcliffe în felul ei şmecher.

E ciudat cum face mereu ca lucrurile să pară oribile.

— Vai, Cath! N-ai luat fursec, am zâmbit. Scuză degetele.

— Mersi, Emma, spuse ea muşcând adânc din cel pe care i-l păstrasem special. Mmm, au sirop în ele? Sunt foarte moi şi lipicioase, mmm!

Am observat că pe Cath Ratcliffe o vizitase Zâna Coşurilor. Din plin.

Trăiască Zâna Coşurilor!

un sloi de gheaţă

— Hei, uite că sunt şi ciocolatele lui Star, strigă Luke.

— Nu crezi că ar trebui să o laşi pe ea să le împartă, domnule Manierat? am spus.

— Da, bine. Dar unde e ea?

— E pe-aici, pe undeva, spuse Lizzie.

— Da, spuse Jono, merge acasă cu voi diseară, nu-i aşa?

— Da? am spus. N-am hotărât nimic. Mă gândeam să ne întâlnim mai târziu la Alexandra.

Mă puteam gândi doar (*Inima ucigătoare, ce îţi tăia respiraţia*) dacă voi îndrăzni să-l invit pe Străinul Chipeş la petrecere. Oare îl voi revedea vinerea aceasta?

Ignoratul mai servi un fursec. L-am apucat de mână să recuperez fursecul şi acesta se sfărâmă.

— Uite ce ai făcut! m-am înfuriat. Nu este fursecul tău şi acum l-ai sfărâmat.

— Asta este, spuse el. Va trebui... să ignori incidentul.

Spuse:

— Ei bine, Star mi-a spus că se întoarce cu voi. Şi avea o mulţime de bagaje şi de lucruri.

Avea, nu-i aşa?

Am simţit un sloi de gheaţa în inimă. M-am cutremurat. Sloiul se mărea ca şi cum m-aş fi rostogolit în zăpadă. M-am întrebat de ce Star nu a aranjat să meargă la petrecere cu Lizzie şi cu mine. Mi-am adus aminte de ea la petrecerea lui Jono, spunând că era singura la care fusese, pentru că nu mergea singură. De ce nu m-am gândit să-i spun să meargă cu mine?

M-am tot uitat la cutia cu ciocolată. Era o hârtie pe ea, una drăguţă albastră. Am întors-o. Pe ea era scrisul lui Star:

Tuturor prietenilor mei şi Domnului Dollop.
Succes şi să aveţi o vară minunată!

Erau ciocolate belgiene fine, albe, cu lapte. Scumpe. Speciale.

— Voi doi vorbeaţi despre Tocilară? întrebă Cath Ratcliffe, împingându-mă să ajungă la ciocolate. A plecat de secole.

Erau ciocolate de rămas-bun.

aleargă, Star, aleargă

„A plecat de secole…”

Lizzie şi cu mine am privit una la cealaltă.

Lizzie spuse:

— Am un sentiment ciudat, rău de tot.

Am alergat la uşă. Lizzie ţipă:

— Cum rămâne cu petrecerea Alexandrei?

M-am întors, mi-am luat geanta şi am alergat din nou.

Ştiam că Ignoratul vine după mine, cu picioarele lui imense. Am înconjurat mulţimea. Ignoratul trecu prin ea. M-am oprit la poarta şcolii, să iau aer. Inima îmi bătea undeva lângă urechi, nu prea bine; am privit pe stradă, în sus şi în jos.

Nici urmă de Star. Nu era nicăieri.

Jono se opri lângă mine şi strigă:

— De ce eşti panicată, M? Ce s-a întâmplat?

— CUM POŢI FI ATÂT DE PROST, JONO!

Am spus asta fără să gândesc.

— N-a fost fericită în ultimul timp. Şi ştiam asta. Trebuia să fac ceva!

Lizzie ne ajunse şi ea, de-abia respirând. Începeam să pun totul cap la cap. Vedeam în minte ochii catifelaţi ai lui Star. Îi puteam auzi tăcerea.

Jono mă privi fix.

— Vrei să spui că nu ai discutat cu ea despre asta? mormăi el. Star are ceva… în ultimul timp.

— Taci, Jono! Nu da vina pe mine! am strigat. Presupun că tu ştii întotdeauna ce simt prietenii tăi.

— E diferit, spuse el. Noi suntem tipi.

— E o prostie, Jono, o prostie sexistă! am ţipat şi am simţit cum îmi dau lacrimile.

Spuse:

— Dar voi aţi fost mereu atât de apropiate. Atât de

bune prietene! Şi Star avea o mulţime de probleme, nu-i aşa?

Am tăcut. Mă simţeam groaznic. Judecând după faţa lui Lizzie, şi ea se simţea la fel.

— A alergat după autobuz, spuse o voce de lângă mine. Alerga atât de repede! Are picioare foarte lungi, nu-i aşa?

Era Băiatul-cu-Tuba, privind în sus la mine. Spuse din nou:

— Star, cea căreia îi spuneţi Amarrylis. A alergat după autobuz.

O, ce uşurare! Lizzie mă apucă de braţ, spunând:

— Slavă Domnului! Slavă Domnului!

— Nu, nu autobuzul nostru de mers acasă, spuse Băiatul-cu-Tuba. A luat un autobuz care merge în cealaltă direcţie.

Întinde-ţi aripile şi zboară

— Trimiteţi după Dodo, ţipă Lizzie.

— Nu, Lizzie! Ce poate face el? L-ar suna pe tatăl lui Star şi mă gândesc că asta ar însemna probleme… Oricum, el e plecat cu FE.

— Cine e FE?

— Taci, Jono, şi lasă-mă să mă gândesc… Unde ar fi putut pleca?

Stăteam acolo, noi trei şi Băiatul-cu-Tuba. Speriaţi.

Apoi Jono spuse:

— Hei, pun pariu că a plecat în Franţa. Acolo e mama ei, nu?

— Dar e petrecerea, strigă Lizzie. Cu siguranţa nu ar vrea să piardă asta, nu? De fapt, nu e moartă după petreceri, nu?

— Ce vom face, ce ne facem? m-am plâns şi m-au podidit lacrimile. Eram într-adevăr panicată. Star nu poate supravieţui în Paris! Star se pierde şi la centrul comercial!

E atât de încrezătoare! îşi vor da seama!

— Cine? Francezii nu sunt chiar aşa de răi.

— NU mă refer la francezi, Jono. Mă refer la orice persoană rea, de oriunde! Star e atât de naivă în viaţa reală! Ştiu că e foarte deşteaptă la şcoală, dar nu are deloc simţul realităţii!

Sloiul de gheaţa crescuse şi-mi cuprinsese tot corpul.

— E în ordine, Emma, spuse Jono. Calmează-te, o rezolvam.

Dar în capul meu cineva ţipa: „PANICĂ! ATAC DE PANICĂ PE BUNE!”

Nu vreau să am vreodată copiii. E destul de rău să fii îngrijorat pentru prieteni.

— Star nu se poate să fi plecat aşa departe. Nu are bani, spuse el.

— Ba da, are! Are bani de la doamnele în vârstă de la ceainărie. Spune că ele insistă să îi dea bacşişuri. Alfred şi doamna Blake, şi Violet... Iar Star nu prea iese în oraş, decât cu noi. Se poate să fi economisit o avere.

— Emma! Nu fabula! Calmează-te, spuse el, încercând să fie stăpân, dar l-am văzut des clipind şi pierzându-şi calmul.

Şi el era îngrijorat.

Bilet numai pentru dus

autobuzul greşit

Nu voiam să mi-o închipui pe Star într-un autobuz ciudat. Nu unul care să o ducă departe de Lizzie şi de Jono, şi de mine.

Cred că se simţea lăsată deoparte, exclusă, nu-i aşa?

Mi-o aduc aminte la petrecerea lui Jono. Spunea că tatăl ei nu mai avea timp pentru ea.

De ce nu mi-am dat seama cât de nefericită era?

Acum pleca.

Cu autobuzul greşit. Şi probabil cu bilet dus. Fără

întoarcere.

treabă de fete

— Nu, Jono, nu poţi veni!

Eram o gaşcă mare la poartă acum, toată trupa lui Jono, agitându-ne şi jucând de pe un picior pe altul, îngrijoraţi.

— Dar mă descurc bine la aeroport, M! insista el.

— Renunţa, Jono. E o treabă de fete, spuse Lizzie hotărâtă. Nu cred că Star ar vrea ca tu să fii acolo. Dar ne poţi duce genţile acasă, nu vrem să le cărăm atâta drum.

Îşi lăsă geanta la picioarele lui Ashad şi eu am trântit-o pe a mea în faţa lui Jono – nu puteam căra cutii de fursecuri la aeroport! Jono mă apucă de mână şi începu să scrie pe dosul ei. Am încercat să o trag, dar el ţipă:

— E mobilul meu, proasto! Poate ai nevoie de ajutorul meu!

— Slabe şanse. Dar ne poţi împrumuta nişte bani de taxi, am spus.

— A, da, bine, spuse el, golindu-şi buzunarele. Ashad? Tunde? striga el. Aveţi ceva bani în plus?

Ne-am descurcat bine. După cum se dovedi, aveam destui bani de taxi până la aeroport.

Întrebarea A: Aţi încercat vreodată să luaţi un taxi la patru şi jumătate, vineri după-amiaza?

În final a trebuit să-l trimitem pe Ignorat pe strada principală, să ne aducă unul până la şcoală.

— Ne vedem mai târziu la petrecere? strigă el când plecam cu taxiul, în timp ce Lizzie şuieră:

— Urmăreşte avionul acela!

A durat secole să ajungem la aeroportul East Midlands. Traficul era groaznic. Aşa e vinerea, presupun.

Întrebarea B: Aţi încercat vreodată să găsiţi pe cineva într-un aeroport, când acea persoană nu vă caută? Sunt atâţia oameni la aeroport! Niciunul nu arata normal.

Niciunul nu era Star. Erau sute de familii cu copilaşi ţipând după lucruri de la magazine şi cupluri în vârstă plecând în insulele Canare în pantofi sport bej şi pantaloni cu elastic în talie.

— Cum o vom găsi? Pun pariu că şi-a schimbat hainele, se plânse Lizzie. Dacă ar fi încă în uniforma, ar ieşi în evidenţă în mulţime, cum se întâmplă în excursiile şcolare.

— Hai să verificăm avioanele de pe afişaj, am spus. Aşa ne putem uşura căutarea.

— Cum? spuse Lizzie, încruntându-se. Te cam dai mare, M. M de la Gură-Mare!

— Gata, Lizzie! Stresul te transforma într-o vrăjitoare! Hai, unde ar zbura ea? Mi-a zis unde lucrează mama ei, dar nu-mi amintesc numele oraşului.

— Grozav! spuse Lizzie. Adopta o voce de fetiţă şi spuse: Scuzaţi-mă, la ce oră e avionul care duce undeva în Franţa, unde este un colegiu?

Am mijit ochii. Celulele creierului şi neuronii, în bucăţi mici, transmiteau semnale: „Pune-te pe treabă şi revino-ţi!"

— Este lângă Paris, am spus. Mama ei lucrează la un colegiu într-un oraş lângă Paris, dar nu-mi amintesc numele. Lizzie, ce putem face?

— Poate că ar trebui să ia un avion către Paris pentru început?

Am alergat prin aeroport şi ne tot întindeam gâturile să vedem vreun monitor din alea mici.

Nu era trecut niciun avion către Paris.

— Înseamnă că nu are cu ce să plece, spuse Lizzie.

— Să nu renunţăm încă, am strigat.

Am alergat la tabela cu orarul de zbor. Un avion către Paris decolase la patru şi zece! Ajungea la Paris la cinci şi douăzeci şi cinci. Am strigat:

— O, nu! E acolo sus! Star e acolo sus, singură!

— Nu, nu e. E sus într-un avion cu pilot şi nişte

stewardese drăguţe.

— Dar asculta, Lizzie, ea n-a mai zburat niciodată, e nefericită, se va pierde, îi va fi rău, va fi speriata, bombardată de terorişti, răpită şi…

— AJUTOR! ţipă Lizzie. AJUTOR! RĂPIRE! BOMBE! RĂPIRE! VIOL!

Timp de o secunda, nu m-am putut decide dacă era Actriţa-Lizzie sau Adevărata Lizzie dând o reprezentaţie. Un poliţist cu jachetă ţeapănă se grăbi către noi. Avea o armă la curea – sau era un telefon mobil, nu ştiu, dar părea serios.

— Ce s-a întâmplat, domnişoarelor? întrebă el. Aţi găsit un pachet suspect?

— Nu, e vorba despre prietena noastră, Star, Amarrylis. Prietena noastră! A fugit! am strigat. Şi nu se pricepe la asta.

— Unde este, unde e? oftă Lizzie.

Şi apoi le-am observat pentru prima dată.

Teancuri de reviste strălucitoare. Şi în spatele lor?

Cărţi.

— Vino, am strigat, repezindu-mă către cărţi, cu Lizzie după mine, trecând de cărucioare şi mulţi oameni cu seturi de golf, printre standurile de reviste, până la cărţile groase cu scrisul auriu.

M-am izbit de un bărbat bronzat, cu un sombrero verde-smarald care spuse ceva foarte nepoliticos. Ştiam că, dacă Star este în acest aeroport – şi probabil că era, pentru că nu plecase încă de la şcoală când avionul decolase –, era lângă cărţi.

Lizzie o văzu prima.

Star era îngenuncheată lângă cărţi, cu capul în jos, citind.

Ne-am aşezat de o parte şi de cealaltă a ei.

Am spus:

— E timpul să vii acasă, Star.

Sări, se întoarse către mine, apoi un zâmbet larg îi

lumină faţa.

Spuse ascultătoare:

— Da, bineînţeles, M. Cartea asta oricum nu este prea bună. E scrisă prost.

O puse înapoi pe raft şi se ridică. Faţa îi era toată crispată.

— Star, ce faci? am spus, încercând să-mi stăpânesc vocea.

Avea să plângă dacă nu eram atentă.

— Am vrut să iau un avion, spuse ea, dar n-au vrut să-mi vândă un bilet. N-am ştiut că trebuia să-l rezervdin timp. Nu m-au lăsat să plec. N-am ştiut ce să fac în continuare şi apoi am văzut nişte cărţi…

— Ascultaţi-mă, voi două, strigă Lizzie. Sunt foarte stresată şi şocată, şi flămândă. Am nevoie de chipsuri. Acum!

— Lizzie, e un aeroport, mâncarea e scumpă şi nu prea bună.

— Avem banii Clanului Wot, insistă ea, şi ei vor să-i cheltuim, ar vrea să facă parte din operaţiunea de salvare a lui Star. N-ar vrea să ne fie foame.

— Şi eu am bani, spuse Star. Destui pentru brioşe cu zmeură dacă vreţi.

Aşa că am luat chipsuri cu oţet şi ketchup, şi cola, şi brioşe, amestecându-ne printre copii gălăgioşi şi părinţii lor, nervoşi. Lizzie îi făcu cu mâna poliţistului.

— S-a rezolvat! spuse ea.

Ne-au rămas bani chiar şi pentru taxiul de întoarcere. Şi în taxi i-am trimis un mesaj Ignoratului, spunând că Star e în siguranţă cu noi, acum.

Era prea târziu şi eram prea obosite să mai mergem la petrecerea de la piscină, probabil se terminase deja, aşa că am mers la mine acasă pentru…

PRĂJITURA CU CIOCOLATĂ
DE LA ORA 11

Aveţi nevoie de:

- **110 g făină**
- **110 g zahăr (nu din acela sănătos)**
- **110 g margarină sau unt**
- **puţin praf de copt**
- **2 ouă mari sau 3 mai mici, de găină, nu de puicuţe de fermă, îngrămădite laolaltă într-un hambar, deprimate, cărora fermierul le strigă „ÎMPINGEŢI! TOATE!”**

1. Strecuraţi făina, praful de copt şi cacaua într-un castron şi adăugaţi restul de ingrediente. Cu excepţia ciocolatei.
2. Luaţi un mixer şi amestecaţi totul.
3. Ungeţi cu unt interiorul unui vas.

Mama recomandă un vas cu fundul detaşabil (!!!)

4. Turnaţi înăuntru amestecul.
5. Daţi-le lui Lizzie şi lui Star câte o paletă de la mixer să o lingă, apoi curăţaţi singuri castronul cu câte degete vă încap înăuntru.
6. Coaceţi la 170°C timp de circa o jumătate de oră. Puneţi mănuşile de bucătărie când umblaţi cu ceva fierbinte!

În timp ce se coace, topiţi ciocolata într-un vas cu apă fierbinte. Apoi, când e puţin răcită, turnaţi peste prăjitură! Lingeţi vasul şi degetele.

A! Şi încălziţi cuptorul cum se cuvine înainte sau nu vă iese.

În timp ce aşteptaţi să se coacă, vorbiţi cu cele mai

bune prietene şi bucuraţi-vă că puteţi.

n-o lua pe drumul acela

— Se pare că nu reuşesc să mă înţeleg cu Lynn, spuse Star. Prima dată când ne-am întâlnit şi tata a spus: „Lynn, aş vrea s-o cunoşti pe Amaryllis”, ea a stat pur şi simplu şi s-a uitat lung la mine. Îi puteam simţi parfumul. Era... ascuţit. Am zâmbit şi am făcut un pas înainte, apoi m-am oprit. Ea nu a zâmbit la rândul ei. Nu m-a atins niciodată. Pune un scut între noi.

— Dar copiii ei? am întrebat eu.

— Suntem foarte diferiţi. Ei îmi spun Tocilara şi Ştie-Tot. Sunt de părere că mă dau mare când citesc. Şi mă întreabă: „De ce nu ai prieten? Kate are şi e mai mică decât tine”. Îi aud şuşotind în spatele meu.

— Tatăl tău nu te apără?

— Nu cred că observă, spuse ea.

„Ce generos din partea ei”, am gândit.

Continuă:

— Se simte ciudat. Îşi drege mereu vocea ca şi cum ar avea ceva în gât care îl deranjează. Spune că nu şi-a dat seama cât de *nenatural* a fost.

— Ce a fost nenatural?

Star părea foarte mică în seara aceea. De fapt nu e. E mai înaltă decât mine.

— Se referă la mine. Spune că nu a înţeles cât de greu va fi să mă crească într-o familie albă.

— Despre ce vorbeşte? strigă Lizzie. Ar trebui să fie mândru de o fată ca tine, deşteaptă şi bună! Uite la familia mea, noi suntem de culori diferite şi tipuri de păr diferite. Eu semăn mai mult cu George Patriarhul, şi Michael cu mama. Toţi suntem diferiţi, toată lumea este, cu excepţia celor care trăiesc într-un sătuc departe de restul lumii şi atunci...

— Mersi, Lizzie, hai să n-o luam pe drumul ăla, am spus.

— Tata nu a vrut să fie rău cu mine, spuse Star defensiva. Pur şi simplu nu ştie ce să facă, îmi dau seama. Încearcă să mulţumească pe toată lumea. Şi ei sunt trei. Eu nu mă încadrez.

Am spus:

— Se pare că ei nu prea încearcă să se încadreze cu tine! Star, de ce nu ne-ai spus despre asta, pe bune?

— Puteaţi crede că ei au dreptate, spuse ea. Puteaţi fi în aceeaşi tabără. Puteaţi să mă evitaţi şi voi.

— Star, eşti prietena noastră! se înfurie Lizzie. Noi nu te evitam!

Star spuse:

— Mă tot gândesc la poezia aceea, *Se duc de lângă mine, cei ce mă căutau cândva.* Ştiu, nu este despre taţi, dar aşa mă simt eu. Uitată. Ştiţi poezia?

Lizzie şi cu mine ne-am uitat una la cealaltă. Lizzie spuse:

— Nu-mi aduc aminte de ea acum.

Am spus:

— Star, îi spui mamei tale că eşti nefericită? îi scrii, nu-i aşa?

Dădu din cap şi spuse încet:

— Nu, adică îi scriu, la fiecare două săptămâni, dar nu-i spun tot ce simt. N-ar fi corect. Ar trebui să mă descurc. Ştiţi, mama e o singuratică. Mi-a spus că niciodată nu a fost menită să fie într-o familie sau un cuplu. A încercat şi nu a mers, dar s-a gândit că ar trebui să fiu eu într-o familie, cât timp ea e în Franţa. Mama şi tata s-au gândit că fac ce e bine, dar s-a dovedit a fi rău. Nu mă încadrez într-o familie. Ar trebui să fiu şi eu pe cont propriu.

— Nu, tu n-ar trebui să stai singură! Nu poţi gândi că eşti la fel ca mama ta. Nimic nu rămâne la fel. Lucrurile se schimbă, mereu. Şi ce ne-am face Lizzie şi cu mine fără

tine?

Star a izbucnit în lacrimi. Apoi şi Lizzie, tare şi cu hohote, apoi eu. Nu puteam răbda să mă gândesc la nefericita Star, singură, îngrijorată. Mi-am întins braţele în jurul ei şi Lizzie a încercat să ne îmbrăţişeze pe amândouă. Basil a observat ocazia şi a venit şi el în îmbrăţişare.

Era timpul pentru prăjitura cu ciocolată, chiar dacă aceasta avea să fie gata cu mult înainte de ora unsprezece. Era timpul să privim ciocolata topită, neagră şi strălucitoare, acoperind prăjitura.

Puteţi să dublaţi cantitatea şi să faceţi o prăjitură imensă sau două rezonabile. Eu am făcut una mică extra pentru Sophie şi Sarah şi le-am lăsat-o să o mănânce dimineaţă. Prăjitura cu ciocolată de la ora 11 se mănâncă atunci când e călduţă, într-un castron, cu lingura.

Puteţi pune îngheţată peste ea sau iaurt simplu, sau frişcă, dacă sunteţi cu adevărat pofticioşi.

Puteţi topi ciocolată şi pentru un strat de mijloc, turnând într-un vas lapte din acela condensat, amestecat cu şi mai multă ciocolată.

Puteţi pune pe deasupra un strat de bombonele sau ciocolată.

O puteţi amesteca cu o furculiţă.

Puteţi să mai adăugaţi fulgi de ciocolată.

Sunt foarte multe feluri de a mânca Prăjitura cu ciocolată de la ora 11. Orice mod aţi alege, vă veţi simţi mai bine.

Doar dacă nu mâncaţi prea mult. Atunci e vina voastră.

Am doar şaisprezece ani. Atâtea moduri de a mânca ciocolată! Atâtea lucruri pe care să le aştepţi de la viaţă! Dar încă nu-mi dau seama ce a scris Ignoratul pe spatele bluzei mele de şcoala, pentru că s-a mâzgălit în criza Star… Ceva despre Emma… M… a mea… Ceva cu…

şopârlă pufoasă

— Nu cred că mai pot mânca, spuse Star, aşezând jos castronul lângă sacul de dormit.

— Ne mai trebuie ceva şi dimineaţa, oricum, am spus.

— *Este* dimineaţa, spuse ea. Mâncăm Prăjitura cu ciocolată de la ora 11 la unu şi jumătate.

Faţa îi era pătată. Ochii – umflaţi. Arătau ca nişte migdale roz, băgate în zahăr, dar ea se simţea mai bine după plâns, destul de liniştită şi optimistă, iar Basil o bine dispusese cu încercările lui de a o linge pe faţă. Presupun că îi plăcea amestecul de lacrimi sărate cu ciocolata.

— Basil, spuse ea, eşti ca o şopârlă pufoasă.

Eram prea obosite ca să ne gândim să ne culcam. Şi ceva mă împingea s-o lămuresc pe Star, deşi o parte din mine nu voia. Era ca şi cum aş fi aşteptat iar la uşa sălii de examene, vrând în acelaşi timp să intru acolo şi să fac faţă întrebărilor de care mă temusem, dar şi să fug în parcul cu îngheţată.

Am şters cu degetul castronul pentru ultimele resturi de ciocolată şi am spus:

— Deci, Star, presupun că le-ai spus tatălui tău şi lui Lynn că stai aici?

— DA. I-am cam minţit.

— Cam da, spuse Lizzie.

Mi-am lins degetul până când n-a mai avut gust de ciocolată.

— Cât timp le-ai spus că stai?

— Am spus că stau în weekend. Nu m-am gândit mai departe. Destul timp cât să scap.

— Deci nu vor fi îngrijoraţi până duminică după-amiază?

Ridică din umeri şi lacrimile o podidiră din nou…

— Nu ştiu dacă… dacă… se vor îngrijora vreun pic,

şopti ea.

— Bineînţeles că o vor face, cel puţin tatăl tău. Toţi părinţii se îngrijorează, am spus.

Ah! Părea că vorbeşte mama mea?

— Cred că ar trebui să-i spui mamei tale, Star.

Lizzie spuse, cu tact:

— Aş fi furioasă pe părinţii mei dacă mi-ar face asta vreodată!

— Ce altceva ar fi putut face? strigă Star în acelaşi timp în care eu ţipam:

— Taci din gură, Lizzie!

Star înghiţi în sec. Spuse:

— Bine. Cred că sunt furioasă. Aş vrea să locuiesc cu amândoi. Asta nu se va întâmpla. Dar dacă îi spun mamei va fi supărată! Nu vreau să creadă că nu fac faţă. Şi vedeţi, nici măcar nu ştiam că trebuie să rezervi biletul de avion şi femeia de la aeroport a spus că nu erau zboruri către… unde am vrut eu să merg.

— Erau zboruri către Paris, am spus, nedumerită. Şi mama ta ar dori să ştie că eşti nefericită. Ar vrea să te ajute. Este mama ta. Este stipulat în contractul ei că trebuie să aibă grijă să fii fericită. Ai vreun număr de-al ei din Franţa? Star? STAR?

Stătea cu capul plecat, fără să se uite la mine, mângâindu-l pe Basil şi fredonându-şi singură. Se comporta ca Sarah şi Sophie când pretind că nu mă văd.

— Star! Ai un număr de-al ei, nu-i aşa? Dă-l încoace!

Lizzie spuse:

— M de la mediatoare!

Star căută în geantă un carneţel şi mi-l dădu.

Spuse:

— N-am folosit niciodată numărul. Lynn se plânge de factura telefonică. Aşa că nu ştiu dacă e prefixul bun pentru Franţa. Şi M, ai mustaţă de ciocolată.

— Putem verifica imediat numărul, am spus, ştergându-mi faţa cu coada lui Basil. Haideţi.

M-am simţit foarte eficientă în timp ce coboram scările. Puteam rezolva toate astea, erau doar numere. Am verificat prefixul.

— Formează tu, M, spuse Star.

— E foarte târziu, spuse Lizzie.

— Este o urgenţă, i-am răspuns.

Stăteam pe hol, ascultând bâzâitul telefonului francez, la sute de mile depărtare. Nimic. Nu răspunse nimeni şi deodată am ştiut de ce.

— Star, n-au cum să fie la colegiu acum! Ei sunt probabil cu vreo două ore înaintea sau în urma noastră şi nu sunt la serviciu acum.

— Bineînţeles! Sunt în oraş, mâncând melci cu usturoi! strigă Lizzie.

— Nu, spuse Star. Nu e de la colegiu, e numărul de la apartamentul ei.

— Poate am format greşit. Sunt o groază de cifre.

Am încercat din nou. Fără rezultat.

— Mai bine scriem o scrisoare, anunţă Lizzie. O poţi scrie tu, Star, dar noi te supraveghem. Nu cred că tu spui lucrurile potrivite. Ceva de genul: „Dragă mamă, vremea e minunată aici, dar, mamă, vino şi ia-mă pentru că nu mai suport faptul că ei mă exclud din viaţa lor şi sunt GROAZNIC DE ORIBILI...”

— Şt! Taci, Lizzie!

Prea târziu. Am auzit o uşă deschizându-se sus.

— Ce Dumnezeu faceţi voi acolo? sâsâi mama. Le veţi trezi pe Sarah şi pe Sophie. Deja ne-aţi trezit pe tata şi pe mine.

— Păi... vă voi plăti preţul convorbirii, am mormăit eu.

— De ce? Unde sunaţi?

— Franţa.

— CUM?

— Îmi pare rău, doamnă Peek, eu sunt de vină, spuse Star. Mama lucrează în Franţa, vedeţi...

Mama clipi. Aproape îi puteam auzi creierul ticăind.

Spuse:

— Telefonează, Star.

Şi se întoarse înapoi sus.

Am făcut asta. Am numărat până la cincizeci în timp ce suna.

Nu răspunse nimeni.

Basil curăţă tot

Trebuia să mă aştept, deoarece Basil mă urmăreşte pretutindeni, mai ales când prietenele mele sunt la mine.

Nu venise jos cu noi. Nu m-am gândit la asta până când nu m-am întors în camera şi l-am prins asupra faptului.

— Basil! am ţipat eu, dar el lingea şi mai repede în caz că-l prindeam înainte de ultima înghiţitură.

— Ei bine, mâncasem aproape totul, oricum, spuse Star.

— A curăţat castronul bine, spuse Lizzie. Se poate angaja la Cafeneaua Arătoasă la spălat vase.

— Vom încerca din nou dimineaţă, Star, am spus. Voi vorbi chiar cu părinţii dacă eşti de acord. Poate ştiu vreun mod de a o contacta.

— Încă nu sunt sigură că e cea mai bună soluţie…

— Trebuie să gândeşti pozitiv, Star! anunţă Lizzie. Eşti fantastică. Multă lume crede asta! Ne ai pe noi şi pe Jono, şi pe Ashad, pe Dean, pe Adam şi pe Tunde, şi chiar pe Dodo! Te vei duce la facultate în câţiva ani şi, dacă nu rezolvi ceva între timp, pun pariu că vei putea locui cu M şi cu mine.

— Mersi, Lizzie, spuse Star, dar poate că ar trebui să vorbeşti întâi cu ai tăi.

— Vor fi de acord, anunţă Lizzie. Michael pleacă din septembrie, aşa că ai putea avea camera lui. Mama te place şi Patriarhul va face ce i se spune. Vezi, toată lumea

te iubeşte. Gândeşte-te la persoanele în vârstă de la ceainărie. Gândeşte-te la Băiatul-cu-Tuba!

scrisori de dragoste, din inimă

Star îşi dădu cu mâna peste gură.

— Lizzie! Mi-ai adus aminte. Băiatul-cu-Tuba. Mi-a dat o scrisoare în faţa şcolii aseară, dar n-am avut timp s-o deschid pentru că fugeam. Poate mai vrea cărţi.

Se ridică şi căută în buzunarele laterale ale genţii ei. Scoase un plic boţit şi începu să-l îndrepte cu dosul palmei.

— Lasă îndreptatul, fată! strigă Lizzie. Uită-te la scris! Nu a fost scrisă de Băiatul-cu-Tuba. Deschide-l mai repede!

Se duse să-l ia de la Star, care îl ţinea bine:

— Nu. Este al meu, spuse Star. Ştii, trebuie să fi fost un plic elegant înainte ca Băiatul-cu-Tuba să fi pus mâna pe el.

— Deschide-l, Star! Suspansul mă omoară, am strigat. Aş fi rupt imediat aşa o scrisoare, dacă aş fi primit vreuna. Star se folosi de cuţitul de la prăjitura cu ciocolată.

Şi ştiţi ce? S-a dus mai întâi la baie, să-l spele!

Dragă Star.

Ce nume minunat! Nu l-am mai auzit până acum, dar fratele meu mai mic, Sam, spune că aşa ţi se zice. A făcut o greşeală şi a tras cu urechea la adresa de e-mail a prietenei tale. E drăguţă, dar pe tine te aşteptam. Sunt câteodată în staţia de autobuz, în drum spre colegiu. Sâmbăta lucrez la magazinul sport, dar voi renunţa curând la acest post. Am o slujbă de vacanţă în fiecare dimineaţă în librăria de după colţ. Asta mi se potriveşte mai mult.

Sam spune că mereu citeşti. Ce autor îţi place?

Cred că eşti foarte drăguţă.

Şi bună. Asta spune Sam.

Craig

— Iar acest Craig, spuse Lizzie.

— O, M, îmi pare rău că nu era Străinul Chipeş până la urmă, spuse Star.

— N-are nimic! am spus. Mi-am dat seama că nu mă mai gândisem la Străinul Chipeş de ore întregi. Am spus: Craig trebuie să fi fost cam uimit când am apărut la magazinul de articole sportive. După câte mi-amintesc, era un tip bine. Şi acum îmi dau seama că era în staţie cu BT uneori. E înalt şi brunet. Se pare că ţi s-ar potrivi, Star.

Star strâmbă din nas. Spuse:

— Nu-mi prea place stilul lui, vreau să spun că nu scrie prea elevat.

Lizzie izbucni în râs şi eu am spus:

— Star! Nu fi atât de pretenţioasa! Asta e pentru că scrie multe e-mailuri.

Acum Lizzie îşi făcea numărul de Madame Machiavelli.

— Va trebui să te întâlneşti cu el, Star. Vei merge la magazin săptămâna viitoare. Ochii îi luceau şi continuă: Te ducem noi acolo. Te aşteptăm şi apoi mergem toate la o prăjitură cu lămâie.

— Lizzie, nu ştiu ce să spun despre asta, eu…

— Ştii, striga Lizzie, cred că voi fi o mătuşă preocupata în loc de actriţa. Sunt bună în a rezolva problemele oamenilor. Mătuşile preocupate stau pe canapea şi se uită la TV dimineaţa, nu-i aşa?

să priveşti problema în profunzime, sub lumina unei luni imense

Stăteam acolo, gândindu-mă că ar trebui să deschid mai multe ferestre – multă prăjitură cu ciocolată, fundul lui Basil… Câinele era încă încolăcit în jurul picioarelor lui Star, aşa că l-am dus jos şi i-am dat drumul în grădină. Mai ales că sâmbăta dimineaţa tata curăţa mizeria. Trebuia să

facă în viaţă ceva folositor, să aibă un ţel.

O lună imensă, galbenă, zăcea pe cer. Mă întreb cum se vede din Franţa. Star ar fi putut fi acolo! Gândiţi-vă la toţi bărbaţii aceia cu vinul lor şi baghetele, strigând: „*Merde*!” oricărui englez. Gândiţi-vă la Star singurică, cu ochii aceia mari, speriaţi, ai ei.

Gândiţi-vă la acea lună imensă, strălucind deasupra noastră, când vieţile noastre se schimbau. Luna strălucea deasupra lui Pram Gran, a lui Dodo şi a lui Karen Grey, a lui Basil şi chiar a Clanului Wot. Dacă părinţii nu ar fi fost atât de răi şi de restrictivi, luna ar fi putut străluci deasupra noastră în Ibiza! Ne doriserăm să mergem acolo după examene, ar fi fost grozav, am fi fost atât de şmechere şi de strălucitoare, am fi înotat şi am fi băut *sangria,* am fi dansat toată noaptea, dar părinţii n-au putut decât să ne spună câtă încredere au în noi, BINEÎNŢELES, dar nu şi în ceilalţi, care bântuie printre şezlonguri, putând fi ucigaşi, hoţi şi violatori. Atât de nevrozaţi, părinţii ăştia!

Mă bucur tare că Star n-a plecat atât de departe. Se putea îmbolnăvi, era posibil să nu-i priască mâncarea sau să primească nişte pastile rele, sau să facă insolaţie, sau să stea pe malul mării şi să fie înţepată de meduze, sau să fie luată de bandiţi pe biciclete şi dusă în ascunzătorile lor de pe munte şi răpită pentru răscumpărare.

Basil ţopăi în sus pe scări după mine şi se aruncă din nou la picioarele lui Star, cu un oftat adânc de mulţumire. Cred că mai degrabă m-aş reîncarna într-un câine mic decât într-un iepure.

Am stat trează un timp, privind luna care se strecura printre draperii.

Şcoala e atât de departe acum… Fiecare o ia în altă direcţie… E-mail pentru mama lui Star… Doar dacă nu e tehnofobă cum e Star… Ce ne facem cu ea? Nu mai poate trăi ca până acum…

biserică albă, flori purpurii şi peştişori albaştri

Era încă întuneric când m-am trezit.

Asta din cauză că draperiile erau trase şi nu mai era luna să se strecoare.

Era miezul zilei.

O puteam auzi pe Lizzie fornăind şi sforăind puţin. Lizzie vorbeşte prin somn, e mortală! Câteodată se ridică şi strigă: „Ce aia? Dă-mi! Ne!" şi apoi cade la loc.

— Star, am şoptit eu destul de tare cât să o trezesc dacă dormea, eşti trează?

— Da, spuse ea, şi mă bucur că sunt aici cu tine şi cu Lizzie. Cred că aş fi puţin speriată să mă trezesc de una singură. Singură, pe un chei, la malul mării. Uite, acum îmi vine în minte o poezie, despre bărci şi apa mării izbindu-se de chei…

M-am gândit… nu prea ştiu geografie, dar Parisul nu e pe malul mării, nu-i aşa?

Am spus:

— De ce ai fi pe un chei pe malul mării, Star?

— M-am gândit să iau feribotul între insule, ştii. Trebuie să îl aştepţi, dimineaţa devreme. Poate întâi pescuieşte de dimineaţă.

— Sunt multe insule în mijlocul Franţei?

— A, nu Franţa, M, eu plecam în Grecia. Să navighez pe Marea Egee.

— Singură?

— Nu, cu cel de pe feribot sau cu pescarul. Într-o bărcuţă cu vâsle.

— Star… Ce e chestia asta cu Grecia? Noi ne-am gândit că încercai să iei un avion către Paris. La naiba, Star!

— Am vrut doar să stau şi să visez printre insule. Insulele din Marea Egee. Cât îmi plac cuvintele acestea! Poţi auzi valurile în ele, izbindu-se de stânci. Marea ca un

vin negru…

Părea că face o vrajă.

Continuă, ca şi cum n-aş fi fost acolo:

— Niciodată n-am înţeles de ce Homer a spus că este închisă la culoare, precum vinul. Poate că marea este închisă precum vinul roşu noaptea? Poate că Homer avea un altfel de vin. Am vrut doar să dispar, M. Mă tot gândeam la biserici mici albe, cu flori purpurii. Flori purpurii, regale, peste tot. Marea albastră, albastră, plină de peştişori.

— Şi soarele fierbinte. Şi băieţi bronzaţi, ca nişte zei, minunaţi de te dau pe spate. Mmmm! Cu păr negru, creţ şi braţe puternice…

— Ei, bună dimineaţa, Lizzie!

— Acele flori purpurii sunt împletite în părul meu. Sorb cafeaua, privind către marea luminată de lună. Muzica din cluburi se aude până la cinci dimineaţa…

Lizzie se ridică în sacul ei de dormit şi strigă:

— Nu vom avea mereu şaisprezece ani! Să profităm de asta, fetelor! Mergem pe insulă într-o vară, curând, toate trei! Aşa că, aveţi grijă!

Cineva bătu la uşă.

— Vor să ştie dacă ne-a mai rămas prăjitură de ciocolată, am mormăit eu. Plecaţi Sarah şi/sau Sophie!

— Emma, Star! Treziţi-vă! Era tata. A venit cineva.

a venit cineva

A venit cineva! Probabil Jono Watkins, care bate la uşă să ne spună că organizează încă o petrecere cu alune şi muzica dată tare.

— Cine este?

Mă rugam să nu fie Lynn şi tatăl lui Star. Lucrurile ar deveni triste. Întreaga situaţie ar ieşi la iveală, ca o piersică putredă, şi nu sunt sigură că puteam face faţă unei astfel de situaţii înainte de micul dejun.

— Haide, Emma! Sculaţi-vă şi veniţi jos! Toate.

Nu suna bine.

Am ţopăit până jos. Eu aveam cuvertura pe mine, Star şi Lizzie erau în sacii de dormit.

Mama ne aştepta pe hol. Părea într-un fel emoţionată şi neîndemânatică. Se uita la sacii de dormit, dar noi îi purtam mereu în dimineţile în care eram toate trei la una dintre noi. A devenit o tradiţie.

Spuse:

— Cineva vrea să te vadă, Star. Este în camera de zi.

A, nu. Ei bine, nu aveam s-o lăsăm pe Star singură să rezolve asta! Stăteam fiecare de o parte şi de alta când să trecem de uşă, dar n-am reuşit să încăpem toate deodată. Eram cam îngrămădite.

Dar în camera de zi era o Star foarte înaltă.

Star încremeni timp de o secundă.

Apoi sări direct în braţele mamei ei.

— Lizzie, Emma! Haideţi să luaţi micul dejun, spuse mama mea, împingându-ne în bucătărie.

Căută în congelator şi găsi nişte cornuri cu ciocolată. Primeam astfel de cornuri numai la zile speciale, cum ar fi aniversările. Măcină boabe de cafea. Lizzie şi cu mine stăteam la masă, aşteptând. Simţeam mirosul de cafea măcinată şi de cornuri încălzindu-se în cuptor, cu ciocolata neagră topindu-se în straturi crocante, şi m-am gândit că asta e o zi în care lucrurile se schimbă.

lucrurile se schimbă şi cornurile sunt crocante

Când Star şi mama ei veniră, în sfârşit, în bucătărie, mama le aşeză la masă. Sophie şi Sarah stăteau în uşă.

Mama lui Star spuse:

— Mă bucur să te găsesc într-o familie aşa de caldă, Amaryllis. Săracul tatăl tău a fost atât de şocat când mi-a deschis uşa! Spune că vii des aici la sfârşit de săptămână. Mă bucur că ai încă prietene bune. Se întoarse către mama

mea şi spuse: Vă mulţumesc că o primiţi pe Amaryllis în casa dumneavoastră, doamnă Peek.

— E o plăcere…

— Natalie. Şi acum mă cheamă Natalie King, că sunt din nou singură.

— Trebuia să-mi spui că vii, mamă, strigă Star. Puteam fi plecată! De fapt, eram plecată!

— Îmi pare rău, draga mea. A fost o chestie de moment. Tu… Scrisorile tale te-au dat de gol.

Star se încruntă:

— Dar mi-a luat mult timp să le scriu.

Mama ei îi luă mâna. Spuse:

— Aşa eşti tu. Scrisorile tale nu sunau bine. Mi-am dat seama că încercai să ascunzi nişte trăiri. Cuvintele erau prea strălucitoare. Aşa că am telefonat la aeroport şi m-am urcat direct într-un avion.

— Cum ai reuşit asta? se înfurie Star. Mie nu mi-au dat bilet pe loc!

„Ups…”

Mama ei se uita lung la ea. Cum va ieşi Star din asta? Nu va ieşi; în niciun caz, nu uşor. Star nu ştie să mintă. Dacă are ceva de ascuns, o face tăcând.

Mama ei spuse:

— E totul în regulă la şcoala?

— Da, am terminat cu examenele acum. Avem vacanţă.

— A, înţeleg, spuse mama ei. Deci poţi petrece mai mult timp acasă cu tatăl tău şi cu… Lynn şi copiii ei?

Star privi în jos şi ridică vreo două firimituri de pe masă.

Se auzi soneria, trei apăsări ascuţite.

Tata se duse la uşă, ceea ce are fi putut fi foarte jenant, pentru că era în jeanşii lui vechi, cu şorţ de lucru, dar nu conta, pentru că vizitatorul nostru era Ignoratul.

N-am văzut pe nimeni să dea buzna aşa ca Jono Watkins.

— A! Deci de asta fugeai, Star. Să te întâlneşti cu mama ta! Bună ziua, doamnă…

— Natalie. Natalie King.

— Bună ziua! îi înşfăcă mâna şi aproape că i-o smulse din umăr. Jonathan Watkins. Bună ziua, domnule şi doamnă Peek. Basil! Ce faci, băiete? Ştiţi, ultima dată când le-am văzut pe astea două (arăta spre Lizzie şi spre mine), fugeau după Star la aeroport, de parcă toţi ogarii din lume le urmăreau!

Un moment de tăcere.

Lizzie vorbi, cu vocea tăioasă ca un cuţit texan de friptură:

— Ai venit după bani, Jonathan? Dacă e aşa, mă tem că s-au dus pe chipsuri.

— Lizzie, n-am venit după bani. Mulţumesc pentru mesajul scris. M, băieţii şi cu mine eram îngrijoraţi! Ne-am bucurat că o găsiserăţi pe Star şi că eraţi în regulă, şi că Star nu se afla într-un avion spre Africa din greşeală, iar acum am venit să văd ce faceţi, fetelor. AU! Lizzie, ce faci, femeie violentă?!

Mama lui Star se holba la ea, înspăimântată, cu ceaşca de cafea între farfurie şi gură, dar Star strigă:

— E în ordine, mamă, mi-am dat seama că nu o pot face, până la urmă!

— Ce să faci?

— N-am putut pleca singură. Tocmai mă întorceam când M şi Lizzie m-au găsit. Începuse să-mi fie frică, ştii. E în regulă. Mă uitam şi eu la standul de cărţi.

Star a început să plângă. Mama ei la fel.

Sarah şi Sophie stăteau uitându-se cu ochi mari, apoi şi Sophie a început să plângă, aşa că şi Lizzie le-a acompaniat tare de tot şi, ei bine, şi eu am plâns. Ceva groaznic s-ar fi putut întâmpla, în schimb, lucrurile deveniseră mai bune. Nu erau tocmai aranjate, dar erau mai bune. Am avut un acces de râs în mijlocul plânsului. De uşurare, presupun.

— Jonathan, ia un corn cu ciocolata, spuse mama, clipind des.

— Oh. Mulţumesc, doamnă Peek, spuse el, aşezându-se, atât de politicos şi de rafinat, visul dulce al fiecărei mame.

Nu prea cred.

„Jono Watkins, cum îndrăzneşti să-ţi bagi picioarele sub masa mea şi dinţii în cornurile mele cu ciocolată… Iar căţelul meu e pe genunchiul tău!”

realitate şi vis

Mama a trebuit să mai macine cafea şi să caute în congelator alte cornuri pentru că tata nu apucase şi nici noi nu ne supăram dacă mai primeam.

Când toată lumea a încetat să se mai smiorcăie şi s-a apucat serios de mâncat, firimituri din cornuri cădeau pe jos, spre fericirea lui Basil. Lizzie a spus:

— Ai o gură aşa de mare, Jono! Gura ta e mai mare decât a lui M.

— Mda, deci, Lizzie, eram îngrijorat că Star va merge în Franţa singura.

— Nici măcar nu mergea în Franţa, pleca în Grecia! spuse Lizzie cu vocea ei de „ţi-am zis eu”. Avea de gând să stea pe malul Mării Egee.

— Acum cine are gura mare, Lizzie?! am spus eu.

Chipul lui Star s-a făcut ca gemul de caise coapte. Se întoarse către mama ei şi spuse:

— Ăsta e adevărul, mamă. Vreau să merg în Grecia. Ştii, am citit nişte cuvinte minunate scrise de cineva pe nume Kazantzakis. Îţi arăt imediat! Fugi sus şi se întoarse cu o bucată de hârtie. O îndrepta şi citi: „Fericit este omul, mi-am spus, care înainte de a muri are norocul de a naviga pe Marea Egee… Niciunde altundeva nu poate trece cineva atât de liniştit de la realitate la vis”.

Îi zâmbi mamei ei. Aceasta îi zâmbi la rândul ei. O

înţelesese pe Star, puteam vedea asta. Spuse:

— Bine, draga mea. Vom merge acolo împreună.

un gând oribil

Mă simţeam atât de fericită, atât de mulţumită pentru Star şi de încântată că am găsit-o la aeroport înainte de a pleca undeva, atât de fericită că s-a regăsit cu mama ei!

Nu m-am gândit cu adevărat la ce s-ar putea întâmpla după aceea. Nu voiam să am un gând oribil.

Mama, piază rea, spuse rigid, în timp ce tăia ceapa pentru cină:

— Ce îi vor spune tatălui ei? Lucrurile nu vor fi atât de simple pentru prietena ta, Star.

„BA DA, VOR FI! VREAU SĂ FIE SIMPLE!”

va-va-vacanţa de vară

Fără stres, fără examene, fără cicăleală din partea părinţilor cu privire la venitul acasă devreme. Totuşi, a început rău.

Star şi mama ei au respirat adânc de mai multe ori şi s-au dus să stea de vorbă cu tatăl ei.

— A fost de coşmar! îmi spuse Star. Au sfârşit prin a ţipa unul la celălalt. S-au acuzat unul pe altul că m-au abandonat! S-au legat de cum percep eu una şi alta, până când le-am spus pur şi simplu SA TACĂ! Făceau ca totul să pară mult mai rău decât este, doar pentru a marca puncte. A trebuit să-i calmez, M, şi să le spun că niciunul nu mă abandonase. E vinovăţia, ştii, vinovăţia într-o căsnicie distrusă. Şi nu era bine, ştiind că Lynn şi copiii ei probabil că auzeau fiecare cuvânt. Se scutura. Totuşi, cred că i-am liniştit. Voi sta cu mama pentru un timp, cel puţin.

Star şi mama ei au luat pentru o vreme o cameră la un motel, cu mic dejun inclus. Lizzie şi cu mine am fost în

vizita. Nu mai fusesem niciodată la un motel ca ăsta. Mi s-a părut ca o casă mare de păpuşi, cu cuverturi roz şi câini chinezeşti, alb cu auriu (probabil luaţi de la Top Bob).

Mama le-a convins să stea şi vreo două nopţi la noi şi asta a fost grozav. Înainte nu prea avuseserăm de a face mult cu familia lui Star. Mama lui Star e puţin ciudată. Ciudata într-un mod plăcut. Mama spune că nu poate fi caracterizată în cuvinte. Mmm, nu e chiar o descriere rea. Dar îmi place, mai ales pentru că e mama lui Star.

Îi spuse fetei ei:

— Până la urmă vei merge cu avionul. Am rezervat pentru noi două săptămâni. Vom vedea insulele din Marea Egee.

Star o cuprinse pe mama ei cu mâinile şi se îmbrăţişară strâns. Nu o mai văzusem pe Star niciodată atât de afectuoasă. De obicei e mai reţinuta.

Apoi îi zâmbi mamei ei şi spuse:

— Poate într-una din veri voi merge în Grecia cu M şi cu Lizzie!

— Daaa! am ţipat noi.

Mai multe despre asta în vreun an-doi, când visul devine realitate.

bronz precum bolul de salată

Lizzie şi cu mine ne-am bronzat mult. Ea a devenit maronie ca bolul nostru de salată, din lemn de măslin.

Eu m-am făcut roşie. Dar m-am dat cu kilograme de chestii pentru înainte şi după plajă şi, într-un sfârşit, am devenit un fel de roşu-auriu care se potrivea perfect cu oja sidefată de pe unghiile de la picioare. Îmi imaginam degetele de la picioare, aurii în contrast cu nisipul alb, în timp ce un bărbat minunat trecea printre palmieri, gata să-mi aducă o băutura aurie într-un pahar îngheţat, cu umbreluţă şi cu cireşe confiate. Lizzie începuse să lucreze la Cafeneaua Arătoasă sâmbăta. M-am dus şi eu o dată sau

de două ori să iau un shake de ciocolată. Îmi plăcea să fiu servită de Lizzie! Mă tot răzgândeam în privinţa comenzii, doar ca s-o stresez, pentru că întotdeauna vreau shake de ciocolată.

De asemenea, l-am spionat pe Adevăratul Craig la magazinul de articole sport, într-o sâmbătă, când mă uitam la adidaşi. Am hotărât că era destul de arătos, înalt şi brunet, dar avea ochi trişti. Ce aveam să ne facem în privinţa lui Star şi a lui? Nimic, pentru că ea era plecată cu mama ei.

Iar eu?

Plimbându-mă cu Basil într-o după-amiază, am zărit o plăcuţă în vitrina lui Bob, chiar deasupra legumelor.

angajăm vânzătoare pentru câteva ore pe săptămână

— Basil, îmi pare rău, plimbarea se întrerupe, am spus.

Nu m-aş putea concentra la interviu cu el urlând la uşa magazinului.

— Unde te duci, Emma, aşa de elegantă? strigă mama, care nu ratează nimic, mai ales dacă nu vrei ca ea să vadă.

— Pentru o slujbă, am spus. Vânzătoare la Top Bob.

— Vrei să vin cu tine? întrebă ea.

„Cum? Nici gând!”

— Aş putea întreba de bani, Emma. S-ar putea să nu te plătească îndeajuns. Este dreptul tău ca tânără să fii plătită, nu exploa…

Am trântit uşa. Mama încă mai pluteşte într-o atmosferă feministă depăşită (dar măcar poartă sutien în loc să meargă aşa, cu două baloane vechi de petrecere, cum am văzut la altele).

Gândindu-mă la bani, bani, bani, m-am grăbit înapoi la Bob. Ştiam că el e acolo, pentru că maşina roz cu argintiu era afară.

Am spus:

— Vă rog, pot vorbi cu cineva în legătură cu slujba de vară?

Doamnele cu părul de culoarea cuprului se uitară una la alta. Una spuse:

— Se întâmplă că domnul Bob este aici azi. Este în spate. Să văd dacă are timp.

Am auzit şoapte din spate. Apoi *ţaca-ţaca, ţaca-ţaca* şi apăru domnul Bob.

Am spus:

— Ăăă… am văzut… ăă… anunţul… ăă… şi aş dori… ăă… să lucrez aici. Pe timpul vacanţei, dacă se poate. Sunt… ăă… un client fidel.

Domnul Bob mirosea a balsam de rufe sau a detergent parfumat. Purta o cămaşă lila mătăsoasă şi una dintre acele cravate subţiri, pe care le poartă cowboy-i când stau de vorbă cu blondele în *saloon.*

Domnul Bob spuse:

— Da, dragă, te-am văzut pe aici. Dar nu vreau câinele ăla prin preajmă.

M-am simţit atacată.

— Cum te cheamă, dragă?

— Emma. Emma Peek.

— Vârsta, dragă?

— Şaisprezece ani. Tocmai am terminat examenele şi aş dori să lucrez timp de câteva ore în fiecare săptămână. O lumină s-a aprins – ba două – în spatele ochelarilor cu ramă aurie ai domnului Bob.

Era licăritul banilor?

— Şi stai aproape, dragă? Nu vei întârzia la serviciu, nu-i aşa?

— Stau la cinci minute de aici.

— Încă stai cu părinţii?

— Da.

— Bine. Ştii, nu prea am angajaţi. M-au lăsat baltă. Trebuie să servesc eu însumi în magazin câteodată. Şi cu vacanţa care începe este dificil pentru unele doamne de-

ale mele să lucreze. Te putem angaja pentru câteva ore în fiecare dimineaţă.

„EI DRĂCIE!” Ceasul meu biologic nu este programat pentru un început matinal, mai ales când ar trebui să mă refac după stresul de la şcoala.

Domnul Bob îşi dădu capul într-o parte, ca o pasăre cu un moţ de culoarea cuprului.

Spuse:

— Îţi pot oferi cam zece ore pe săptămână, dragă.

Ştiu că trebuia să consider că îmi face o mare favoare.

— Şi asta e cu salariul minim, nu, domnule Bob?

Uite! Am spus-o! Îmi puteam simţi faţa înroşindu-se precum coaja brânzei Edam pe care o avea în răcitor şi transpiraţia iţindu-se de sub tricoul meu. MARE ÎNCURCĂTURĂ!

Dar ştiţi, alternativa era să apară mama cu fundul bâţâindu-se, să-l hărţuiască pe domnul Bob în legătură cu plata mea.

Cel mai urât scenariu de coşmar! Mama în furia ei feministă deplină! Ce ruşine, ce umilinţă…

De asta am spus-o eu singură, chiar dacă nu am spus-o prea tare. Salariul minim.

Domnul Bob se îndepărtă puţin de mine. Ochii de după ochelari deveniseră şterşi.

Luminiţele se stinseră repede.

Spuse:

— Ăăă… Bine. Hm!

Apoi lumina se reaprinse. Era încântat.

— Hai să începem cu câteva ore vinerea dimineaţa, dragă. De la opt la douăsprezece.

Aah!

muncă grea şi asiduă

Muncă grea? Muncă ce te îndoaie şi te osteneşte? Să

vă spun eu despre asta.

Nu a trebuit să lucrez numai dimineţile. Au mai fost şi nişte după-amiezii, ba chiar şi seri de sâmbătă şi a trebuit să port o salopetă, dată de doamnele cu părul de culoarea cuprului. Era albă şi fără formă, cu ornamentaţii în dungi, ca un scaun de pe puntea unui vas. Mama o tot spăla, insistând că trebuie să fie mai albă decât albul, ceea ce nu se prea potrivea cu ideea ei de femeie eliberata.

Dacă e să spun adevărul, una dintre atracţiile de a lucra la Bob era fantezia mea cu privire la discountul la ciocolată, dar cred că mi-am luat adio de la ea când am cerut „salariul minim”.

Aveam puţin sau chiar deloc timp pentru consumul de ciocolată, credeţi-mă! Trebuia să etichetez lucruri şi să şterg de praf, şi să aranjez rafturile, şi să fiu atentă la cinele chilipir ale domnului Bob.

Să vă explic. Dacă vreunul dintre semipreparatele pentru o persoană expirau cu doar o secundă, trebuia să îl iau şi să îl pun deoparte pentru domnul Bob, el mânca singur. Îi lipsea compania unei femei. Pram Gran trecu iar prin mintea mea… dar am evitat să fac vreo asociere. Domnul Bob era *un poco* zgârcit, cred eu. *EI Scroogio.*

Pune muzică mereu, domnul Bob. Country şi western ca să se potrivească cu cizmele lui, melodii despre picnicuri pe pământ şi recolte pe câmp, şi Bunul Dumnezeu răzbunându-se pe fasole şi merele verzi. Boxele cam pocneau şi distorsionau prea larg sunetele, şi vâjâiau. M-am gândit că Jono Watkins i-ar fi putut aranja sistemul de sunet.

Dacă tot vorbim despre asta…

O tipă de la Top Bob

De câte ori mă gândesc la Ignorat, se pare că îşi face apariţia, ca un fel de duh! Nu ştie să vorbească încet. Vocea lui de sirena de vapor se auzi prin tot magazinul.

— Hei! Dintr-o uniformă în alta! Cât de albă eşti, M! O adevărată tipă a lui Bob!

Eram la Top Bob, nu la Bottom Bob, aranjând ciobăniţele de plastic astfel încât să poată privi înspre instabilii pescăruşi albaştri. Îmi aduc aminte de *Totul despre pescăruşii albaştri* din şcoala primară şi, vă zic eu, acesta de plastic ar fi fost alungat de pe râu, pentru că nu are nici forma, nici mărimea, nici culoarea potrivită, e o altă pasăre.

— Pune alea jos şi vorbeşte cu mine, spuse Jono, pentru că, Emma Peek, eşti răspunsul rugăminţilor mele. Caut un cadou de plecare pentru mama!

„Jono, mama ta ar fi trebuit să aibă un cadou acum şaisprezece ani. Pe altcineva în locul tău. Ar fi trebuit să schimbe bebeluşii la spital şi pe tine să te trimită spre cercetare”.

Jono arăta rezonabil. Avea un tricou albastru-închis destul de reuşit şi era puţin bronzat. Problema cu salopeta lui Bob e că nimeni nu-mi poate vedea pielea aurie.

Am spus:

— La ce te gândeşti, Jono? Unde pleacă mama ta?

— Nu ea, M! Eu sunt cel care pleacă. Plec în Europa cu Luke, Ash şi vreo doi tipi mai mici. Vom avea un program grozav.

— Ei, să aveţi mare grijă, Jono. Deci nu mai dai o altă petrecere?

Ce era golul acela pe care-l simţeam în stomac? Dezamăgire. Vedeţi, în secret visasem să îmi pun în aplicare întregul meniu de catering, dacă el avea să mai găzduiască o altă petrecere mizerabilă. Aş pune la bătaie nişte trufe de ciocolată şi pizzarete (vedeţi mai jos), să dau clasă evenimentului.

Baza e mult mai bună decât cea cumpărată, dar nu-i spuneţi mamei, pentru că şi-o va lua în cap.

— A, îmi pare rău, iubito, nu e planificată nicio petrecere de vară. Criză în formaţie. *Devastarea în masă*

nu mai există.

Aproape că mi-a fost milă de el. *Aproape...* Era cam crispat şi puţin deprimat, atât cât poate fi Jono de deprimat.

— Ce te vei face fără trupă, Jono?

PIZZARETE HANDS-FREE

Mama voastră va avea nevoie de:

- **225 g de făină de pizza**
- **un pachet de drojdie uscată**
- **puţin ulei de măsline, poate un ou, lăsaţi-o să se simtă stăpână pe aceste mici decizii**

Lăsaţi-o pe mama să amestece fericită acest aluat de pizza. Spuneţi-i că uleiul de măsline îi face bine la mâinile crăpate. Aveţi răbdare cu ea cât amestecă acolo. Îi place să facă asta, îi alungă frustrările de vârstă medie şi îi încetineşte apariţia artritei.

Şi nu veţi avea mâinile lipicioase, nici nu veţi fi nevoite să staţi acasă toată sâmbăta, cât timp creşte aluatul. Ea poate sta în bucătăria caldă cât dospeşte acesta. Apoi puneţi-o să îl întindă în cercuri subţiri, subţiri. Apoi faceţi voi partea plăcută de decorare!

Aveţi nevoie de:

- **sos de roşii**
- **brânza voastră preferată, care este mozzarella dacă o faceţi pentru Lizzie, pentru că ei îi place pizza italiană**
- **măsline şi capere, şi anşoa sărate micuţe şi alte chestii care vă plac, poate felii de ardei roşu şi portocaliu**
- **presăraţi deasupra oregano mărunţit (pentru o pizza şi mai italiană)**

Faceţi-o DRĂGUŢĂ!

Coaceţi-o la foc încins! FOLOSIŢI MĂNUŞA DE BUCĂTĂRIE CÂND UMBLAŢI LA CUPTOR.

— A, mai este trupa, drăguţo, dar acum ne spunem *Eroii Nimănui.*

Hmmm...

Îşi reluă rânjetul obişnuit de Watkins şi spuse:

— Poate o petrecere la toamnă? Îmi pare rău că te fac să pierzi una în vară, M.

— Să nu-ţi pară rău, Jono. Am o mulţime de petreceri programate. Şi ai grijă să nu scapi figurinele alea. Îşi făcea de lucru cu vacile chinezeşti, cu măcălendrii şi cu doamnele cu margini aurii, întorcându-le cu capul în jos! apoi scutură un buchet de flori artificiale, mişcă braţele unui ceas (nu cred că erau de aur). Încercă să scoată o portocală chinezească din bol. Era coşmarul oricărui proprietar de magazin.

În sfârşit, se hotărî pentru un glob cu o furtună de zăpadă. Înăuntru era un om de zăpadă, zâmbind cu un nas de morcov. Semăna cu el. Purta o pălărie neagră Fedora şi era înconjurat de stele argintii dacă îl întorceai cu capul în jos. Cred că rămăsese de la extravaganţele de Crăciun ale domnului Bob.

— Jono, am spus. E luna iulie.

— Dar ei îi plac chestii din astea. Are un suflet de copil. Unde e Tipa Dramei azi?

— Lucrează la cafeneaua din oraş. În curând pleacă la săptămâna Teatrului.

— A, da. Mi-a spus că pleacă la şcoala de teatru semestrul viitor. Destul de ca lumea, nu? Ce face Star?

— A plecat pe o insulă grecească împreună cu mama ei, nu ştiu pe care. Ceva cu „sos” la sfârşit. Sau poate că e Creta.

Mă întreb dacă a făcut ceva în legătura cu scrisoarea de la Adevăratul Craig? L-a abordat? Jono Watkins nu ştia despre Craig. Ha, ha, ha!

Continuă:

— Şi apoi ce se va întâmpla? Star se va întoarce în Anglia la şcoală?

Cumplit! Nu mă gândisem la asta...

— Nu ştiu! O, sper că da! am strigat.

— Ei, dar nu se întoarce la tatăl ei, nu? Era nefericită acolo. Iar mama ei lucrează în Franţa. Când am văzut-o la tine cu mama ei, m-am gândit: „Da! Asta ţi se potriveşte, Star! S-a dus toată tristeţea aceea”. Ştii, proclamă Ignoratul, am ca un fel de extra-simţ în legătură cu oamenii. Îmi dau seama ce simt ei.

Mă privi lung drept în ochi.

„Ei bine, Jono, eu simt că trebuie să mă laşi în pace, băiatule!”

L-am privit înapoi, dar el rânji doar.

Apoi spuse:

— Eram chiar îngrijorat în privinţa lui Star. Şi mai ştii în privinţa cui? A lui Cath. De fiecare dată când o văd este singură. De ce nu stă cu voi, fetele?

— Pentru că e groaznică.

El dădu din umeri. Spuse:

— Voi trei aţi aduce-o la liman. Spune că nu are prieteni.

Plăti pentru globul acela de prost gust şi pentru o felicitare roz şi spuse:

— Ne vedem după vacanţa. Să ai o vară frumoasă, drăguţo! A, şi spune-i lui Bottom Bob că are o muzică groaznica.

— Să ai şi tu o vară bună, Jono, am spus, iar el s-a întors şi a rânjit.

L-am privit coborând scările.

Mă panicase şi mă deprimase. Dacă semestrul viitor nu avea să fie Star? Nici Lizzie? Ce gând oribil!

Cum aş putea trăi fără ele?

În acea seară i-am povestit lui Basil despre asta. El mă privea adânc în ochi. Apoi căscă, scoţând un sunet amuzant, ca un scârţâit.

Câteodată mă uit la Basil şi îmi pun probleme existenţiale, ştiţi, despre Dumnezeu, selecţia naturală şi destin, şi toate chestiile astea.

Vreau să spun, cine l-a creat pe Basil? Parcă ar fi un colaj din chestii diferite puse la un loc într-un joc al urmărilor: nas de furnicar, trup de dachshund, culoare de doberman negru, coadă de vulpe, picioare de arici, lăbuţe de hobbit, ochi de Robbie Williams şi blană afro.

Este mâna destinului? A apărut întâmplător? Trebuia să se nască? Sau s-a întâmplat pur şi simplu, în urma unui mic accident?

Oare Lumina Divină străluceşte în Basil?

Vreau să spun că a fost cât pe ce să nu ajungă aici. Dacă nu l-am fi salvat de la adăpostul pentru câini vagabonzi, acum n-ar mai fi fost printre noi!

— Viaţa se schimbă întruna, Basil. O luăm fiecare pe drumul nostru. Ce crezi despre asta?

Basil nu s-a obosit să se gândească. Se transformă într-o fosilă cu blană creaţă şi adormi profund.

note proaste

Mama anunţă că făcuse rezervări pentru o vacanţă. Pentru noi *toţi.*

Spuse că era o afacere bună. O văzuse în vitrina agentului de călătorii.

Flutură o broşură în faţa mea.

Trebuie să recunosc că părea în regulă. Spania. Un hotel frumuşel, cu piscine şi masaj, şi chestii, şi, speram eu, cu multe lucruri pentru Sophie şi Sarah, cluburi de copiii cu strigăte şi stropit cu vopsea, orice care să le ţină departe de mine.

DAR cum îmi iau rezultatele la examene?

Am fugit să o văd pe Lizzie la EA. Era acolo, în şorţul ei şi cu chestia aceea ca un cioc pe cap. Eu aş fi arătat ca un pinguin, dar Lizzie arăta bine.

— Lizzie, am spus, vrei să-mi iei rezultatele la examene? apoi te sun eu să te întreb şi-mi spui doar dacă nu sunt groaznice. Altfel, spui Note Proaste. Nu, aşteaptă… Cineva poate asculta telefonul. Spui NP. Acesta e codul, pentru Note Proaste. Asta înseamnă că aştept să le aflu când mă întorc acasă.

Lizzie era Scarlett O'Hara în acea după-amiază, deşi purta bonetă. Îşi aranjase buzele în stilul sudist, avea un profil studiat şi-şi tot arunca pe spate capul, încât mă temeam pentru siguranţa bonetei ei albe. Puse jos shake-ul meu cu ciocolată şi spuse:

— Cred că se poate aranja, Missy Emma. Mă voi fi întors până atunci, de mult mă voi fi întors de la săptămâna Teatrului.

Aranjă bolul cu zahăr, uitându-se lung la Arătos. Acesta topea inima unei pretinse roşcate, presărându-i extra-ciocolată în cappuccino.

— Dacă nu termină sporovăială cu tot ce are fustă, poate să plece să facă nani cu peştii, complică lucrurile Lizzie. Înşală-mă, domnule Enrico şi, sincer, puţin îmi pasă!

Îşi scutura capul şi spuse:

— Aste e din *Pe aripile vântului,* M. Sunt Scarlett O'Hara.

— Da, dar Rhett Gable a spus bucata asta, Lizzie. Nu a fost Scarlett O'Hara.

— Nu contează, pufni ea. Arta mea poate depăşi bariera sexelor.

Hmmm!

— Hei, Marele Roberto arată bine azi, am spus. Uite, are şi picioare!

Marele Roberto ieşise de după tejghea. Nu era foarte

înalt, dar dădea impresia asta din cauza părului imens, care i se ridica de pe fruntea nobilă.

Purta pantofi negri cu vârfuri ascuţite. Avea o cămaşă cu dungi şi o cravată roşie mătăsoasă. Se fâţâia de colo-colo ca un mic lord. Întinerise? făcuse un lifting facial? îi dădeai câţiva ani mai puţin, părea cam de optzeci şi nouă.

În timp ce îl priveam, faţa i se deschise într-un zâmbet larg şi întinse braţele.

Pentru Pram Gran.

Fiat fatal

— La naiba! strigă Lizzie, din personajul ei Scarlett O'Hara. Pram Gran a fost retapiţată!

Cu siguranţă! Avea părul în sus, într-un coc argintiu, şi un zâmbet larg cât un stand de orchestră. Puloverul ei cu mâneci scurte era făcut din angora roz pufoasă, pe care-ţi venea s-o mângâi. Ochii îi străluceau, având culoarea albăstrelelor. Emoţionat.

Marele Roberto îi luă mâna şi o sărută cu un zgomot puternic.

— Lizzie! Pram Gran arată ca o *femme fatale.* Crezi că Marele Roberto şi Pram Gran sunt un cuplu?

— Cred că vor fi, spuse Lizzie ştiutoare.

— El arată de parcă ar vrea s-o răpească în gondola lui sau în Lamborghini roşu, am spus.

Cum de m-am putut gândi s-o combin cu răul domn Bob? Puteam vedea acum că nu era o femeie Cadillac deloc. Iar domnul Bob nu era un fan al câinilor. Nu dorise niciodată să-l cunoască pe Basil al meu. Mă întrebam dacă Marelui Roberto îi plăceau câinii.

Nu contează. Cred că înlocuia unul.

Oamenii sunt imprevizibili, nu-i aşa? Viaţa îţi oferă multe surprize. Ăsta e un alt lucru pe care să-l coşi pe ştergar, lângă filosofia prăjiturii cu lămâie.

Apoi Lizzie spuse:

— Nu o va răpi în amurg într-un Ferrari roşu, M. Marele Roberto conduce un Fiat mic. E alb şi ruginit.

femeie rea

Aşa că vara continua. Lizzie plecă la săptămâna ei de teatru, Star era încă plecată cu mama ei, chiar şi Ignoratul era absent. Lucram *din greu* la Bob, citeam şi stăteam la soare cu Basil, în timp ce surorile mele se luptau în piscina lor gonflabilă.

— Îmi pare rău că trebuie să mergi la adăpost, Basil, i-am spus. Dar nu poţi veni în Spania. Este mult prea cald pentru cineva cu atâta păr ca tine. Şi hotelul ăla prost nu acceptă câini.

Basil îşi roti ochii, apoi puse cu înţelepciune o bucată de ceapă mestecată pe genunchiul meu bătut de soare.

— Pune hârleţul acela jos, Sarah! scârţâi mama, păşind pe iarbă.

— Hei, mamă, când primesc şi eu haine noi pentru vacanţă? m-am mâţâit eu.

— Emma, tocmai am cheltuit o avere pe lucrurile noi pentru începutul şcolii şi alţi pantofi de şcoală, pentru că spui că poţi purta tocuri mai mari acum. Nu-ţi mai trebuie şi alte haine de vacanţă!

— Ba da! Am nevoie de o bluză albă pentru bronzul meu şi de un nou costum de baie.

— *Ai* costum de baie! Şi ai o slujbă de vacanţă unde câştigi bani pentru alte haine!

— Dar am atâtea cheltuieli! Şi am nevoie de demachiant. Iar banii mei de buzunar nu erau până acum pentru obiecte intime sau pantofi, sau lucruri esenţiale, precum costumul de baie!

Mama oftă. Spuse:

— Cheltuie, cheltuie… Şi cele două au nevoie de mai mulţi pantaloni scurţi şi lucruri, şi încă n-am sunat veterinarul.

M-am răstit brusc la ea:

— De ce suni veterinarul? Doar nu ai de gând să-l operezi pe Basil pentru chestia aceea!

— Ce operaţie? strigă Sophie cea cu urechi mari.

Mama studia iarba, ca şi cum tocmai ar fi observat un univers paralel.

— Păi… ceva ce li se face căţeilor băieţi.

Ieşite din piscină, Sarah şi Sophie stăteau acum în faţa ei. Nu aveau de gând să se mişte înainte de a primi un răspuns.

Sarah o apucă pe Sophie de mână. *De parcă.*

Mama spuse:

— Nu vrem ca Basil să fie tătic, nu-i aşa?

— O! Ba da, vrem! ţipă Sarah, sărind în sus şi în jos. Bebe-Basili. Îi putem ţine pe toţi. Dar cine va fi mama?

— Nu, Sarah. Deja sunt prea mulţi câini pe lume.

— Ba nu sunt!

— Oamenii nu vor câini precum Basil.

— *Noi* vrem! Câinii corciţi sunt cei mai buni!

— Sarah, ascultă-mă! Dacă sunt prea mulţi căţeluşi ajung la adăpostul pentru câini. Şi dacă nu îi vrea nimeni sunt omorâţi. Aşa că nu vrem ca Basil să devină tătic, aşa că…

— Aşa că îi tai biluţele, nu-i aşa? strigă Sophie. Femeie rea şi crudă!

Sarah se întoarse către mine cu faţa albă ca varul.

— Se referă la cartofii lui?

— La testicule. Da. Mă tem că da.

Buza lui Sarah începu să tremure. O lacrimă se rostogoli pe obrazul ei şi ajunse pe spatele lui Basil. Sophie se repezi în fundul grădinii şi scrijeli copacul ei retras. Mama alergă în casă.

Niciun autobuz către Borneo

Am fost nevoită să mă trezesc devreme în dimineaţa

următoare, deşi nu trebuia să ajung la Bob, dar stresul nu se termină odată cu examenele, ştiţi, şi dacă îmi doream că ai mei să cotizeze la cât mai multe haine, ştiam că trebuie să merg la cumpărături *con mi familia.*

A durat secole. Sophie făcu mofturi şi alergă în piaţă pentru că nu putea lua decât două perechi de pantaloni scurţi. Sarah spunea încontinuu „Testicule, testicule” şi dansa.

Mama s-a plâns cu privire la cafea şi la cumplitele toalete publice. Şi bineînţeles că a comentat întruna în magazine, deşi s-a purtat mai bine decât în alte daţi, stând deoparte până îi venea rândul să plătească.

Mi-am luat un costum de baie roz, o pereche de pantaloni scurţi bleumarin şi o bluză albă! Nu prea rău, ha?

Problema e că, în cabina de probă, oglinda mă făcea să arăt ca un trunchi de copac uriaş. Fără talie. Ocupam toată cabina. Eram prea multă. *Heffa moose! Socorro!* Nu aveam de gând să arăt aşa la piscina de la hotel. Mai puţină ciocolată, mai multe exerciţii.

Aşa că în după-amiaza următoare am mers să înot. Am luat un autobuz către piscina publică. Mi-am luat costumul de baie vechi. Nu aveam de gând să-mi arăt formele porcine în noul costum sau să risc să fie distrus de clor.

Şi nu, nu mi-am luat surorile cu mine.

— Nu astăzi, mamă, trebuie să fac treizeci de lungimi! am strigat. Poate altă dată! am spus, ţâşnind pe uşa din faţă.

Bine, au fost doar treisprezece lungimi, cu pauze între, când mă atârnam de bară. Dar am rezistat chestiilor de ronţăit şi maşinii de suc acidulat. De ce pun ei mereu maşini strălucitoare pline de chestii nesănătoase pentru când ieşi flămând din piscină?

M-am simţit *mucho* în formă şi virtuoasă. Aveam să arăt bine în noul costum de baie în Spania. Eram încălzită

de la mişcare. Probabil că deja sunt slabă, m-am gândit în autobuzul ce mă ducea acasă.

Şi apoi, chiar când mă gândeam că ştiu drumul spre casă şi că va fi o călătorie plictisitoare, am auzit o voce.

— Se poate să mă aşez aici?

uraaa! şi panică şi sus la mansardă, în coşul de gunoi

— A, da, bineînţeles, m-am bâlbâit eu.

Cel puţin asta cred că am spus.

Mintea îmi era ca un coş de gunoi, răsturnat, iar gândurile erau precum nişte bucăţele de hârtie ce se rostogoleau prin el! „Este el! Străinul Chipeş! Băiatul blond! Aproape Craig!"

Alte bucăţele de hârtie ţipau: „Sper că nu miros a clor, m-am dat cu gel de duş din plin şi am pus foarte mult balsam pe părul de iepuraş şi am unghii perfecte la picioare, cu verde Sugar Snap în caz că scapă biletul şi trebuie să se aplece la podea şi dă cu nasul de picioarele mele..."

Am bolborosit:

— Te văd din autobuzul spre şcoală!

E în ordine? Poate că nu. Dar sunt Emma Peek.

Spuse:

— Chiar?

— Da. Aşteptând dimineaţa. Lucrezi pe aici pe undeva?

— Da. Dar nu pentru mult timp. Îmi iau zborul în septembrie, face parte din pachetul meu de pregătire!

„Are o voce blândă şi haine atât de elegante", mi-am spus, uitându-mă pe furiş la costumul lui de bumbac *casual,* dar foarte elegant.

Coşul de gunoi continua să se învârtă rapid, dar trebuia să aflu repede!

Am întrebat:

— Pentru ce te pregăteşti?

— A, mă ocup de afacerile tatălui meu. Turism.

— Oo, sună bine.

— Aşa e. Plec în Borneo în toamnă, să investighez oportunităţile de acolo.

„Borneo? Nu cred că e vreun autobuz către Borneo”.

Spuse:

— Deci, te întorci la şcoală?

— Da. Asta atâta vreme cât nu pic la examene.

— Şi apoi?

Am dat din umeri.

— Nu ştiu. Îmi plac aproape toate materiile, dar nu strălucesc la nimic.

— Ar trebui să faci materiile care-ţi plac, spuse el.

„Bun sfat”, am gândit.

I-am spus:

— Nu ştiu ce slujbă voi avea. Vreau să merg… cred că vreau să merg la colegiul de artă. Numai că nu vreau să-l părăsesc pe Basil.

— Este prietenul sau fratele tău?

— Este câinele meu.

Îşi dădu capul pe spate, râzând.

— Cum? Haide, e doar un câine!

L-am întrebat:

— Aşadar, ce vei face în Borneo? Sunt urangutani acolo, nu-i aşa?

— Da. Crezi sau nu, unora le plac. Aş investiga fezabilitatea ecoturismului, spuse, privind în faţă. E o chestie de viitor. Voi vedea ce oferă locul, în termeni arheologici, arta peşterii, viaţa sălbatica, festivaluri locale şi mâncare. Şi apoi voi planifica operaţiunea. Este o piaţă în creştere rapidă. O piaţă pentru clientul care discerne mai bine şi vrea ceva diferit…

Se ridica. Spuse:

— Trebuie să iau alt autobuz aici. Mă duc să mă întâlnesc cu cineva pentru afaceri. Ne mai vedem. Sper ca

rezultatele tale să fie excepţionale.

— Mulţumesc.

Ochii nu îi erau chiar atât de căprui-închis cum crezusem. Poate căprui alună... Cu siguranţă nu aveau culoarea ciocolatei topite. La asta sperasem. Erau pur şi simplu căprui.

— Cum te cheamă? întrebă.

— Emma. Emma Peek.

— Bună, Emma Peek. Eu sunt Daniel. Daniel Draper. Ne mai vedem.

L-am privit îndepărtându-se de autobuz. După cinci paşi, s-a întors şi a zâmbit.

O bună bucată de timp am rămas fără glas.

Asta şi pentru că nu aveam cu cine vorbi.

Când am ajuns acasă, m-am dus în camera mea pentru că voiam să fiu singură, da, să-mi iau un *look* de Greta Garbo şi să mă gândesc la el. Am căutat *însemnările zilnice.* Păreau ani de când nu mai fusesem în stare să scriu nimic acolo! Daniel Draper. D.D. Îmi place să scriu când subiectul e atât de special. A trebuit să-l tot împing pe Basil, ca să pot continua.

Am şi făcut nişte schiţe în creion.

Călătorii? Arta peşterii? Borneo? Ecoturism şi urangutani? Îmi plac urangutanii. Au feţe ciudate, drăguţe, dar ochii lor mă întristează. Le va plăcea eco-turismul, vor fi încântaţi că oamenii îi privesc cum îşi construiesc cuiburile din frunze mari şi se culcă? Cuvintele mi se învârteau în cap, toate acele lucruri pe care nici nu le mai auzisem înainte. Avea să aibă succes şi era atât de stăpân pe sine şi încrezător! Am tot rememorat scena aceea. M-am gândit la el, Străinul Chipeş, acum că îl cunoscusem în sfârşit.

Dar să vă spun ceva... Sunt sigură că am văzut fire albe în părul lui.

las vacaciones en España

Vacanţa în Spania?

Trebuie să recunosc că mi-a plăcut. Chiar i-am mulţumit mamei la ora unu, într-o dimineaţă. Soare, nisip, mare şi *sangria, pollo con pomffrites con paella,* o mulţime de lume OK de vârsta mea cu care să stau de vorbă şi cu care să mă întâlnesc la piscină sau pe plajă, la un grătar.

Era un chelner frumuşel, pe nume Pedro.

Mai era şi un instructor de scufundări arătos, Paulo.

Drăguţele mele surori mai mici erau pe deplin fericite şi nu m-au bătut la cap, astfel încât toată lumea s-a simţit bine.

Ne-am întors chiar în ultima după-amiază a vacanţei, cu o seară înainte de şcoală, chiar la timp pentru a-l lua pe Basil de la adăpost. Îşi smulsese toate chestiile păroase dintre degete. De plictiseală, presupun. Poate că tânjea...

Basil! *Un momento...* Am uitat să-ţi spun un lucru minunat!

amânare! amânare şi iertare temporară pentru Basil!

A doua zi după episodul *Lacrimi în piscină,* mama a mormăit că nu mai era timp pentru ca Basil să fie operat şi să se refacă înainte de a merge în străinătate. Spunea că ar putea avea nevoie de îngrijiri şi să fie hrănit cu pui gătit. Ar fi stat mult timp în convalescenţă. Nu putea face asta la adăpost. Aşa că operaţia n-a mai avut loc!

Tata i-a strigat:

— Eşti în siguranţă de data asta, bătrâne! şi l-a bătut pe Basil pe spate.

„Dă din coadă, *mi bonito perro*”.

Basil era un câine fericit când era departe de adăpostul de câini. A găsit o boabă de fasole umflată în grămada de îngrăşământ şi o căra peste tot. Tăvălea grădina în cercuri, foarte entuziasmat că e înapoi acasă, şi

nu la casa de câini.

Eu nu eram entuziasmată. Nu-mi place să mă întorc după vacanţă. Este rece. Ţi se face pielea de găină. Camera ta arată dezastruos, nu este pâine proaspătă şi nici soare să-ţi alinte corpul auriu. Singurele lucruri pe care să te odihneşti sunt nişte hamace imense pentru veveriţe, pentru că tatăl tău a fost cel pe care l-au trimis la cumpărături înainte de a pleca şi el NU SE PRICEPE! Casa miroase din cauză că a fost închisă şi toată lenjeria intimă trebuie spălată. Mama trebuie să intre în acţiune *pronto,* dar tot ce face este să se prăbuşească într-un scaun şi să deschidă o sticlă de vin spaniol.

Era o vedere de la Lizzie, de la cursul de teatru, pe care scria „SUNT EPUIZATĂ!”, cu cerneala aurie, şi o vedere de la Star, cu o mare minunată, albastru cu verde, spunând totul despre o vizita la nişte pietre vechi scăldate de soare.

Apropo, când am sunat-o pe Lizzie, din Spania, mi-a spus că rezultatele mele la examene erau mortal de bune, mult mai bune decât m-aş fi aşteptat să fie. Rezultatele lui Lizzie erau bune şi ele. Sunt mulţumită, mă simt satisfăcuta. Dar lucrurile nu sunt prea diferite pentru că am teste la mate. Surorile mele continuă să se certe. Eu sunt schimbată. Părul meu este încă sălbatic şi-mi place ciocolata mai mult ca niciodată.

Şi mai am o întrebare universală fără răspuns, din vacanţă. De ce, o, de ce etichetele de pe costumele de baie ale bărbaţilor se lipesc mereu chiar deasupra liniei fundului?

vara care tocmai a trecut

Aşa că vara a trecut deja. Este cald încă, dar nopţile vin mai repede. Viaţa revine. Este un nou semestru, cu orare şi trezit devreme.

Nu mă simt reală. Sunt atât de maro! N-am fost

niciodată atât de bronzată, în viaţa mea, şi părul meu are şuviţe blonde. Am adus o grămadă de lămâi. Erau ieftine pentru că au o grămadă de lămâi în Spania. Am stors suc de lămâie pe păr şi am stat la soare, şi cred că a ajutat la decolorarea lui. Factorul de lipire? Ridicat. Erau o mulţime de muşte bâzâind în jurul capului meu.

biletul de întoarcere, vă rog

Sunt din nou în autobuz. Mi se pare că a trecut un secol de când n-am mai stat pe scaunele astea albastru cu roşu. E greu să-ţi închipui că autobuzul a făcut „prrr fâsss sss” în tot acest timp fără noi.

Îmi netezesc fusta elegantă, închisă la culoare, îmi admir genunchii maro-aurii şi picioarele strălucind de la soluţia după soare. Picioarele lucioase se termină în pantofi eleganţi, negri, cu tocuri. Sunt curaţi şi strălucitori, astăzi, cel puţin. Cred că pantofii curaţi arată eleganţi.

Mă întreb dacă avem acasă cremă pentru pantofi.

Înăuntrul pantofilor mei noi eleganţi sunt nişte picioare foarte maro, elegante.

Şi unghiile de la picioare îmi sunt impresionante. Sunt toate la fel! Fiecare dintre ele este roz-scoică. Arată bine împreună cu bronzul.

Niciodată nu mă simt elegantă. Astăzi însă, da.

Nici urmă de Femeia-şef în autobuz.

Cineva mă strigă şi fluieră tare în spatele meu. Este cu siguranţă cineva care se străduie să fie remarcat, aşa că bineînţeles că n-o fac, ignor apelativele lui şi fluierăturile cât timp pot, cam vreo două secunde, pentru că sunt studentă la Şcoala Vieţii şi îmi place să ştiu ce se petrece. Este o curiozitate normală cu privire la semenii mei umani. Nu este indiscreţie, cum ar putea crede *unii.*

Mă întorc.

Ar trebui să fie Jono Watkins, dar ceva nu e tocmai în regulă! mai multe lucruri nu sunt chiar în regulă! Faţa lui e

maro-aurie. Nu are coşuri şi nici cratere de coşuri, pe care să le pot vedea. Bine, sunt la vreo două locuri distanţă, aşa că poate sunt rămăşiţe de coşuri dacă îţi iei o lupă, dar de aici se pare că soarele a alungat toată activitatea acneică. Ochii îi par albaştri, precum albăstrelele, gălbenuşuri albastre, vreau să spun mijlocuri, irişi albaştri, cu împrejurimi albe cum trebuie. Este şi o urmă de şuviţe blonde plăcute. Cineva care ştie să tundă a fost prin părul lui. Imaginea de sperietoare de ciori a dispărut. Părul lui are soare adevărat prin el.

Este Jono sau cineva care i-a luat locul? Dacă tipul ăsta a luat locul Ignoratului, mie îmi convine.

— Deci unde ai căpătat bronzul acela, Emma Peek? spuse tipul care semăna cu Ignoratul.

— Bronzul meu, Jono? Pe al meu l-am căpătat în Spania.

— Şi ai cunoscut vreun tip bine cu care să te lauzi la drăguţe?

Este într-adevăr Jono Watkins. Este fără îndoială Ignoratul. Nimeni nu are abilităţi de comunicare atât de patetice.

— Jono, n-am cunoscut unul, ci doi tipi bine. Un instructor de scufundări seducător. Îl chema Paulo. A vrut să-mi dea lecţii gratis. Şi mai era şi Pedro, chelnerul-şef, care îmi tot turna numai *sangria* din cel mai bun.

Se uită la mine ca şi cum aş exagera. Laşul! Merită dat pe spate, întotdeauna merită dat pe spate, cu sau fără bronz, dar nu se lasă!

Îi spun:

— Nu ne mai spune drăguţe, Jono! Eşti sexist şi foarte arogant!

Dar el nu înţelege, nu ştie decât să râdă cu sughiţuri şi strigă:

— Pedro! Ăsta e nume de măgar! Avea o pălărie mare de paie cu găuri pentru urechi? I-ai dat un morcov?

„Ha, ha, ha, Jono Watkins”. Nu era deloc amuzant.

Unele lucruri în viaţă nu se schimbă, nu-i aşa? Nu renunţ, aşa că îi spun:

— Paulo m-a luat pe barca lui de viteză.

„Aşa că să-ţi intre asta bine în tărtăcuţă”. Tace o secundă sau două.

Acum, era Paulo sau Pedro... *Yo no puedo recordar.*

cine e în staţie acum?

Mă simt ca într-un vis, în timp ce autobuzul continuă să facă „prrr fâsss sss”.

Încă nu m-am obişnuit să fiu înapoi în Anglia. Nu ştiu cine se va urca în autobuzul ăsta. Totul e ca înainte şi totul e diferit. Oamenii încă scot zgomote ciudate.

Am sunat-o pe Lizzie aseară, dar n-a răspuns nimeni.

Mă simt puţin agitată. Îmi spun că e o prostie. Dar în ultimii cinci ani de-abia aşteptam să înceapă semestrul, nu din cauza şcolii, deşi îmi place o parte din ea. Trebuie să vă spun că am luat nişte note destul de mari! Da, eu, Emma Peek, am luat zece la arte, zece la istorie şi nouă la engleză!!! Nemaipomenit! Ei bine, ştiinţele au fost *un poco* dezamăgitoare. Nu dau examenul din nou, pot trăi şi fără ştiinţe. Alţi oameni se pricep la asta. Se numesc oameni de ştiinţă. Nota la franceză ar fi putut fi mult mai bună, dacă eu eram mult mai bună la franceză.

Dar examenele au fost în regulă. S-au terminat şi nu sunt moartă, casa e încă în picioare şi picioarele mele arată la fel de bine ca întotdeauna.

Să ne întoarcem la subiect... în alţi ani, de-abia aşteptam să mă întorc la şcoală pentru că acolo îmi văd prietenele.

Azi nici măcar nu ştiu dacă prietenele mele cele mai bune vor fi acolo.

Inima îmi bate cu putere, o simt pulsând undeva în gât.

Ignoratul este la locul lui, dar Star nu mai aleargă

după autobuz, deşi mă uit după ea cu mult înainte ca autobuzul să oprească în staţia ei.

***efeharisto,* George**

Nu ştii niciodată cine va fi în staţia următoare. Şi nici cine nu va fi.

Am încercat să-mi spun că Star e în Franţa cu mama ei, dar în dimineaţa asta ştiu că mare parte din mine a sperat că s-a întors şi că va merge la şcoală cu mine.

Acum îmi ţin respiraţia aşteptând următorul lucru îngrozitor.

Nu se întâmplă! Pentru că se repede în autobuz, ţipând:

— Bună Steve! Ce-ţi face nevasta?

Este LIZZIE!!!

— Am crezut că ai plecat la şcoala de teatru! am strigat.

— Patriarhul a spus că e prea scump, spune ea. A spus: „Este un grup de teatru bun şi la şcoala ta adevărată, Elisabeth, nu te mai gândi la şcoala aceea plină de fiţe!”

„*Efeharisto,* George!” Dar mai bine încerc să-mi ascund zâmbetul şi să par înţelegătoare.

— O, Lizzie, îmi pare tare rău. Ai fost supărată tare?

— Nu. Oricum nu voiam să merg acolo, nu după săptămâna de Teatru. Era plin de talentaţi bogaţi, cu fiţe. Aşa că mă întorc la şcoală cu voi, gaşcă! ţipă ea şi îşi azvârli braţele în jurul meu, cât îi permitea scaunul din autobuz, îmbrăţişându-mă puternic.

— Oi, Lizzie Astopoulis! Dă-mi şi mie o îmbrăţişare de-aia! mârâi Ignoratul.

— Bună, Jono! Mă bucur să te văd! ţipă Lizzie şi se clătină prin autobuz să-l îmbrăţişeze şi pe el.

Nu ştiu ce să mai cred! apoi se întoarse să planteze un sărut zgomotos pe capul Băiatului cu*Tuba! Numai că nu…

Băiatul-cu-Tuba nu mai are tubă

Băiatul-cu-Tuba nu mai are tubă. Nu. Geanta lui e mai mică în dimineaţa asta. Încă n-o poate duce cu uşurinţă în autobuz, dar nu e la fel de mare ca tuba. Chiar şi Băiatul-cu-Tuba e mai înalt. A petrecut vara într-o pungă de crescut.

— Ce e aia? scârţâi Lizzie, arătând spre geanta băiatului.

— Saxofon, spune el, înroşindu-se până peste urechi pentru că o fată mai mare l-a băgat în seamă.

Ghiciţi! Nu numai că a avansat la saxofon, dar vocea i s-a modificat în bas, e adâncă şi dură. Oare se preface? Şi el e surprins de asta. Cred că de vină sunt doar hormonii, care îi îngroaşă vocea.

Când ne îndepărtăm de staţie, îmi amintesc să mă uit după cineva. El nu e acolo.

Dodo-Dodoloaţă trăieşte!

Ne dăm jos din autobuz exact când o maşină albastru-mat opreşte la poarta şcolii. Dodo-Dodoloaţă iese din ea şi se apleacă să sărute şoferul. Stă ceva timp.

Spun:

— Dodo are în sfârşit o viaţă a lui. Şi are aceleaşi iniţiale!

— Cine?

— Dodo-Dodoloaţă are aceleaşi iniţiale cu Daniel Draper. Străinul Chipeş. L-am cunoscut într-un final. Dă-ţi seama, Dodo şi cu el să aibă aceleaşi iniţiale, dublu D!

— Voi mai vorbiţi şi despre altceva? Nimic decât tipi, tipi, tipi. Şi e TD, de fapt, nu DD.

— Eşti doar gelos că nu vorbim despre tine, Jono Watkins!

El râde. De ce nu e supărat? De ce nu se retrage pur

şi simplu?

Şi apoi mă uit din nou la el. Ştiţi, nu-mi mai vine să-l ignor ca înainte.

Clanul Wot se adună. Uite-l pe Ashad, cu guşa întunecată. Probabil că se bărbiereşte de zece ori pe zi. E chiar mai păros decât Basil. E tot încruntat şi ostil, cu ochii inflamaţi, dar ştiu că e din cauză că e agitat, îl cunosc pe Ashad de ani de zile.

Îmi dau seama că Ashad arată destul de bine, deşi e un tip obişnuit.

Şi mai e Dean, zâmbind ca un puşti. Costumul e prea mare pentru el. Mama lui a vrut să-i fie bun şi la anul. Au! Ăsta e drăguţ. Tunde se distinge, sofisticat, înalt, cu marginea aurie a ochelarilor şi serios ca un director de bancă, dar când îi aflu rezultatele la examen ceva mai târziu, îmi dau seama că va fi mai mult decât directorul băncii de la colţul străzii, va fi Mare Director Economic Bine Făcut, care raportează la Guvern. Numai că el spune că de-abia aşteaptă să facă nişte chestii în Lumea a Treia şi să scape de datoriile din cauza cărora e toată lumea săracă.

Şi apoi se întâmplă.

AU! Mi-am sucit o gleznă şi am scăpat din picior pantoful meu cel nou şi elegant.

Ei, dacă trebuie să ştiţi, i-am luat cu jumătate de număr mai mari, deoarece nu aveau mărimea mea în stoc şi îmi plăcea stilul acela, şi am convins-o cu greu pe mama să mi-i cumpere, iar ea a trebuit să comenteze: „Ţi-am spus eu, Emma, dar tu întotdeauna ştii mai bine şi nu poţi merge în pantofi mari cât nişte bărci”. Toată polologhia aia de mamă paranoică. Presupun că ea crede că-şi face doar datoria. Dar acum, vai! ATAC DE PANICĂ! Pentru că Ignoratul aleargă să ridice barca – vreau să spun pantoful.

Spune:

— Uite pantoful tău, Emma. Hai!

S-a aplecat pe un genunchi – ei bine, aproape, nu

vrea să-şi murdărească pantalonii cei noi – aşa că se clatină, dar îşi menţine echilibrul şi îmi ţine pantoful să mi-l pun.

Şi apoi îmi pierd cumpătul şi deschid gura când n-ar trebui!

— Dacă trebuie să ştii, le spăl de două ori pe zi!

— Cum? Despre ce vorbeşti?

— Nu o face pe ignorantul! Vorbesc despre picioare, Jono, vorbesc despre adidaşi. Ştii foarte bine despre ce vorbesc. Petrecerea la care ai făcut mare caz pe seama picioarelor mele, care miroseau. Petrecerea aia dintr-a şaptea, cu hotdog, când lui Adam i-a fost rău în planta de plastic. Mi-era cald şi aveam adidaşi vechi.

Am spus-o şi aş dori să n-o fi spus, dar deschid gura şi o dau în bară uneori şi acum cred că s-ar putea să plâng.

— Tot ce-mi amintesc de la petrecere e o pisică bătrână urât mirositoare, spune el, luându-mi piciorul şi băgându-l în pantof. Uite, Cenuşăreasă! Încearcă să nu mai cazi, femeie neîndemânatică!

Se ridică şi se duse după gaşca lui.

Şi eu îmi dau seama, în sfârşit, că el nu-şi aminteşte de picioarele mele mirositoare.

TRIŞORUL! După atâţia ani. Cum putea fi atât de… atât de… Jono Watkins?

— Haide, M, spune Lizzie, hai să găsim pe toată lumea.

Acum avem clasa noastră. Nu trebuie să ne mai amestecăm cu toţi picii dacă nu vrem. Voi face arte, engleză şi istorie.

Ştiţi, de-abia aştept.

În drum spre clasa noastră (trebuie să mă obişnuiesc cu ideea) îl vedem pe Dodo. E îmbrăcat în haine de bumbac scrobite, de culoarea pergamentului, elegant ca din revistă, cu excepţia nasului, bineînţeles, niciun model masculin nu ar avea aşa un bârnău. Mda, mă întreb cine i-a ales hainele!

Spuse:

— Bravo ţie, Emma! Felicitări! O surpriză plăcută la engleză, nu-i aşa? Şi Lizzie! Ştiu că toţi cei de la catedra de teatru sunt bucuroşi că ai rămas cu noi. Bineînţeles, am ştiut mereu că toţi cei din clasa mea se vor descurca de minune.

— Şi noi ne bucurăm să vă vedem, domnule.

Şi chiar aşa este. Dragul nostru Dodo-Dodoloaţă.

— Ce mai face ăă…

— Karen? O, e bine. E în drum spre birourile Consiliului. Ea răspunde de Autostrăzi şi Drumuri secundare, ştiţi, rânji el.

CUM? Cu pantofii aceia?

— Dar nu ne puteţi fi diriginte şi anul acesta, domnule Donaldson? se rugă Lizzie.

Dodo se îmbujoră de încântare.

— Ei, haideţi, fetelor, o aveţi pe doamna Conway, spune el. E foarte… ăă… plină de energie şi eficientă.

„Da, Dodo, tocmai ne-ai confirmat cele mai mari temeri”.

Deschidem uşa. Multe feţe se întorc spre noi. Mulţi din fosta noastră clasă şi câţiva nou-veniţi de la alte şcoli. Par îngroziţi. Uite-o pe Cath Ratcliffe, bineînţeles. Nici ea nu s-a schimbat şi e, la rândul ei, înspăimântată.

Deodată mă simt înaltă şi încrezătoare, cu pantofii eleganţi şi notele mele, şi notiţele despre dublu D. Mă duc la ea (nu prea uşor pentru că nu am încredere în bărcile mele) şi spun:

— Bună, Cath. Ai avut o vară frumoasă?

Sare puţin şi apoi spune:

— O, bună, M. Ăăă… vara a fost plăcută, mulţumesc.

S-a făcut roz, cred că e surprinsă că a salutat-o cineva. Şi eu sunt.

Încăperea e destul de mare, are fotolii şi un CD player, în cazul în care vreodată toată lumea e de acord ce muzică să asculte, şi o maşină de băuturi, care face sucuri

subţiri, în pahare de plastic.

Mă uit împrejur la toate feţele, toţi aşteptând, toţi întrebându-se ce le vor aduce noile timpuri.

Mă simt bătrână, dar fericită. Ghiciţi! Va trebui să coc fursecuri uriaşe în curând, în chip de sărbătoare aşa că, repede, iată reţeta:

FURSECURI GROZAVE, URIAŞE
(CU NUMAI PUŢIN GHIMBIR)
(FACEŢI CEL PUŢIN TREI PORŢII.
CA SĂ AJUNGĂ PENTRU
CLASA VOASTRĂ)

Aveţi nevoie de

- **făină, cam 220 g**
- **zahăr, cam 2 linguri, de dragul texturii**
- **100 g margarină sau unt**
- **2 linguriţe de ghimbir uscat**
- **2 vârfuri de pudră de scorţişoară, pentru că miroase minunat în cuptor**
- **4 linguri uriaşe de sirop auriu**
- **puţin bicarbonat de sodiu (mama voastră îl va găsi)**

1. Treceţi toate chestiile pudrate prin sită, adăugaţi zahăr, frecaţi margarina înăuntru până se face moale. Puteţi încălzi siropul auriu puţin şi apoi turnaţi-l încet... Mmm! Amestecaţi.
2. Rulaţi amestecul în biluţe şi puneţi-le pe o tavă de copt unsă, CU MULT SPAŢIU ÎNTRE ELE, NU LE PLACE ÎNGHESUIALA. Altfel se vor lipi şi veţi avea un singur fursec, imens.
3. Apăsaţi-le încet cu dosul unei furculiţe.

Asta le aplatizează puţin, dar cred că n-ar avea efect pe Jono Watkins.

4. Coaceţi la 190°C, timp de 10–13 minute.

Lăsaţi-le pe tava de copt încă vreo 10 minute, apoi luaţi-le cu grijă şi puneţi-le pe ceva la răcit. ATENŢIE! FOLOSIŢI MĂNUŞA DE BUCĂTĂRIE, CÂND UMBLAŢI LA CUPTOR.

Mâncaţi cât de repede doriţi *(no problemo…)*

Bineînţeles, trebuie să daţi şi surorilor voastre.

Poate fac fursecurile diseară. Mă simt bine că văd pe toată lumea şi oameni noi întrebându-se cum va fi anul acesta şcolar, cu excepţia faptului că-mi doresc…

Bine. Presupun că nu le poţi avea pe toate.

diferită de Dodo

După cum ne-am temut, doamna Conway este destul de diferită de Dodo. Poartă pantofi închişi la culoare, cu tocuri înalte, şi o tunică scrobită, marină, cu fustă fără păr de câine sau puf şi are ruj roz şi pun pariu că citeşte *Cum se întreţine casa* şi nu are preşuri pe podeaua maşinii ei şi nici linguriţe în grămada de îngrăşământ sau muzică scandaloasă în colecţia de CD-uri.

Pun pariu că n-o putem necăji, cum făceam cu Dodo. Pun pariu că n-o să ne cumpere Zebra Mints.

— Vă rog să vă liniştiţi, spune ea şi ştim şi noi, şi ea că toţi o vor asculta.

— Vreau o clasă calmă şi compacta, proclama ea. Acum, nu cred că vă cunosc pe toţi, nu-i aşa? Sunt câteva feţe pe care le-am mai văzut prin şcoala şi unele complet noi. Aşa că e mai bine ca fiecare să se ridice pe rând şi să se prezinte celorlalţi.

Mă bucur că eu nu sunt complet nouă, deoarece sună stresant, chiar şi pentru mine, care sunt aici de cinci ani.

— Acum, deci… Cine va începe?

Ghiciţi! Cine are o gură mare de autostrada şi

încredere în propria persoană ieşită din limite? Aveţi dreptate.

— Ei bine, bună şi bună dimineaţa, doamnă Conway. Bună, tuturor. Să mă prezint. Jonathan Watkins mă cheamă! Muzica, mate şi gătit, la asta mă pricep!

Doamna Conway zâmbeşte, ca şi cum Jono ar fi drăguţ! Va afla ea.

Ce e zgomotul ăsta? Avem un şoarece în clasa noastră? Cu siguranţă va fi unul peste o săptămână, cu toate chestiile de ronţăit şi snackurile uitate.

Clanţa de la uşă scârţâie.

— Am fost aici şi anul trecut, după cum majoritatea ştiţi şi… Hei, ce…?

— Continuă, dragă, îl grăbeşte doamna Conway.

Am un sentiment ciudat, că va avea sentimente materne pentru Ignorat.

— Cred că e o problemă, doamnă C, spune el şi se duce la uşă, dând peste scaun şi speriind o fată nouă, care-şi pune mâinile pe cap.

Probabil că n-au avut pe nimeni ca Jono la ei la şcoală.

Împinge uşa să o deschidă.

Stă o secundă, apoi chicoteşte în felul lui de Jono Watkins.

Spune:

— Bună, drăguţo! Mi-ai luminat ziua! Intră.

Şi după uşă, zâmbind, intră…

— STAR! ţipă toată lumea, bătând din palme, aclamând şi bătând în masă.

Spre uimirea doamnei Conway, clasa ei compactă e neascultătoare chiar din prima zi.

E exact ca în zilele bune, de pe vremea lui Dodo.

Numai schimbări

Ne va lua mult timp să ne povestim totul.

Star arată nemaipomenit! Părul îi este împletit tot cu

fire aurii şi de aramă, şi ea nu se poate opri din zâmbit. Are un aer diferit, cu siguranţa, şi nu-mi pasă dacă o să ziceţi că e o prostie.

Star arată de parcă e în sfârşit mulţumită să fie ea însăşi.

Doamna Conway strigă la noi pentru că nu ne oprim din vorbit.

— Clasă, LINIŞTE! ne strigă ea.

La ce se aşteaptă? Ce început! „Dodo, unde eşti?”

Trebuie să aşteptăm până la pauză pentru cea mai importantă parte a dimineţii, noutăţile lui Star.

Şcoala e la fel, dar diferita. Totul se schimbă, dar cred că putem păstra părţile cele mai bune.

Vom avea mai multe examene în următorii doi ani. Dar sunt departe, departe. Încă nu au sosit şi avem o mare parte din viaţă fără examene.

Între timp, sunt lucrurile importante, prietenii şi timpul petrecut împreună. Acestea sunt lucrurile de care ne vom aminti în anii ce vin, nu că am luat nouă la engleză, şapte la mate şi patru la franceză.

Nu! Ne vom aminti de Lizzie, de Star şi de Emma. Poate şi de Ashad şi de Adam, de Tunde, de Dodo-Dodoloaţă… şi presupun că ne vom aminti şi de JW.

noutăţile lui Star

Star spune că mama ei nu şi-a mai reînnoit contractul de predare în Franţa chiar înainte de a veni să o caute pe Star. A promis să facă totul pentru ca Star să fie fericită.

— Amândouă ştim că nu vrem să mai fim singure, spune Star. Am vrut să încercăm. Singurul lucru care mă mai face fericită, acum că mama mă vrea, este să fiu înapoi la şcoală cu voi toţi.

— Ura! Star, e minunat. Dar cum o să vă descurcaţi cu banii?

— Mama face ore ca suplinitor. Caută o slujbă la un

colegiu şi, pe moment, închiriem un apartament. Nu prea aproape de tata şi de Lynn. A trebuit să mergem la el, înainte de a pleca în Grecia. Săracul tata, ştiu că se simţea prost. Şi eram furioasă pe el, ştiţi, pentru că nu mă ajutase să mă integrez în familia lui. Ştiu că mă iubeşte cu adevărat. Eu îl iubesc mai mult, acum că nu mai locuiesc cu el, ştiu ca sună aiurea. Cred că se simte uşurat că nu mai trebuie să stau cu Lynn şi cu fraţii mei vitregi. E mai atent cu mine acum când îl vizitez. Mi-a cumpărat o carte cu poezii de John Donne!

— Dar Lynn şi restul? întrebă Lizzie.

Star rânjeşte, plină de şiretenie.

— A, aproape că îmi plac, acum că nu mai trebuie să stau cu ei! Era groaznic la început. Când i-am vizitat cu mama, nu voiau nici să ne privească, darămite să vorbească. Karl fluiera cântecele prosteşti dacă încercam să vorbesc!

Fraţii vitregi ai lui Star le făceau pe Sophie şi pe Sarah să pară aproape drăguţe. Am spus „aproape".

— Şi mama e fericita să fie din nou cu mine şi să nu trebuiască să vorbească franceza toată ziua. Căutăm o casă cu grădină. Putem avea chiar şi un câine, M!

(Mmm… Îl ştiţi pe Basil… Ei bine, dacă Basil ar fi un câine tata, ştiu pe cineva care ar primi unul dintre căţeluşi…)

— Aşa că nu ştiu dacă voi lua acelaşi autobuz cu voi două din nou, spune Star cu regret. Dar nu le pot avea pe toate. Tot Steve e şoferul? Dar ce mai fac Băiatul-cu-Tuba şi Pram Gran? Şi, Lizzie, spune cum a fost să lucrezi la Cafeneaua Arătoasă!

— Îţi spun eu despre arătoşi, Star, după ce ne spui totul despre întâlnirea cu Adevăratul Craig, striga Lizzie. Ultima dată am auzit despre Băiatul-cu-Tuba că ţi-a dat un bilet de la el.

— Ei bine, mi-am făcut curaj chiar înainte de a pleca şi m-am dus la magazinul de articole sportive să mă

prezint, spuse Star.

— CUM? FĂRĂ NOI? scârţâi Lizzie.

— Şi? Haide, Star, ce s-a întâmplat? m-am plâns eu.

— Nu era acolo. Dar l-am găsit în librăria de după colţ, lucrând. Este fratele mai mare al Băiatului-cu-Tuba, bineînţeles. Numele real al Băiatului-cu-Tuba este Tom. Şi acum este Băiatul-cu-Saxofonul!

— ŞI? ŞI? striga Lizzie, nerăbdătoare.

— Şi ne-am dus la cafeneaua aceea, nu foarte drăguţă, de lângă magazin.

— Ce aţi servit?

— Ciocolata caldă slaba şi o imitaţie de frişca. I-am spus despre Cafeneaua Arătoasă, cu biscuiţii amaretti şi prăjiturile cu lămâie, şi spune că va face eforturi să o încerce.

— Despre ce aţi discutat?

Star mă priveşte surprinsa.

— Despre cărţi, bineînţeles, spune ea.

Bineînţeles.

Lizzie se întoarce către mine şi strigă:

— Acum, M! Şi tu ai noutăţi. Ce e chestia aia cu dublu D despre care tot vorbeai când am venit?

Se uită acuzator către pieptul meu, ca şi când Zâna Sânilor a lucrat în plus.

— Lizzie, spun eu cu o voce matură, calmă. Suntem mari acum şi nu mai ţipăm. Este o poveste foarte lungă, care nu are de a face cu bulgării mei de sâni. Staţi confortabil? Ei bine, încep prin a vă spune că l-am întâlnit pe Străinul Chipeş şi e foarte drăguţ şi m-a pus mult pe gânduri.

— Şi?

— Şi... Ei bine, cred că aşa se sfârşesc *însemnările Străinului Chipeş.* Cele referitoare la acest Străin Chipeş, cel puţin. Ochii îi sunt căprui, dar nu mă fac să leşin. Are o voce plăcută, dar nu atât de melodioasă pe cât aş vrea. Nu mi se face pielea găinii când îl văd. Presupun că a fost un

fel de actor minunat, care nu mai urcă pe scenă după o sută de reprezentaţii. Dezamăgitor. Şi ceea ce a fost de ajuns pentru mine a fost când a spus…

— Ce? CE? scârţâiră ele.

— Când a spus: „E doar un câine”. Puteţi crede asta? apoi am văzut lumina. Este drăguţ, dar n-avem niciun viitor.

După cum v-am spus, ne va lua mult timp să ne povestim toate schimbările din viaţa noastră.

Multe prăjituri de la ora 11 vor fi mâncate înainte de asta.

Dar avem timp destul şi putem face rost de ciocolată.

URAAA!